

**DE RECHTVAARDIGING EENS ZONDAARS,
EN
SATANS RECHTSGEDING MET HEM**
VOORGESTELD
IN EEN SAMENSpraak TUSSEN TWEE MANNEN
VAN VERSCHILLENDE ERVARINGEN.

DOOR

William Huntington s. s.

Uit het Engels vertaald.

Uitgave: B. H. MAASKANT,
GOUDA,
1872

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2008

Toelichting door Thomas Wright

In 1788 deed Huntington de „Rechtvaardigmaking van een zondaar en satans aanklacht tegen hem" het licht zien. Op het titelblad van het boek staat een plaat, waarop de zwerftocht van **Prodigalis** (Prodigalis is het Latijns woord voor *De verlorene zoon*) wordt voorgesteld, die langs een kronkelend pad door vuur, water en andere gevaren komt in de tegenwoordigheid van het Lam Gods.

Hoewel Prodigalis wordt voorgesteld als de zoon van rijke ouders en van zijn geboorte af alle voorrechten der rijken genoot, en er dus in dit opzicht geheel anders voorstond dan Huntington zelf, laat de schrijver hem toch op de leeftijd van 15 jaar zijn vader verliezen, de leeftijd, die Huntington zelf bereikt had, toen Barnabas Bussel overleed, terwijl ook zijn verdere ervaringen in het algemeen onmiskenbaar grote overeenkomst vertonen met die van Huntington zelf.

Het gastmaal, dat onderaan deze plaat wordt weergegeven, geeft een beeld van Huntingtons leven te Mortlake; de drinkebroer verlaat echter al heel gauw zijn Ur der Chaldeeën, en de volgende afbeelding toont hem, liggend als een dode in de vallei der dorre doodsbeenderen. Tot leven gewekt door de bazuin van de Wachter, gaat hij naar Sinai (Kingston). Daar zien we hem - arme man! - verschijnen voor het oog der Gerechtigheid, slechts bekleed met de lompen van zijn eigen gerechtigheid, terwijl hij uit schaamte zijn gelaat bedekt. De doodsstaat aan de ene zijde, en zijn beschuldiger, satan, aan de andere, terwijl Mozes wijst op de wet, die hij heeft gebroken.

Aldus onderwezen in de verdoemende kracht der wet, haast hij zich naar het kruis, naar de Verlosser, diezelfde gezegende Verlosser, Die hij zag in het gezicht te Sunbury, de derde heilige plaats. Daar ontvangt hij kleed en kroon, en niet de palmtak der overwinning in de hand begeeft hij zich op het pad, dat hem eerst voert naar de oven der verdrukking, en daarna naar de wateren der ontmoediging en neerslachtigheid het door riet omzoomde rivierengebied van Ewell Marsh.

Wanneer hij door deze wateren is gegaan, ziet hij een lustoord, met welk beeld wordt weergegeven de geestelijke rust en het onvermengd geluk, die hij in zijn heilige der heiligen genoot, namelijk zijn kamer boven de kolenopslagplaats te Thames Ditton, de vijfde en laatste heilige plaats.

Dan zien we hem, hoewel de satan bij tijden een welgerichte pijl op hem afschiet, krachtig en vol vertrouwen Schrijden naar de vallei der schaduwen des doods. Want al rijst de zwarte duisternis als een muur voor hem op, het doel van al zijn verlangen, het verheerlijkte Lam Gods, doorboort met Zijn lichtstralen deze duisternis.

Het boek bevat een rijkdom aan verheven gedachten, zoals: „Een gelovige, die niet bij voortdurend zijn Bijbel leest, is als een soldaat zonder wapens." En: „Verenigd te zijn met Gods wil is de veiligste en meest gezegende zielsgesteldheid. Wanneer onze wil verenigd is met Gods wil, is er geen smartelijk kruis. Ons kruis wordt veroorzaakt doordat onze verdorven wil zich verzet en Stelt tegenover Gods wil, waarvan wij de smartelijke gevolgen dragen; want als we zo ons eigen kruis veroorzaken, moeten we het ook dragen."

VOORREDE

Geliefde lezer!

De volgende verhandeling is een geestelijk opstel over hemelse zaken; een onderhoud voor de harten en gewetens van begenadigde zielen die, uit gebrek aan Evangelisch licht, om de rijke voorraad en de vastigheid van Gods verbond te onderscheiden, dikwijls in diepe neerslachtigheid zijn neergezonken, en leven, ver beneden hun voorrechten. Ik heb vaak mensen, die ik geloof dat waarlijk begenadigden zijn, horen klagen, diep neergebogen en verslagen zijnde, over een door hen opgevat denkbeeld, dat de Zaligmaker in de dag van de oordeels, tegen hen een vreselijk onderzoek zal houden.

Ten einde nu deze ongegronde vrees de gelovigen af te leren, hem de voorrechten van het verbond aan te tonen, en Zijn dankbaarheid jegens God op te wekken, daartoe is deze eenvoudige verhandeling in het licht verschenen.

De onderwerpen die hier neergeschreven zijn, en welker geestelijke toepassing ondervonden worden, zijn de geestelijke opstanding van een zondaar; zijn beschuldiging en rechtvaardiging, zijn geestelijke geboorte, erfkindschap en erfenis; zijn bewijzen voor de hemel, de worstelingen welke hij met de duivel heeft, en het ambt van Christus als een Voorspraak.

Ten einde mijn gedachten in deze, zo verstaanbaar mogelijk uit te drukken, is dit in de vorm van een samenspraak opgesteld; omdat vragen en antwoorden een uitnemende manier is om te onderrichten, van welke wijze van onderricht het woord Gods ruim voorzien is,

De personen die gekozen zijn tot het voeren van dit gesprek, zijn CUSCHI en AHIMAÄZ, twee knechten van DAVID, die beiden in de Schrift als goede mensen voorkomen. 2 Samuël 18.

CHUSI wordt hier voorgesteld als iemand die door genade wordt bearbeid; terwijl hij de zichtbare hand Gods niet David zag. Wat ten doel heeft aan te tonen hoedanig het leven van een Christen, waar de hand Gods met hem is, het hart aandoet, en op het geweten van een zondaar ter overtuiging werkt.

AHIMAÄZ wordt voorgesteld als tijding brengende vóódat hij daartoe gezonden wendt; dat hier voorkomt als een waarschuwing voor velen in onze dagen, zowel geleerden als ongeleerden, die het predikambt aanvaardden, zonder de minste geestelijke geschiktheid daarvoor, of Goddelijke roeping daartoe te hebben; die door niets anders dan door hoogmoed, onbewust en onkundig zijnde aangaande dat ambt, aangezet en gesteund worden; een dorst naar menselijke toejuicing, gepaard met onwetendheid aangaande de ervaring en wijsheid der Kerk, de plaag van het menselijk hart, en tevens van de Majesteit Gods, en het gewicht der bediening, schijnen in deze de grondslag en het bolwerk van verreweg de meesten te zijn.

Het huis van Saul en David wordt voorgesteld als afbeelding van het huisgezin van de oude Adam en het huishouden van de geloofs, Cuschi's hinken in zijn keus, tussen die twee, heeft ten doel om de worstelingen die de zwak gelovige tussen het vlees en de geest gevoelt, voor te stellen.

De verlevendiging van het genadewerk bij Cuschi, tijdens het sterven van David, wordt hier ingevoerd om aan te tonen, dat vele jeugdige bekeerden, die dikwijls een gesel voor Gods dienaren gedurende hun gehele leven waren, onbekend zijnde met hun waarde, hen niet eerder schatten, voordat zij, - doch te laat - hun

verlies gevoelen, gelijk oud Israël die veertig jaren lang tot een voortdurende last voor Mozes was, hem na zijn dood, dertig dagen beweende. Of, gelijk Saul, die zo dikwijls een kwelling voor de Godvrezende Samuel gedurende zijn leven was, en echter na zijn dood zichzelf aan de duivel wilde verkopen, om iets van Samuel te zien, al was het maar zijn mantel!

Ik heb in dit werkje getracht zo eenvoudig en verstaanbaar mogelijk, voor mijn lezers te zijn; niet verwachtende dat de vruchten van dit opstel zullen wezen, dat de edelen, de schoolgeleerden, de wijzen van deze eeuw, de beschaafden en opgevoeden met hun verfijnd vernuft, zich ooit zullen verlagen een werkje van mij te doorzoeken. Of het mocht zijn om het te bedillen! In het kort, als er enig gedeelte van de geopenbaarde wil Gods de zoekende of de gelovige duidelijker worde; als zijn verstand verlicht, zijn twijfelingen en vrezes uit de weg geruimd zijn, ook wanneer er enige zegen van het verbond ontdekt, het hart gesticht, zijn geloof versterkt, en zijn Verbonds-God hem dierbaarder geworden is; dan vertrouw ik dat mijn doel bereikt is.

En wat de uitwendige belijder, of de openlijke vijand van de waarheid te zeggen moge hebben, zal mij van weinig aanbelang zijn, behalve om medelijden met hem te hebben.

Dat de gelovige zonder vooroordeel moge lezen, en door het lezen gesticht worde, is de begeerte en de bede, geliefde lezer, van uw dienstwillige dienaar en beproefde metgezel in de verdrukking.

W. HUNTINGTON. S. S.

DE RECHTVAARDIGING EENS ZONDAARS.

I. HOOFDSTUK.

Cuschi, zijn vorstelijke heer (David) verloren hebbende, deed een eenzame wandeling om na te denken over zijn vroegere ervaringen, en wonderdadige uitreddingen, door hem beschreven en nagelaten, totdat het hem in zekere mate voorkwam dat die bevindingen, naar zijn aandoeningen te oordelen, op zijn eigen geleken. Hij gevoelde eensklaps zijn verstand geopend, de wereldse dingen verdween uit zijn gemoed; én elke gedachte zijns harten scheen dienstbaar te zijn in het bepeinen van weldadigheden, en in liefelijke uitgangen naar toekomstige heerlijkheid. De overweging van zijn vroeger gedrag, bracht vele dingen in zijn hart, die hem stof tot ware verootmoediging verschafte. Maar de gedachten aan Gods lankmoedigheid en traagheid tot toorn, versmolt zijn ziel en wekte zijn vurigste dankbaarheid op. Hij kwam plotseling op de kruin van een kleine heuvel, de heuvel Mizar (het klein gebergte) geheten. Hier was het dat Cuschi peinsde over de vroegere uitreddingen van zijn vorstelijke heer!

“Op deze plek”, zei hij, ontviel hem zijn valse hoop;” en viel hem de last van zijn zonden onder het scherpste gevoel van het Goddelijke ongenoegen op de ziel, welke in hem alle wezenlijk en denkbeeldig afgrijzen verwekte. Hier was het, dat hij uit de diepte der vertwijfeling bad, en zijn bede door de Zaligmaker beantwoord werd, in een duidelijk gezicht van zijn sterven aan het kruis. Hier aanschouwde mijn gezegende meester de kruisiging van de Zoon van God. Ja, zelfs zag hij door zijn vervolgers Zijn handen en voeten doorboren. Hij zag hen Zijn klederen onder zich verdelen, en over Zijn gewaad het lot werpen. Dit maakte dit klein gebergte voor zijn hart zo dierbaar.

Wie kan de aandoeningen van een ziel beschrijven, die omringd wordt met de verschrikkingen van de dood, en de boeien der schuld, wanneer de grote Verlosser de beladenen verschijnt, als des zondaars Borg, zijnde in al de angsten van een onvergelykelyk lijden, belast met al zijn zonden, onder het ontzettend vonnis der wrekende gerechtigheid, en wegzinkende in de drievoudige schaduw van een driedubbele dood?

O liefde, liefde, liefde! Liefde op een vijand gevestigd! Een vijand in openlijke opstand! Liefde die het op zich nam, om onder de Goddelijke wraak te strijden, liefde die de waarheid, zuiverheid en onschuld wilde blootstellen aan smaad, spot en laster, en dat alles om een opstandeling te verlossen, te redden, en te verzoenen met de beste der Vorsten, en de algeheel ellendige, eeuwig gelukzalig te maken. Mijns meesters hoop ontsproot uit het gezicht van de dood, en volgde in de opstanding van zijn aanbiddelijke Heere, tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis.

Het was gewis een onzichtbaar geloof dat hem deed aanhouden en het was lijdzaamheid onder het aanhouden, die hem tot zulk een zalige bevinding voerde. En de bevinding van zulk een verlossing bracht hem er toe om te hopen!

O, dat ik nooit zijn verlossing moge vergeten, of het gezicht daarop verliezen; noch het gebeden die hij opzond, noch deze heilige plek waarop zijn verlossing uitgewerkt werd. Hier was het dat hij zei: mijn God! “Mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk ik Uwer uit het land der Jordaan en Hermon, uit het klein gebergte. De afgrond roept tot de afgrond” Psalm 42: 7, 8.

Hier was het, dat de wolken van Gods ongenoegen tegen de zonde zich over zijn

hoofd begonnen samen te pakken, en te dreigen met een dodelijke ontlasting over hem. De watergoten werden gevoeld, en de gerechtigheid sprak in dezelve, eisende volkomen gehoorzaamheid of oneindige straf! Dit deed hem beproeven zich te spoeden om de stormwind en de orkanen te ontkomen. Geloofd zij God, die hem Zijn gekruiste Zoon openbaarde, toen hij zich onder de wolk van het dreigend oordeel bevond; Hem, wiens bloed in het bevredigde geweten van mijn koninklijke meester, zelfs de goedkeuring en gunst van de gerechtigheid deed genieten.

Wel mocht de Evangelische profeet zeggen: “En die Man zal zijn als een verberging tegen de wind, een schuilplaats tegen den vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zwaren rotsteen in een dorstig land.” Jes. 32: 2. De Heere, de God van Israël openbaarde zijn dierbare Zoon niet aan mijn hooggeschatte meester met een uitgetogen zwaard, gelijk dat aan Bileam geschiedde. Deze zei, “dat hij Hem zou zien, maar nu niet, Hem aanschouwen zou, maar niet nabij;” maar Hij deed het gezicht met toe-eigenend geloof vergezeld gaan. Een Zaligmaker en een Rechter in één Persoon te aanschouwen, zonder geloof tot zijn behoud, is van alle gezichten, het meest bedroevend, en zou een ziel voor eeuwig doen verzinken; “Zo ik niet had geloofd, dat ik het goede des Heeren zou zien in het land der levenden, ik was vergaan.” Psalm 27: 13.

Cuschi daalde nu van de heuvel Mizar (het klein gebergte) af, die met een trapsgewijs hellend pad in een vruchtbare vallei leidde. Hier werd hij gezegend met het allerverrukkendst gezicht van het verbond der belofte; dat stof opleverde tot aangenaam en opwekkend overpeinzen. En elke nieuw ontdekking gaf hem nieuwe overdenking, welke zijn ziel deed neerzinken in de zaligste rust en stilheid; terwijl de heerlijke stralen van licht en liefde met Goddelijke glans zijn gehele ziel beschenen!

In dit licht zag hij een kleine rivier door het midden van het dal heenstromen, welke zijn gedachten heenleiden om de Bron te doen opzoeken, en hij bevond haar te zijn, wat zijn koninklijke meester noemde, *de stille wateren*, Psalm 23: 2, die uit de Vader tot de Zoon, en door de Zoon tot ons stromen.

Deze wateren openbaren krachtig des Vaders liefde en de verlossing van de Zoon. En heiligen en bereiden zielen toe voor de hemel, zonder Wiens bijstand er geen belofte met kracht komt, noch het woord de ziel levend maakt of verkwikt.

Cuschi nu verheugt zijnde het goede werk, in hem vroeger aangevangen, verlevendigd te gevoelen, en hernieuwde genade zo zalig in zijn ziel te voelen werken, was bevreesd, zich weer met staatszaken in te laten; of zich met enige andere wettige roeping bezig te houden, waardoor hij een vernieuwde afzakking duchte; welke heilige vreze zeker goed was! Maar daar God geen kaars ontsteekt om die onder een korenmaat, of onder een bed te zetten, dat het verborgen zou zijn, maar op een kandelaar, opdat allen die in huis zijn moge verlichten; zo is het noodzakelijk het voor de mensen te laten schijnen, dat zij dat licht daar binnen mogen zien, terwijl het haar heilige stralen naar buiten doet schijnen. IJverig in roeping, en vurig van geest te zijn, is een gebod wat elk christen gegeven is, en waaraan de alleruitstekendste heiligen gedrongen zijn zich te onderwerpen, van Abel de eerste martelaar af, tot Amos, de profeet; en zelfs van Jezus Christus af tot Paulus, de tentenmaker!

Het was echter met grote tegenzin dat Cuschi zijn woning en de groene weide verliet. Maar zulk een uitnemend bewijs van de getrouwheid des Heeren deed hem vertrekken met deze overtuiging en belijdenis: “De Heer is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren, Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns

Naam wil.” Psalm 23: 1-3.

Cuschi stond nu op, en reisde af, aller-zaligst verkwikt, en voornemens de groene vallei geheel door te wandelen. Maar hij was niet ver gegaan of hij zag een donkere wolk opkomen, zodat hij een bui verwachtte, en toen dezelve over zijn hoofd kwam, gevoelde hij een aller-zoetste aandoening in zijn ziel, wonderlijke bewegingen in zijn gemoed, en een bijzondere vloeijing der uitgangen, welke Hem een poosje deed zijn als iemand die in een verrukking is, zodat hij zich verbeelde een wezenlijke wolk te zien. Maar deze schriftuurplaats kwam in zijn hart: “Het licht van des Konings aangezicht is leven. En zijn welgevallen is als een wolk van de spade regen.” Spreuken 16: 15. En zo bevond hij het, want de overdenkingen Gods in de beloften, drupten op zulk een overvloedige wijze op hem neer dat zijn beker overliep, totdat bij lucht kreeg in belijdenis, aanbedding, dankzegging en lofgezing. “De woorden van de mond eens mans zijn diepe wateren. En de springader der wijsheid is een uitstortende beek.” Spr. 18; 4. Cuschi bevindende dat er zulk Goddelijk licht en verstand hem ingestort werd, gevoelde levendige begeerte om op te tekenen wat hij zag en ondervond. Maar zijn hart was zo verrukt, dat alle pogingen om een dagboek te beginnen vruchteloos bleken; hij kon over zijn gedachten daartoe niet beschikken. Hij werd dienvolgens gedrongen de overvloed van zijn genietingen te ontboezemen voor de Fontein van Leven, vanwaar hij kwam.

De Kerk is, wanneer zij zo vervuld wordt, een verzegelde fontein, totdat het zegel zich opent, en doet voorkomen: “Mijn zuster, o bruid; Gij zijt een besloten wel, een verzegelde fontein.” Hoogl. 4:12. Maar wanneer de Geest het hart opent, ontlast het al haar stromen in de Fontein der Goddelijke volheid, vanwaar de stromen kwamen.

Zo drinkt de Heere “Zijn wijn, mitsgaders Zijn melk, en eet Zijn honigraten met Zijn honig”, Hoogl. 5: 1. Of, om in duidelijke woorden te spreken, wordt Hij onthaald op de vurige liefde die door Zijn eigen Geest wordt gewerkt.

Zo wordt God de Vader, en God de Zoon in de begenadigde ziel verheerlijkt, door God de Heiligen Geest! God is een Geest, en zal door Zijn eigen Geest in ons worden aanbeden. En als een God der waarheid, zal Hij in waarheid worden gediend; niet als een Voorwerp dat in een vals licht, noch met een vals hart wordt voorgesteld.

Cuschi's bevindingen waren inderdaad Goddelijk. Want hij ontboezemde zich in de volgende uitdrukking van leedgevoel en dankbaarheid tevens, jegens zijn lang miskende en lang gering geschatte Heere: “O Bron van alle Goddelijke gelukzaligheid, en Fontein van licht en leven, Die aan de verzengde en verdorde zielen van Uw uitverkorenen, beide de vroege en de spade regen ter rechter tijd beloofd hebt; ik ontving Uw gezegend Woord eerst met de dauw van Uw bijzondere genade om het te doen wortelen. Maar helaas! Wereldgezindheid deed weldra mijn genietingen verwelken! Maar U hebt mijn dorre ziel bij vernieuwing bezocht, en het “dorre land tot staande water, en het dorstige land tot springaders der wateren” gemaakt. Verwonderlijk dat een hart, hetwelk eens de woning der draken was, nu in een opspringende fontein zou veranderd worden.” Jes. 35. O, dat het mij nooit toegelaten moge worden van Uw schaduw af te dwalen; noch de dienst van het heiligdoms mijns Gods gering te schatten! “Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadig. Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is; in welker hart de gebaande wegen zijn. Als zij door het dal der moerbeziënbomen doorgaan; stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken.” Psalm 87: 5-7.

Cuschi was nu het moerbeziëndal bijna doorgestaan, en ontdekte plotseling een heuvel

voor hem, die zich langzamerhand verhief. Hij begon die langzaam te beklimmen. En hoe hoger hij klom, hoe groter zijn zoete gewaarwordingen werden, totdat hij ten laatste, de volheid van zijn ziel lucht gaf in lof en dank, zeggende: “O mijn God, gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof doet uitspruiten, hetgeen in hem gezaaid is; zo zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten in mijn eens zo dor, maar nu verlevendigd hart!” Jes. 61: 11.

Toen Cuschi de kruin van de heuvel bereikt had, zag hij een schoon wijdgetakte boom, en daaronder een bank, waarop iemand zat, die een boek in zijn hand hield.

De lezer was zo in gedachten verzonken dat hij niet eens het naderen van Cuschi opmerkte. Cuschi dit ziende, naderde zo kort bij als mogelijk was, zonder de aandacht van de lezer te storen, en stond stil om hem te horen lezen. De schriftuurplaats welke hij las was: “Abraham noemde de naam van die plaats: De Heere zal het voorzien; waarom heden ten dage gezegd wordt: op de berg des Heeren zal het voorzien worden”, Gen. 22: 14.

CUSCHI zei tot hem: *Verstaat gij hetgeen gij leest?*

De goede man sprong in verwondering op en zei: “Hoe zou ik kunnen, tenzij ik een uitlegger bij mij heb? Hij verzocht CUSCHI om bij hem te komen zitten.

Het verblijdt mij, zei Cuschi, u gezegend te vinden met een kennis van uw aangeboren onkunde, en dat u begiftig bent met een leergrage ziel. De hoogmoed zal zich niet onderwerpen om te leren van hen die van God geleerd zijn. Ik geloof dat een leergrage geest een van de kenmerken van een kind der genade is. De Farizeeën die wijs en voorzichtig in hun eigen ogen waren, weigerden de onderwijzing van God de Zaligmaker, “omdat zij ijdel waren in hun overlegging, en hun dwaze harten waren verduisterd; zich uitgevende voor wijzen, waren zij dwaas,” God heeft voorgenomen om alle grond van roem te vernietigen, en de lof aller mensen eer te verduisteren. Van daar is het dat de profeet Jesaja voorspelde, dat God alle vertrouwen zou doen ophouden, in “den held en de krijgsman; de rechter en de profeet. En de waarzegger en de oude; de overste van vijftig, en de aanzienlijke. En de raadsman, en wijze onder de werkmeesters, en die kloek ter taal is, en dat Hij jongelingen zal stellen tot hun vorsten, en dat kinderen over hen zonden heersen.” Jesaja 3: 2, 3, 4. Mannen van grote natuurlijke of aangeleerde gaven kunnen zich, zonder vernederende genade, nimmer onderwerpen, om gehoorzaamheid te betonen aan (wat men noemt) “de dwaasheid des kruises.” De Profeet zegt echter: “Wie zou God dan de kennis leren? En wien zou Hij het gehoorde te verstaan geven? De gespeende van de melk? De afgetrokkene van de borsten? Want het is gebod op gebod, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig.” Jes. 28. Deze verklaring is vernederend om te horen voor “een beraadslager, een waarnemer der hemeltekens, een sterrenkijker” of een voorzegger der nieuw mannen”. Jes. 47: 13. Maar het is zoals Paulus zegt: “Zo iemand wil wijs zijn, die worde dwaas, opdat hij wijs moge zijn”.

Maar om mijn broeder enige inlichting te geven van deze berg waarop wij zitten, geloof ik dat het de berg Moria is, wat wellicht kan betekenen: “de Heere openbaart”. Als dit zo is, dan toont dit aan, hoe die zielen verhoogd worden, welke de Heere verwaardigd te onderrichten, aan welke Hij Zijn raad en wil openbaart; hoewel het met “bitterheid” gepaard is, dat in het woord Moria kan opgesloten liggen. De berg Calvarië is, gelijk u ziet, er bijna tegenover, alwaar onze Heere gekruisigd is. En hij, wie God op de berg Moria onderwijst, kan er op aan enige gezichten te ontvangen van wat en op de berg Calvarië geschiedde. “De bergen zullen den volke vrede dragen, ook de heuvelen met gerechtigheid”. Psalm. 72: 3.

Het grote doel der Goddelijke onderwijzing is, ten eerste: dat wij God in Zijn wet

leren kennen als een heilig, rechtvaardig God.

En ten tweede: dat wij Hem mogen leren kennen als bevredigd in zijn Zoon, als een met de zondaar verzoend God. Het Evangelie openbaart Hem: “En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enigen waarachtigen God, en Jezus Christus Dien Gij gezonden hebt”. Hier wordt het Evangelie, het woord der “verzoening” genoemd.

AHIMAAZ. Als dit de berg Moria is, dan is het op deze zelfde plek waar God Zelf uit de hemel getuigenis aan Abrahams geloof gaf. En waar hij deze berg beklimmen moest met een bezwaard hart zoals enig sterveling kon dragen. Maar God legt dikwijls de grootste last op het geloof van Zijn gunstgenoten, juist voordat Hij voornemt hen verlossing te geven. Gelijk de Heere door Mozes spreekt, dat Hij zal verschijnen als Hij zal zien dat de hand is weggegaan, en de beslotene en verlatene niets is. Deut. 32: 36. En zulke blijkbare uitreddingen hebben een gezegende strekking om God aan Zijn volk dierbaar te doen zijn. En hun liefde en dankbaarheid op te wekken. En ik twijfel niet of dit was bij Abraham het geval. De gedachte om zijn geliefde zoon te moeten doden, moet hem mauw aan het hart hebben gegaan. En de kinderlijke vraag van Izak: *Waar is het lam ten brandoffer?*, moet Abrahams ziel zeer krachtig hebben aangedaan. Maar toen hij zijn lieveling in zijn armen terug ontving, en een uitdrukkelijk getuigenis van de liefde en goedkeuring van zijn Formeerder verwierf, moet dit hem even hoog in blijdschap en hemelsgezindheid hebben opgebeurd, als de gedachte, van hem te moeten doden, hem in droefheid had doen neerzinken!

Cuschi. Ik ben verblijd om in u, mijn broeder, zulk een opmerker der genadige leidingen Gods te vinden. Als de gelovigen de verschillende gestalten, wisselingen en uitreddingen opmerkten, die in hun zielen plaats hebben, en ze aan het Woord Gods toetsten, zouden zij meer troostvol in de waarheid bevestigd zijn, dan nu doorgaans het geval bij hen is.

Vele begenadigde zielen zijn nauwkeurige opmerkers van uitwendige vormen, en gewoonte van Godsverering, waar zij heengevoerd zijn door de wijsheid der mensen en vooringenomenheid ten gunste van dezelve; door de afgoderij der mensen, in plaats van de ervaringen van hun eigen zielen aan te kleven. ‘Een iegelijk beproeve zijn eigen werk, zegt Paulus, dan zal hij roem hebben aan zichzelf, en niet aan een ander’; dat is: hij zal roemen in de macht Gods, niet in de menselijke wijsheid.

Ik geloof dat Abraham op deze berg de zaligste beschouwingen en aandoeningen gehad heeft, zoals hij gedurende zijn gehele pelgrimstocht ooit genoot. Zijn zoon Izak was een lieflijk voorbeeld van Christus, het beloofde Zaad, in Wie alle volkeren zouden gezegend worden. Het hout, dat Abraham in zulk een bijzondere orde rangschikte, beeldde het kruis af. Het geëiste offer dat op het hout gelegd was, beeldde de dierbare Jezus, het zachtmoedige en geduldige Lam dat Zich onderwierp om als een vloek aan het hout van het kruis te worden genageld. Abrahams mes beeldde het vlammeende zwaard der gerechtigheid af, dat eenmaal door onze eerste ouders aan de oostelijke poort van Eden gezien werd. Door Abrahams vaderlijke liefde en genegenheid voor zijn zoon, werd de onveranderlijke liefde Gods voorgesteld, die de wereld zo lief had, dat Hij Zijn enig geboren Zoon gaf, Joh. 3. Hem vrijwillig voor ons allen, n.l. de uitverkorenen overgevende. Abrahams blijmoedig ontvangen van zijn zoon als het was uit de dood, beeldde de hartelijke ontvangst van Christus in de boezem van God de Vader af. Gelijk Izak Christus afbeeldde als een lam, en als het beloofde zaad dat komen zou, zo beeldde de ram Christus af als de eeuwige Vader van al Zijn schapen. De horens van de ram stelden Christus’ koninklijke kracht voor; dat Hij met de horens in de struiken verward zat, beeldde de onderwerping van de

Alvermogende Verlosser af, in de boze handen der mensen, die bij distelen en doornen vergeleken worden. Hoogl. 2: 2. Daar de doornen kenmerken zijn van Gods vloek, zo beeldden zij af dat Hij een vloek voor ons gemaakt is. En dat Hij met doornen moest gekroond worden, werd afgebeeld, doordien de ram met zijn horens in de doornen verward zat. Zo zag Abraham in het geloof de Verlosser, beide in zijn geliefde zoon, en in de bloedende en geofferde ram. En daarmee stemt de Heere Zelf overeen, als Hij zegt: “Abraham, uw vader heeft met verheuging verlangd, dat hij Mijn dag zien zou. En hij heeft Hem gezien en is verblijd geweest.” Joh. 8: 56.

Achimaáz. Het is een heerlijk licht, mijn broeder, dat u over deze schriftuurplaats geworpen hebt. En het bewijs uit van de Zaligmaker mond, dat u hebt aangevoerd, is een bevestiging van wat u gezegd hebt. Maar sommige geleerden zeggen ons, dat wij zeer voorzichtig moeten zijn hoedanig wij de Schrift als beeldspraak gebruiken en vergeestelijken, opdat wij niet in het gebied der verbeelding vervallen. Hoewel ik geloof dat er velen in onze dagen zijn, die met de naam van geestdrijvers en dwepers bestempeld worden, die met Goddelijk onderricht gezegend zijn, en wonderlijk door de Heiligen Geest worden onderschraagd, zo is er nochtans geen beperken van God, noch zijn er lijnen te trekken waarnaar Hij werken zal. En ik geloof dat het hart, wat de scherpste doorprijeming der gerechtigheid gevoelt, het meeste vatbaar is voor de balsem der genade. Waar overtuiging de diepste voeren groeft, daar zal het en verderfelijk zaad het diepste wortelen.

Zodanige zielen, die de grootste verandering ondervinden, hebben doorgaans de helderste inzichten in de Goddelijke openbaring, De donkerste wolken worden vaak achtervolgd van de helderste openbaringen. God openbaart “de diepte uit duisternis, en van de doodsschaduw brengt Hij voort in het licht,” Job 12: 22. En zulke zielen zal men altijd het meeste geestelijk gezind vinden, en tevens het meest hemels in hun omgang.

Cuschi. Ik heb gehoord dat mensen zulke vermaningen geven, en de lieden waarschuwdten tegen het als beeldspraak gebruiken van het woord Gods, of het een geestelijke betekenis toe te kennen. Maar dan dacht ik dat er al velen het Evangelie te erg in vormen besluiten, en het meer tot een wet, dan tot een verbond der genade herscheppen, en de Verlosser meer tot een Wetgever dan tot een Wetvuller maken, door meer te spreken over de geboden van Christus dan over de oneindige voldoening door Hem aan de wet en de gerechtigheid gebracht.

Dit is een soort van “hulp wet,” gelijk sommige het noemen; zulken, onkundig zijnde van de dodende kracht van het werkverbond, en vreemdelingen van de overweldigende kracht van het verbond der genade, hebben er een van zichzelf opgericht, zelfs in de troon van de groten Middelaar, als een mededinger met Hem, die het einde der wet, en de Voleinder des geloofs is.

Welk goed er voor zondaars ontspruiten kan uit een wet van menselijke vinding, opgericht in de plaats van de grote Middelaar, is moeilijk te zeggen. Israël zou meer dan eenmaal door het vuur van Gods jaloersheid verteerd zijn geworden, als Mozes, het voorbeeld van de Middelaar, en Pinehas, de voorbeeldige hogepriester, niet in de bres of breuk gestaan hadden, welke breuk door hun opstand tegen God ontstaan was. Maar op welke wijze een Evangelie genoemd mag worden: “wet van menselijk maaksel,” een breuk oneindige afmetingen moet helen, en een geestelijke vereniging en vernieuwing naar Gods evenbeeld moet daarstellen, waar er een oneindige afstand bestaat, is mij een verborgenheid, waaraan wij wanhopen, ooit daar van de oplossing te zullen vinden, - een verborgenheid, die al de Godgeleerden in de wereld mij

nimmer kunnen verklaren.

Maar dit besluit kunnen wij er met grond van maken: dat, zo Noach, Daniël en Job niet voor God konden bestaan om de breuk te boelen, wij verzekerd kunnen zijn dat geen menselijke poging dat kan. Bovendien legt deze wet van menselijke wijsheid geen gewicht op Hem, die machtig is om te verlossen. Maar bij Hem wordt de gehele last van conditiën op hen gelegd, die dood voor God, en zonder kracht zijn. En hoedanig zij, die dood in de zonde zijn, zulke voorwaarden moeten nakomen, is een ander raadsel, dat nooit opgelost kan worden

De bruid ontving onder de oude bedeling vele vertroosting en schaduwen; terwijl zij naar haar beminde Zaligmaker uitzag, als Voorwerp van haar toekomstige hoop. Zij noemde de twee verbonden *haar twee borsten*, zag naar de Middelaar uit als het einde der wet en de Voleinder van de geloofs, en had onder die donkere bedeling licht genoeg, om te zien dat geen werkmans, behalve Hij, bekwaam was om de breuk te helen. Zijn liefde gevoelende, zei zij: *Mijn liefste is mij een bundelke mirre, dat tussen mijn borsten vernacht!* Hoogl. 1: 13. Daar haar geloof Hem beschouwde als de Vervuller der wet, en de heerlijkheid van het Evangelie, was zij bevredigd met de dienst van het heiligdom, totdat het gezegende tijdperk zou aanbreeken waarop haar beminde Heere zou worden geopenbaard. "Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden, zal ik gaan tot de mirtenberg en tot de wierookheuvel." Hoogl. 4: 7.

Wat de waarschuwing betreft tegen het vergeestelijken en als beeldspraak gebruiken van het woord Gods, ik zie er de Zaligmaker en Zijn apostelen voortdurend mee bezig. De voorkeur door Salomo gegeven aan de nederigen voor het aangezicht der edelen, (Spreuk. 25: 7), wordt door de Zaligmaker aangevoerd om de Farizeeën in hun hoogmoed tegen te komen, en dezelve te fnuiken in het verkiezen der vooraanzittingen, en heeft zo ten doel, om aan te tonen, hoedanig Hij verschilt van de vernederde gelovige, die, gelijk de verloren zoon, zijn godsdienst begint met een kennis van de plaag van zijn eigen hart, en met een grote honger naar het brood des levens, voordat hij aanzit aan het feestmaal van het gemeste kalf. Lukas 15.

Elihu, wiens hart met Goddelijk licht bestraald is, vergelijkt zich bij wijn in lederen zakken, die niet geopend zijn, Job 32: 10. Dit wordt door de Zaligmaker gebezigd om de noodzakelijkheid van een nieuw hart en een nieuw geest aan te tonen; "maar men doet nieuw wijn in nieuw zakken, en beiden tezamen worden ze behouden," Matth. 9: 17.

Jobs beschrijving van de arend (Job 39: 30) wordt door de Heere ingevoerd, om de verwoesting van Jeruzalem onder de Romeinse adelaar aan te tonen. Maar nog veel meer om de genieting van hemelsgezinde zielen te kennen te geven, die door het geloof eten van Zijn eigen vlees en bloed, als hun geestelijke spijs en drank, Joh. 6: 53. En het beeldt op treffende wijze de zekere bescherming der uitverkorenen, onder de schaduw van Zijn vleugelen in de groten en vreselijke dag af.

De twee bergen, Gerizim en Ebal, door Mozes genoemd (Deut. 27: 12,) zijn zinnebeeldig. De berg Gerizim, waarop de zegeningen moesten worden uitgesproken, beeldde de gemeente van Christus af; over welke de Geest Gods de zegenbeden uitsprekt. En was een beeld van de berg Sion; "want de Heere gebiedt aldaar de zegen, en het leven tot in der eeuwigheid." Psalm 133:3.

De berg Ebal, van wolken de vloekspraken moesten worden uitgesproken, betekent de berg Sinaï, waarop de wet en haar vloeken werden gegeven, en bij gelijkenis Hagar genoemd wordt, "en overeenkomt met Jeruzalem dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen." Gal. 4: 24, 25. En zich uitstrekt tot elke werkheilige over de ganse wereld; "want zo velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek," (Gal. 3: 10),

en zo zal het in de grote dag blijken, wanneer de Rechter tot Sion, waarover Hij zelf als Koning gezalfd is, zal zeggen: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders,” en tot Hagar en haar dienstbare kinderen, die zijn heerschappij verwierpen: “Ga weg van Mij, gij vervloekten”, dat deze twee zullen blijken onweerlegbaar de berg Gerizim en de berg Ebal te zijn. En daar zal de zegen en de vloek tot in alle eeuwigheid onveranderlijk blijven.

AHIMAAZ. De zaken die u genoemd hebt, mijn broeder, stemmen overeen met het geloof. En uw manier van bewijzen is goed berekend in het woord Gods met een heilige eenvoudigheid tot de zwakste gelovige te brengen. Hetwelk zeker een manier is, die elke Godsmen behoort te kennen of waarnaar hij behoort te streven, meer dan om zijn menselijke geleerdheid, of zijn kennis der talen te vertonen. Want Paulus zegt: “dat hij liever vijf woorden in de gemeente tot haar stichting wilde spreken, dan tienduizend woorden in een vreemde taal.” 1 Kor. 14:19. Want, gelijk hij opmerkt, is een onverstaanbare leraar, een barbaar voor het volk; hetwelk de apostelen “grote vrijmoedigheid in het spreken” deed gebruiken, 2 Kor. 3: 12.

En ik verzeker u dat ik dikwijls zelf de nare uitwerkselen gevoeld heb van het hervormen van het Evangelie tot een wet, sinds dat ik op het pad der wijsheid ben gebracht, daar ik meer dan eens door hun wettelijke bediening verstikt was geworden. Gal. 5: 1.

Maar wat u betreft, mijn broeder, u hebt zeker grote natuurlijke gaven, een zeer sterk geheugen en zijt zeer bestudeerd in de schrift; dit is blijkbaar, want u schijnt een zeer vlug Schriftgeleerde, wel onderwezen in de wet te zijn.

Cuschi. Ik geloof dat mannen van de grootste natuurlijke gaven in de gehele wereld in deze tijd deïsten of atheïsten zijn. De grootste geleerden zijn in de grootste verwarringen; de meest bestudeerde mannen zijn de meest onkundigen aangaande God en die het grootste geheugen bezitten zijn beladen met de meeste dingen afkomstig van het heidendom. De grootste natuurlijke redenaar is het verste verwijderd van de grondslag der zuivere rede. En hij die de wijste is in eigen schatting, is de grootste vijand der wijsheid Gods!

Natuurlijke bekwaamheden zijn de gaven Gods. En als zij niet door de Heiligen Geest bestuurd worden, zijn zij altijd tegen de Gever gekeerd. Maar de geestelijke mens zal met Paulus erkennen dat: zo iemand wijs is in Goddelijke verborgenheden, het woord der wijsheid hem geschonken is. Als hij ziende is, dan is het in Goddelijk licht dat hij het licht ziet. Als hij standvastig in vertrouwen is, dan is Hem het woord van geloof geschonken. Zo hij sterk van geheugen is, dan is het de Heilige Geest die alle dingen in zijn geheugen brengt, wat de Heere ook tot hem gezegd heeft: “Dit alles werkt een en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijk Hij wil.” God zal nooit de heerlijkheid van Zijn genade aan het menselijk brein geven, noch Zijn lof de gesneden beelden. Jes. 42: 8.

Achimaaz. Het is waar, mijn broeder! “Alle goede gave, en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij Wien geen verandering is, of schaduw van omkering.” Jak. 1:17. En elk begenadigd mens zal dit erkennen tot eer van de grote Weldoener. Want, gelijk de profeet zegt: “Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid, en de sterke beroeme zich niet in Zijn sterkte. En de rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom. Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat, en Mij kent, dat Ik de Heere ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde. Want in die dingen heb Ik lust, spreekt de Heere.” Jes. 9: 23, 24.

En ik heb waarlijk altijd de onbeperkte vrijheid, de grootste liefde, en de zekerste aanmoediging tot vertrouwen op God, aan mijn ziel toegepast gevoeld, uit zulke zuivere en Evangelische gesprekken als de uwe. Maar ik zou door het woord van mijn leraars bestuurd willen worden, om zo tussen de twee uitersten, wet en Evangelie door te sturen. Wat mijzelf betreft, ik ben voor de middelweg.

CUSCHI. Ik versta u niet goed, mijn broeder! zo u door die “weg,” de weg tot God bedoelt, dan is de “middelweg” een weg van uw eigen vinding. Er zijn slechts twee wegen naar de hemel, die God ontworpen heeft; de een is door volkomen, geestelijke, en altijd durende gehoorzaamheid, overeenkomstig het gebod: “Die deze dingen doet zal door dezelve leven; als u ten leven wilt ingaan, zo houdt de geboden.” De andere weg is, door het geloof in Christus; welke Paulus noemt: “de verse en levende weg, die God, de Zaligmaker, ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees. Hebr. 10: 20. Dit zijn de twee enige wegen die ten hemel leiden, die in de Schrift geopenbaard worden. Daarom is hij, die een middelweg ontwerpt, werkelijk een versmader van beiden. Zo iemand door de werken wil ingaan, diens gerechtigheid moet in volmaakte overeenstemming met de wet zijn. Deze moet zijn wettelijke gerechtigheid wezen, en zo deze volmaakt is, geeft zij hem een wettelijk recht. De Evangelische gerechtigheid is zulk een, welke door de Borg is uitgewerkt, en door het geloof wordt ontvangen, welke beide aan de wet getoetst moeten worden.

De Farizeeër klemt zich vast aan het oude verbond, en steunt op zijn eigen verdienste, te trots zijnde om te bedelen. De overtuigde zondaar echter is vernederd en bereid, om het bruiloftskleed te ontvangen, als de gave Gods. De weg tot God, door het geloof in Christus, noemt Paulus “de levende Weg,” om te kennen te geven, dat de andere, zowel dood als oud is. En in het wezen is het een weg, door welke niemand, behalve de Zaligmaker, ooit tot God inging. Het vlammende zwaard heeft die voor allen afgesneden, die ooit getracht hebben de Boom des levens op die wijze aan te raken. “Door de werken der wet zal geen vleest gerechtvaardigd worden voor God.” Daarom is de middelweg, waar van mijn broeder spreekt, een weg die nimmer door een van Gods knechten gepredikt is. De wet zegt tot allen die onder haar zijn, “dat er niemand rechtvaardig is, ook niet tot een toe.” God zal een zondaar nooit als een verzoend God, op die wijze ontmoeten. “Hij ontmoet, de vrolijke en die gerechtigheid doet, degene die Zijner gedenken op hun wegen.” Jes. 64:5.

Tracht nimmer een toegang te zoeken, waar God nooit een deur opendeed; het einde der zodanigen zal, volgens Petrus, “erger zijn dan het begin;” want, gelijk hij zegt: “het was hun beter geweest, zo zij de rechten weg nimmer gekend hadden.” “De Vader woont in Mij, en Ik in Hem,” zegt Christus; en de gekruiste Christus is de enige Weg naar de hemel: “Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.”

De profeten en apostelen arbeiden zeer om deze gebaande weg te ruimen en te verhogen. En zij die er door God worden ingeleid, moeten zeggen: “Bereid, bereid den weg des volks, verhoogt verhoogt den baan, ruimt de stenen weg, neem de aanstoot uit de weg Mijns volks. Jes. 57: 14; 62: 10.

“Gelijk gij Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem, en betracht nooit een middenweg. God klaagt hierover en zegt: “Mijn volk heeft Mij vergeten, zij roken der ijdelheid; want zij hebben hen doen aanstoten op hun wegen, op de oude paden, opdat zij mochten wandelen in stegen van een weg die niet opgehoogd is.” Jer. 18: 15.

AHIMAAZ. U schijnt mij toe een geheel oorspronkelijke te zijn; dat is, u bent voor de

zuivere, oude, apostolische godsdienst, en een voorstander van de geestelijke bevinding in de naakte eenvoudigheid en waarheid van het Evangelie; hetwelk ongetwijfeld recht is, ja ik geloof zelfs dat de grootste stroom der Schrift door dit kanaal vloeit. Zij die acht geven op de onderwijzing van de Geest en dit vergelijken met het woord Gods en de goedkeuring Gods, en de getuigenis van een goed geweten in zich vinden, wandelen gewis het veiligste, en zullen de kennelijkste ondersteuning van de Almachtige in de ure der beproeving ondervinden.

Uw gesprek is zeer geestelijk en stichtend voor mij. Het brengt mij veel van mijn vroegere ervaring te binnen. En waarlijk, ik weet niet wanneer ik ooit zo een aangenaam metgezel ontmoet heb, of zulk een troostvol uur heb doorgebracht.

Cuschi. Het is te betreuren dat er zo weinig geestelijke gesprekken onder de belijdende mensen schijnt te bestaan Hemelse gesprekken, met blijmoedigheid gehouden, bewaren het woord Gods levend in iemands hart. Zij doen het daar rijkelijk wonen, in alle wijsheid, in alle kennis, en geestelijk verstand. Het verlevendigt het Gods geschenk, dat in de mens is. En hoe meer iemand zo de waarheid rondstrooit, hoe meer er toegedaan wordt aan zijn voorraad. Spreuk. 11: 24. Zo wordt de spreker gesticht, zowel als de toehoorder. Want het is gelijk Salomo zegt: "Die bevochtigt, zal ook zelf een vroegen regen worden." Spreuk. 11: 25.

Ahimaáz. Het is waar, mijn broeder; maar alle kinderen van God hebben die ervaring en dat oordeel niet, waarmee u schijnt begiftigd te zijn. Er zijn vele hopende zielen, die geen woorden kunnen vinden om één rede op te geven voor hun hoop. Zij zijn schroomvallig, vreesachtig en worden door vele twijfelingen en vrezes in verlegenheid gebracht. En zij zijn bevreesd dat zij verkeerd zullen spreken, of dat zij op vermetele wijze zich toe-eigenen wat hen niet toekomt, gelijk de verzoeker hen vaak inblaast.

Bovendien zijn er vele belijders die meer verstand kennis dan hartgrondige bevinding bezitten, en deze bedillen en wedersproken dikwijls die eenvoudige stamelende zuigelingen in de genade. En als zij een paar keren zo zijn behandeld, dan zijn zij zo beschaamd, dat u ze niet ligt meer aan het spreken zult krijgen.

Cuschi. Dat is het, waar ik nooit van hield. Ik heb dikwijls vreemde, verwaande taal van een jeugdig Christen gehoord. Maar ik koos nooit zijn mond toe te sluiten, zo ik er maar de minste genade in bespeurde. Want hoewel de grote eigen Ik in elke volzin wordt ingevoerd als de voornaamste werkende Oorzaak, heb ik nochtans opgemerkt dat, nadat zij een paar malen gevallen waren, dat grote voornaamwoord geheel en al uit de zaak uit gelaten werd. Behalve wanneer het op zijn behoorlijke plaats kwam, om te vertellen welke boosheid zij hadden bedreven; of wat vrije genade aan hen had uitgericht. Hierin vervult God zijn beloften door "tot Zijn volk een reine spraak te wenden." Zef. 3: 9. De arme Petrus verloor zijn grote Ik in de zeef van de satan, en zo doen er meer. Maar wat betreft het gispes hunner woorden, en hun tegen te spreken, dat is zeer verkeerd. Wanneer zwakke gelovigen zodanig behandeld zijn, zullen zij met hun tong doen gelijk een jong kind met de voeten doet; nadat het eens of tweemaal bedrogen is geworden, zal het aan de moeder blijven vastklemmen, en u kunt het zeer node verplichten zich weer op de been te wagen.

Wat mij betreft, ik houd er zeer veel van een zwak gelovige in het gezelschap te hebben. Hij, en de arme overtuigde zondaar, de heilbegerige zoeker, en de ernstige vrager, zijn het volk onder hetwelk de oude christenen de meeste ruimte ondervindt, gelijk in Ezechiëls bediening kan worden gezien.

Hij staat zwijgend voor een “vleselijke” menigte van levenloze belijders, zonder een woord te kunnen zeggen. “Ik zal uw tong aan uw gehemelte doen kleven dat u stom worden zult, en hun niet zult zijn tot een bestraffende man.” Ezech. 3: 26. Maar voor de jongen gelovige, die tot de God Israël de toevlucht nam, werd zijn tong losgemaakt. “Ten zelfden dage zal uw mond door dien, die ontkomen is, opengedaan worden, en gij zult spreken, en niet meer stom zijn. Ezech. 24: 27.

Onze grote apostel roemde hierin: “Onze mond is Opengegaan tegen u, o Korinthiërs, ons hart is uitgebreid.” 2 Kor. 6: 11. Maar in Rome gevoelde hij zijn geest gebonden, en zijn tong geboeid. En daarom verzoekt hij gedacht te worden in het gebeden der Efeziërs ten zijn behoefte; opdat hem vrijmoedigheid mocht geschonken worden. Dat hem het woord mocht gegeven worden in de opening zijns monde met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken, waarvan hij een gezant was in een keten; opdat hij in hetzelfde vrijmoedig mocht spreken, gelijk hem betaamde. Efeze 6: 19, 20.

AHIMAAZ. Het is waar, mijn broeder! Wij vinden gewoonlijk jeugdige gelovigen, de meest dorstigen naar Goddelijke kennis, en de meest oplettende op de lippen der wijsheid; en, gelijk de profeet zegt: “Zou de mond der priesters wijsheid bewaren, opdat heilbegerigen uit zijn mond de wet zoeken”. Mal. 2: 7. Echter weet u, dat zij niet in staat zijn om eens waarheid te verdedigen, of een geestelijk gesprek te voeren, wat het punt is waar u op aandringt.

CUSCHI. Ik zou liever in gezelschap zijn met “een wijs jongeling, dan met een oud en zot koning, die niet weet van wie vermaand te worden”. Pred. 4 13. Het gezelschap van onze Verlosser bestond geheel en al uit zulke zwakken. En de helft der gelijkenissen die in de oorkonden bewaard zijn, werden uit de mond van de Verlosser getrokken door heilbegerig vragen. Door Hem vragen voor te stellen schepten zij water met vreugde uit de fontein van heils. Jes. 12:3. En ik wenste dat men in onze dagen zich hier meer in oefende. Vele jeugdige Christenen zouden de oude nuttig zijn, door de springende fontein des levens in hen op te wekken. En zouden te gelijkertijd hun ingewanden verkwikt gevoelen door het geestelijk besturen, raadgeven of de onderrichting die zij er zelf uit zouden kunnen trekken.

De bevestigde Christen, die ontvangen heeft de Geest van de Verlosser, heeft een Goddelijke fontein in zich, die dikwijls diep is, uit gebrek aan dorstige zuigelingen om haar uit te trekken. De Heere heeft beloofd, dat zo iemand dorst heeft, kome en drinke, gelijkerwijs de schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. Als de zwak gelovige wil groeien, laat hem dan scheppen. Joh. 7: 37, 38.

En aan de andere zijde krijgt, een ervaren leraar, in gezelschap zijnde met jonge gelovigen, en hun vragen en antwoorden opmerkende, een meer voldoende rede van de hoop die in hen is, dan hij kan bekomen in een bepaalde kerkelijke bijeenkomst, voor welke hij zich voorbereid heeft door voorlopige overpeinzing. En vaak door een publiek worden vernederd en in de war gebracht.

AHIMAAZ. Het is voor een jong Christen een grote zegen, een ervaren leraar te hebben, om hem in zijn twijfelachtige toestand bij te staan. Want de indrukken der wetten Gods op van de zondaars hart, zijn even moeilijk te lezen als het handschrift aan de wand van Bélsazars paleis. De koning beefde toen hij de vingers zag, welke schreven. Dan. 5: 5. En wij beven niet minder als wij het handschrift, dat tegen ons is, gevoelen. Col. 2: 14. En hij die een uitlegger wordt, gelijk voor Job, moet de Geest Gods in zich hebben. Want het is de inblazing van de Almachtigen, die hem

verstandig maakt. Job 32: 8. De koningin van Babel zag de noodzakelijkheid hiervan in, toen zij de ijdelheid en onkunde van de sterrenkundigen en de Chaldeeërs ontdekte. Daar is een man,” zei zij, in uw koninkrijk, in wie de geest der heilige goden is,” hetwelk te kennen geeft, dat de geest der onheilige duivelen in de anderen was. “Want in de dagen uws vaders is bij hem gevonden, licht, en verstand en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden is. Daarom stelde de koning Nebucadnézar, uw vader, hem tot een overste der tovenaars, der sterrenkijkers, der Chaldeeërs, en der waarzeggers; uw vader, o koning! Omdat een voortreffelijke geest, en wetenschap, en verstand van enen die dromen uitlegt, en der verklaring van raadselen, en van een die dromen ontbindt, gevonden werd in hem, in Daniel, die de koning de naam van Bélsazar gaf: laat nu Daniel geroepen worden, die zal de uitlegging te kennen geven”. Dan. 5: 11, 12. Deze vrouw heeft een aller uitnemendste beeltenis geschetst van een bedienaar van de Geest, en gelijk zij behoefte naar zulkeen bij haar echtgenoot gewaar werd, door middel van zijn ontsteltenis. Zo zullen vele dwaze maagden, die nu de werking des Geestes geestdrijfverij noemen, in de grote en vreselijke dag des Heeren, roepen om dezelfde Geest: “Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.” Salomo noemt de bevindelijke indrukken van Gods wetten, door de Geest Gods bewerkt: “diepe wateren.”

Cuschi. Gewis, en wanneer deze diepe wateren in beweging worden gebracht door een geestelijk gesprek, zullen zij opspringen, en beiden de genegenheden en de tong van de spreker gaande maken. “De raad, in het hart eens mans, is als diepe wateren. Maar een man van verstand zal die uithalen!” Spreuk 20: 5. En, terwijl deze wateren worden uitgehaald, zo verkwikken, sterken, reinigen en vertroosten zij anderen, die het gesprek aanhoren. Gelijk de wijze man zegt: “De woorden van de mond eens mans, zijn diepe wateren. En de springader der wijsheid is een uitstortende beek.” Spreuk. 18:4. Een oprecht gelovige heeft altijd iets te spreken, wanneer jeugdige Christenen hem vragen doen. Want het “hart eens wijzen maakt zijn mond verstandig, en zal op zijn lippen de lering vermeerderen.” Spreuk 16: 23.

II. HOOFDSTUK.

AHIMAAZ. Mijn broeder, ik gevoel inderdaad de gezegende uitwerkselen van wat u beweert, op mijn eigen geest. Want ik verkrijg meer licht in het woord Gods; mijn hart is verruimd, mijn genegenheden zijn verwarmd, mijn ingewanden zijn verkwikt, en mijn oordeel is meer versterkt. Wat mij betreft, ik heb nooit tevoren zulk een dierbare metgezel ontmoet. Zult een gesprek laat geen beschuldiging op het geweten achter, het zou niemand met een verborgen angel huiswaarts, gelijk al te dikwijls het geval met mij geweest is, als ik een gezelschap had verlaten, dat niets had om over te spreken dan over wereldse zaken. Ik heb er de ellendige uitwerkselen later in mijn binnenkamer van gevoeld, als ik tot God in het gebed mocht naderen, terwijl in het tegenovergestelde geval een Godvruchtig gesprek het gemoed voorziet van een geschikte gestalte tot gebed en lof. En ik geloof dat dit Salomo's bedoeling is, wanneer hij zegt: "Een ieder wordt van de vrucht de monds met goed verzadigd." Spreuk 12: 14. Maar wat zouden sommigen wel van deze onze gesprekken denken? Ik geloof dat het enkel onzin in de ogen van vele onzer geleerde meesters in de wetenschappen wezen zal.

Cuschi. Wat 'Meester in de Wetenschappen' betref die naam schijnt mij toe een vermetele titel te zijn; "Professor" in de wetenschappen zou veel beter klinken, want er ligt een verborgenheid in elke wetenschap, die de beste hunner heeft gekweld, en dat altijd zal doen. "Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend." Hij is de grote Meester van alles, en in de striktste zin is er geen ander, omdat er zoveel verborgenheden in elke wetenschap zijn, waarvan zij geen meester zijn. Vandaar dat ik dikwijls gedacht heb dat, A. M. en M. A. (afkorting voor Drs.) daar staan voor een tweetal leugens. De beste wetenschap is de Godgeleerdheid, en ik geloof dat deze een van de laatste is, waarin vele jeugdige studenten zich oefenen. Zij moeten eerst met het heidendom opgevuld worden, en zo God hen door Zijn genade roept, dan dient hun heidense voorraad tot brandstof, waarin de duivel dikwijls zijn vurige pijlen werpt, door hen te verzoeken tot atheïsme en deïsme. De mens, die God en zichzelf kent, is de gelukkigste, de wijste, de nuttigste, en zal altijd als het helderste karakter in de wereld verschijnen, want er wordt gezegd dat de Koning van Babel tot zulke wijzen sprak, "doch er werd onder hen allen niemand gevonden, gelijk Daniel, Hanánja, Misaël en Azárja, en deze stonden voor het aangezicht van de Koning. En in alle zaken van verborgenheden, waar naar de Koning hen vroeg, vond hij hen tienmaal boven alle de tovenaars en sterrenkijkers die in het ganse koningrijk waren." Dan. 1 : 19, 20.

De beste plantkundige in de wereld is die mens die de bevindelijkste beschrijving kan geven van de Boom des levens, die gezegende Plant van Naam! Ezech. 37: 29. Job zegt "dat de wortel der zaak bij hen gevonden wordt." Job 19: 28. Paulus zegt dat: de wilde Heidenen daarop ingeënt waren, en deelden in Zijn vetigheid." Rom. 11: 19. Johannes zegt: "deszelfs bladeren zijn tot genezing der volkeren;" vergelijk Openb. 22: 2 met Jes. 53: 5. Ezechiël zegt ons: "zijn vrucht zal zijn tot spijsze, en zijn blad tot heling?" Ezech. 47: 12. En de Bruid zegt ons: "dat zijn takken dienen tot schaduw." Hoogl. 2: 3.

De Heere zegene u en mij niet een hartgrondige vereniging met deze Boom, dan zal ons blad nooit verdorren, noch zullen wij ophouden van vruchten voort te brengen. "Die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht. Want zonder Mij kunt gij niets

doen.”

Zo ziet u dat de Christen werkelijk iets te maken heeft met verschillende wetenschappen. Hij is een sterrenkundige, wanneer hij de blinkende Morgenster heeft gevonden, Openb. 22: 16 en die kennelijk in zijn hart heeft voelen opgaan, 2 Petrus 1: 19. Dit gezegende licht wordt opgevolgd door de hitte van de in de ziel schijnende Zon der Gerechtigheid “met genezing onder haar vleugelen” Mal. 4: 2. De beste ster die de oosterse wijzen ooit zagen, was die welke hun naar Bethlehem leidde, waar de Ster uit Jakob lag. Num. 24: 17. Wij kunnen hetzelfde zeggen van alle andere wetenschappen. God maakt ons zulke zeevaartkundigen, die de haven der eeuwige rust zullen bereiken, en zulke aardrijkskundigen, die de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, zullen vinden. Welgelukzalig is die wijsgeer, die de Parel van grote waarde gevonden heeft. En eeuwig gezegend is die ontleedkundige, die de oude mens met zijn bewegingen en begeerlijkheden heeft gekruisigd en ontleed. En is die man niet de beste voorspeller, die uit het getuigenis van een goed geweten met de Psalm dichter kan zeggen, “Hij zal mij leiden door Zijn raad, en daarna opnemen in Zijn heerlijkheid?” Zo ja, dan houd ik het voor toegestemd, dat hij in het einde de beste bouwmeester zal bevonden worden, die het Evangelie gehoord heeft en hetzelfde doet, en gelijk een wijs bouwmeester groef en verdiepte, en zijn geloof en hoop gefundeerd heeft op de Steenrots Israëls. Als nu de hoge vloed komt, en de waterstromen tegen dat huis overslaan, kan het niet bewogen worden, want het is op een steenrots gegrond! Lukas 6: 48. Alle kunsten en wetenschappen buiten deze, zullen in de oordeelsdag onnut bevonden worden. En aangezien zij een strekking hebben om onbegenadigde lieden tot hoogmoed te verheffen, en hen boven het zuivere en eenvoudige Woord Gods te plaatsen, zijn zij de naam van wijsheid niet waardig; gelijk de profeet zegt: “De wijzen zijn beschaamd, verschrikt en gevangen; zie, zij hebben des Heeren Woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?” Jer. 8: 11.

God heeft, als de God der natuur, aan de mens, hoewel hij gevallen is, vele uitstekende gaven en eigenschappen geschonken. Schoonheid, vernuft, verstand en wonderlijke behendigheid, gelijk men kan zien uit de geschriften van atheïsten, deïsten en andere heidenen; maar, zo er geen weerhoudende genade geschonken wordt, kan men er zeker van zijn, dat zij worden aangewend tot oneer van de weldadige Gever. Het grootste gedeelte van onze academische opleiding bestaat in het aanleren van de natuurlijke bekwaamheden der heidenen. Ik heb mannen van studie opgemerkt, die redeneerden met de welsprekendheid van een Homerus, die echter, tegelijkertijd, even vervreemd scheen te zijn van natuurlijke en geestelijke bekwaamheden, als Pieter, de wilde jongen, die in de bossen van Hannover gevonden werd. Zulken vinden een grote naam bij hen die alleen op natuurlijke gaven prijs stellen, en hun geleende taal, van natuurlijke bijzondere dingen, is evenzeer te onderkennen als de klanken van de papegaai, van de stem van hem wie hij napraat; want, zoals de wijze man zegt, “een voortreffelijke lip past een dwaze niet.” Spreuk. 17: 7.

Ahimaaz. Inderdaad, aangeleerde zaken kunnen nooit gelijk zijn aan de zuivere gaven die uit God afvloeien; welke de gever is van alle goede gaven en volmaakte giften, dan wanneer God genade schenkt, om een natuurlijke gave te heiligen; dan is zij alleen van groot nut. “De giften van de mensen maakt hem ruimte, en zij geleidt hem voor het aangezicht der groten.” Spreuk 18: 16.

En gewis is zij dan een grote zegen voor de kerk van God; daar Christus, de steen der hulp, het wezen der gave is, en gebezigd wordt in het doen ontwaken van zondaars, en

het bevestigen der gelovigen. “Het geschenk is in de ogen zijns heren een aangenaam gesteente, waarheen het zich zal wenden, zal het wel gedijen.” Spreuken 17: 8. En wat mij betreft, ik heb vele boekdoelen gelezen van geleerde en begunstigde mannen, die tegen dwaling en dwalenden redeneren; zoals boekdelen met leerredenen, om het bestaan van een God; de echtheid der schrift, de redelijkheid der Christelijke godsdienst, enz. te bewijzen; waaruit ik nimmer bevestiging of troost verkreeg.

Cuschi. De boekdelen met preken, en andere verhandelingen, die geschreven zijn om het bestaan van God te bewijzen, hebben bij velen twijfel aan zulk een wezen verwekt, waar nooit tevoren enigen twijfel over orees. En wat het bewijzen van de echtheid dor Heilige Schrift betreft, door schoolse redenering, dit heeft overeenkomst met het aansteken van een kaars om de zon te ontdekken, wanneer zij op het midden van de dag schijnt. Alle stelsels der dwaling, die ooit publiek gemaakt zijn, zijn als het harnas van Achab. Er zijn altijd plaatsen genoeg opengelaten voor de pijl der wraak; het woord Gods is voldoende om elk vals stelsel, hoedanig ook samengevoegd, te ontmaskeren, en eens zal God het hun doen weten, wanneer Hij de toevlucht der leugenen wegvaagt. De neiging van de mens om tegen het licht der natuur te zondigen; de schuld waarmee hij voortdurend gekweld wordt; de vreze van de doods en van de oordeels waaraan hij altijd onderworpen is, alsook de waarschuwingen die hij gevoelt tegen het bedrijven van een zonde, welks plegen naderhand zijn geweten duur te staan komt, zowel als de overdenkingen die hij vaak heeft, en de oordelen die alom over de aarde plaats hebben, enz., zijn geheel voldoende, niet slechts om het bestaan van God te bewijzen, maar kan hen ook tevens overtuigen, hoe God hun dagelijks en hun daden gadeslaat. En dit is tevens genoegzaam om de echtheid van zijn Woord te bewijzen, want er is geen verdorvenheid, die in van de mensen hart oprijst, geen wellustige gedachte die in zijn gemoed rondwoelt; geen misdaad die hij bedrijft, ja geen overdenking die in hem opkomt, en geen oordeel dat hij vreest, die niet door een Goddelijk woord in de verborgene oorkonden geopenbaard zijn, en vele harde slagen op het geweten van elke overtreder doet. Dit bewijst dat de wet in hun harten geschreven is, en als nu een beroep op God, de Schrift, het geweten, de Scheping, het wijzen op de vervulling der voorspellingen, niet voldoende zijn, om hen te overtuigen, dan zal de schoolse redeneerkunde het inderdaad niet vermogen. De mens, die vermetel, de dagelijkse beschuldiging van zijn geweten verloochent, is meer verhard dan de duivel zelf. Want de Satan verloochende nimmer de overtuiging die hij gevoelde, noch de wrake welke hij schroomde, onder al de beweging die hij maakte in de dagen der omwandeling onzes Heeren. Er bestaat geen een dwalend mens, die niet het een of andere gedeelte der Heilige Schrift vervult. God heeft beloofd: “een geest der dwaling te zullen zenden, dat men de leugen zouden geloven,” en verdoemd te zullen worden om de verwerping der waarheid, en welgevallen te hebben in de ongerechtigheid. Daarom geloof ik, dat zulke ongelovige zondaars, de opmerking ener Godzalige niet waardig zijn, “wetende dat de zoo danige verkeerd is en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld.” Titus 3: 11. En “wie zulke spotters bestraft behaalt zichzelf schanden.” Spreuken 9: 7.

De Almachtige kan, als de God der zaligheid, nooit in Zijn genadige voornemens ontdekt worden, behalve in Zijn Eigen licht, gelijk onze gezegende apostel zegt: “Want God die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is degene die in onze hart geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht Jezus Christus.” 2 Kor. 5: 6.

AHIMAAZ. Mijn lieve broeder, mijn ziel is nog nooit zo heerlijk onderhouden en

versterkt geworden, als zij haar nu bevindt door uw gesprekken. Ik heb menigmaal de raad en wil Gods, in vele van die bijzonderheden die u genoemd hebt, verlangd te weten. U bent voor mij, wat Elihu voor Job was, “overeenkomstig mijn wens in Gods plaats,” want ik ben gelijk de twee troosteloze discipelen, toen de Zaligmaker hen inhaalde, en de schriften voor hen opende, verklaarde en toepaste, totdat hun harten in hen brandende werden. En waarlijk, als u niet zozeer getuigd had tegen de ongenoegzaamheid van de menselijke geleerdheid, zou ik u voor een hoogleraar in de letteren, een doctor in de godgeleerdheid, een meester in de wetenschappen, een scherpzinnig beoordelaar, ja voor een oudheidkundige en een lid van de Koninklijke vereniging hebben beschouwd!

Cuschi. U kunt mij juist houden voor wie u belieft. Ik belijd iets te kennen van de taal Kanaäns. En ik geloof, dat hij de beste doctor is, die het meeste der zielen nuttig is. Een van God geleerde, en een hoogleraar in de bette wetenschap; de mens die de waarheid van de dwaling onderscheidt, is de aller fijnste beoordelaar; hij die zijn roeping en zijn verkiezing heeft vastgemaakt, is een goed oudheidkundige, en hij die zuiver is in het geloof, is een lid van die vereniging die “Goddelijk en wier koninkrijk eeuwig is.” 1 Petrus 2: 9. Openb. 5: 10.

AHIMAAZ. Ik bemerk dat u een scherpzinnig mens zijt, zowel als een begenadigde, die gewis een ruim deel van natuurlijke bekwaamheden bezit, zowel als een grondige bevinding. Dit blijkt, dunkt mij duidelijk aan ieder die u hoort, en daar het God behaagd heeft die beiden, genade en bekwaamheid, in een kanaal der Evangeliebediening uit te storten, zo geloof ik dat zij eens zullen blijken te wezen tot Zijn eer, ten nutte van Zijn eigen volk, en tot vernedering van de vijanden van Zijn zaak.

Cuschi. Wat ik ben, dat ben ik door geboorte en genade; u kunt mij beter beoordelen dan ik mijzelf doen kan. Maar wees daarvan verzekerd, dat er nooit vijf pond sterling (f 60.) voor menselijke beschaving aan mij is ten koste gelegd, echter is mijn ongenoegzaamheid in menselijke geleerdheid mij geen hinderpaal om nuttig te zijn. Als God de Heilige Geest, het hart van een mens toebereidt, en er bezit van neemt, zal Hij de vrucht der lippen eveneens scheppen, en die man mond en wijsheid geven, opdat al Zijn wederpartijders, nooit in staat zullen zijn om hem tegen te spreken of te weerstaan. En wat mij betreft, ik heb dikwijls gedacht, dat menselijke geleerdheid God van de helft der heerlijkheid, die Hem toekomt, beroofd heeft.

Ik heb de levens geschiedenissen der Vaderen, door W. Cave gelezen, totdat mijn hart klopte over dat werk, om dat ik helaas daarin las hoe het schepsel verheerlijkt werd.

Het eerste, dat wij daarin van elk persoon lezen, is de Godsvrucht van zijn voorouders; eveneens alsof genade erfelijk ware; het tweede, deszelfs vlugheid en vatbaarheid om iedereen in menselijke geleerdheid voorbij te streven; ten derde hoe zulk een zich in een spelonk opsloot om de bewegingen van de lichaams te doden, geven alsof de duivel en de oude mens der zonde, niet evenzeer in een grot als een stad te vinden waren. En wat de Heilige Geest betreft; hij wordt nauwelijks genoemd, hoewel er zulk een zaak, als het doden van enige bewegingen van de vleses tot goede doeleinden, niet bestaan kan, behalve door Hem. Rom. 8: 13. En als er genade in zulk een boek genoemd wordt, dan wordt het als terloops, even aan het slot van een verhaal aangestipt.

Calamy's *Leven van Baxter* is ook eveneens zulk een verrot mengelmoes van menselijke voortreffelijkheid. De Heilige Geest is de Wederbaarder, de Vernieuwer,

en Versierder van elk waar christen. En als Hij niet in ons verheerlijkt wordt, zullen wij zeker door Hem vernederd worden.

AHIMAAZ. Het is voorzeker recht, dat God in alle dingen verheerlijkt zal worden in en door Jezus Christus. Maar uitzonderingen moeten er gemaakt worden, mijn broeder. Sommige Christenen zijn geheel en al door liefde getrokken, zonder enige de minste zuivere overtuigingen; deze zullen de plaag van hun hart niet kennende, noch de ontzettende arrestatie der Goddelijke gerechtigheid ondervonden hebbende, altijd in een wettische gestalte blijven, en hun taal ver van zuiver zijn. Deze zijn niet behoorlijk onderricht, zij zijn niet afgebracht van alle vertrouwen in het vlees, bijgevolg zullen zij niet zo heerlijk de reuk van de dierbare Verlosser verspreiden, als zij die achtervolgd zijn geworden door de verschrikkingen der wet en der gerechtigheid, om Hem te omhelzen als de enige toevlucht, en Hem aan te grijpen, als de enige Hoop die hen is voorgesteld.

Cuschi. God is een vrijmachtig Werkmeester, en zal aan Zijn volk arbeiden naar het Hem behaagt, maar bekeerd te zijn zonder berouw; wedergeboren te worden zonder barensweeën; vergeving te ontvangen zonder overtuigd te zijn, dat wij niets bezitten om mee te betalen; genezen te worden zonder onze krankheid te kennen. En behouden te worden zonder dat wij onszelf verloren kennen, is mij een verborgenheid, en zal dat blijven.

Dat God dikwijls met een ziel begint haar door Evangelische beloften te lokken, ontken ik niet, maar zulken ondervinden gewoonlijk barensweeën en krankheid tevens, voordat zij aan Gods tabernakel aankomen, of op Zijn heiligen berg wonen. Ik heb sommige lieden opgemerkt, die de heftigste worstelingen met de wet en het geweten hebben gehad, zelfs nog op hun sterfbedden. En zelfs de doodsbanden hebben de smarten hunner geestelijke geboorte verhaast, zodat de geboorte hunner zielen juist het sterven van hun lichamen vooraf ging; de zodanigen zijn de heerlijkheid ingegaan, vervuld met de hartsterkingen der Goddelijke vertroosting. Dit komt, naar ik meen overeen met de Evangelische zin van deze tekst: "Maar als het volk des lands voor het aangezicht des Heeren komt, op de gezette hoogtijden, die door de weg van de Noorderpoort ingaat om te aanbidden, zal door de weg van de Zuiderpoort weer uitgaan. En die door de weg van de Zuiderpoort ingaat, zal door de weg van de Noorderpoort weer uitgaan; hij zal niet wederkeren door de weg der poort door welke hij is ingegaan, maar recht voor zich heen uitgaan." Ezech. 46: 9. En hoewel sommigen, gelijk u aanmerkt, zeer wettisch zijn, en te veel naar het vlees ruiken; geloof ik echter, dat zo zij God toebehoren, Hij hun vleselijk vertrouwen zo dikwijls zal toelaten hen te bedriegen, totdat zij er toe geleid zullen worden om uit te zien naar Hem die Zijn kracht in hun zwakheid volbrengt. En als Zijn gezegende arm voor hen ontbloot is, zullen zij nauwlettend zijn om te spreken, tot eer van Hem, Wiens macht zij gevoelen; zo keert Hij een reine spraak tot het volk

AHIMAAZ. Ik heb vroeger verscheiden dingen die u noemt opgemerkt, en terwijl u aan het spreken was, zijn zij weer verst voor mijn geheugen gekomen. Maar ik ben niet zulk een nauwkeurig opmerker der werken Gods, en der gezegende onderwijzingen van de Heilige Geest geweest, als u zijt, hetwelk zowel mijn zonde als mijn schade is, gelijk de Psalmdichter zegt: "Wie is wijs? die neme deze dingen waar, en dat zij verstandig letten op de goedertierenheden des Heeren." Psalm 107: 43. En hoe meer de goedertierenheid des Heeren wordt gadeslagen, hoe meer het geloof van een gelovige toeneemt en aangemoedigd wordt. En soms brengt God een

ongelovige zeer krachtig onder ware overtuigingen, terwijl hij de zichtbare hand Gods beschouwt in het ondersteunen en uitredden van zijn eigen kinderen uit moeilijkheden zoals de koningin van Scheba getroffen was over Salomons wijsheid; hun vals vertrouwen ontzinkt hun, en hun taal is gelijk aan die van de Psalmddichter: “Zo ik niet had geloofd, dat ik het goede van de Heeren zou zien in het land der levenden,” Ps. 27: 13.

Cuschi. De mens die de leidingen Gods met hem, beide in voorzienigheid en in genade opmerkt, die zal des Heeren belofte dagelijks bevestigd vinden: “Ik zal, zegt God, al mijn goedigheid voor U doen voorbijgaan.” Zulke opmerkzaam gemaakte zielen, zullen dan menige hinderpaal uit de weg geruimd, en vele dierbare beloften opgeklaard zien; ja, zoveel verborgen leidingen der Goddelijke voorzienigheid zullen haar nu als “rechte paden” voorkomen. Hoe vele raadsels, in het Gods bestuur, worden de zielen ontknoopt. Zodat zij menige vijand in deszelfs eigen jachtgaren verstrikt vinden. Tot haar schaamte zullen zij, dan opmerken, hoe dat door haar menige roepster tot geloof werd in de wind geslagen, en dat zoveel Goddelijke lichtstralen om haar gang te verlichten, werden buiten gesloten. O, hoe menige verkwikkende druppel der Goddelijke vertroosting, wordt er nu bij zulk een ontdekking, zulke zielen ingestort, ter vernedering van het stijve hart, waarin nu elke ontembare drift zal beteugeld worden, door de Goddelijke liefde van de Verlossers. Zo zal de mens gezegend worden, die de Heere vreest, en met goedertierenheid zal Hij hen omringen als met een schild. De boetvaardige klacht van Adam, gelijk Milton zo zielroerend in het hier onderstaande gedicht ons schetst, is de opmerking van elk teer christen, verwaardig:

*Dit drukt mij het meeste, dat, daar ik dan heen moet trekken,
Als 'k van zijn aangezicht verborgen ben, beroofd
Van t zalige gelaat; - 'k kon bezig zijn te wekken
Mijn ziel, hier plaats aan plaats, tot eer van God het Hoofd.*

*Der Schepping schoon, waar Hij bezwoer, en scheen door stralen
Der tegenwoordigheid, der Godheid klaarlijk heen!
Hoe zou 'k in volle vreugd, hier aan mijn zoons verhalen,
Hoe dat de Godheid zelf hier op deez' Berg verscheen.*

*“Hier, onder deze Boom, stond Hij zo zichtbaar, zonen!
Bij deze Pijnboom hoog, hoord' ik zijn stem zo rein!”
(Och, kon 'k voor eeuwig hier, ja, altijd blijven wonen),
'k Sprak hier met Hem, die God en Heer', aan deez' Fontein.”*

*“Ik wilde zoveel dankaltaren immer bouw,
Uit zoden t' zaamgesteld van 't malse groene gras;
En elke schone steen, der beek oprichten – houw -.
Een eeuwig monument voor Hem Die is en was.”*

*“En daar op geurg'en gom, Hem offren vrucht en bloemen,
Waar zal ik, dan mijn God in gindse lage streek
Zijn glansrijk aangezicht, toch zoeken om te roemen?
Of speuren na de stap Zijns voets, die 'k eens ontweek,*

*“Want schoon ik Hem ontvlucht zeer toornig en vermetel,
Toch riep Hij mij terug; heeft ‘t leven mij verlengd!
Beloofd nakomelingschap, mij uit Zijn hogen zetel,
Zo was Zijn oordeel zelfs met liefd’ en trouw gemengd!”*

*‘k Zie nu blijmoedig rond, op ‘t woord van mijnen Heere,
Maar ‘k zie van Hem toch slechts maar enen buitenzoom
Der Heerlijkheid, mijn ziel geef uwen Schepper ere!
Aanbid van ver Zijn trêen, als een in zoeten droom!*

Het antwoord is even liefelijk, als Adams verzachting bewegelijk:

*Twijfel niet of in dal of in vlakken,
Is God gelijk hier, en zal even gelijk
Tegenwoordig zich tonen, te wezen
In vele verrassing. Ja, menige blijk.*

*Zal nochtans U volgen, U nochtans omringen,
Goedgunstigheid, liefde, van ‘t Vaderlijk gelaat,
Niets kan Zijn God’lijke bēen ooit verdringen
Om u steeds te zeeg ‘nen met vrede in uw staat.*

AHIMAAZ. Voorzeker kan een mens in de vreze Gods leven, tenzij hij zich dagelijks in Zijn onmiddellijke tegenwoordigheid bevindt, en Zijn ondersteunende kind gevoelt bij het getuigenis van de Heilige Geest in zijn ziel, zo een ondervindt Gods goedkeuring in het openbaren van Zijn kracht, om hem voort te leiden en staande te houden onder het gevoel van allerlei tegenstand. O, dit doet zodanig een juichen en met de Psalmddichter zeggen: “De Heere is aan mijn zijde, ik zal niet vrezen, wat mij de mens doen zal.” Ik heb menigmaal gedacht dat God, zowel nu als eertijds, Zich aan zo menige ziel, door Zijn Geest heeft geopenbaard, zonder dat ooit iemand haar het Woord Gods verkondigd geeft, of met andere woorden, die de middelen niet hebben gelijk wij. En ik ben soms door die gedachten vertroost met betrekking tot de arme heidenen.

Cuschi. Gelijk ik tevoren al uitte: God is een vrijmachtig Werkmeester; echter wens ik niet wijs te zijn, boven hetgeen geschreven is. Ik heb de profetieën der tien Sibyllen gelezen, en er is gewis zeer veel waarheid in dezelve; hoewel zij op ruwe wijs worden bezongen. En als zij als profetessen van de Heere mochten aangemerkt worden, zouden zij tot versterking van uw gedachte dienen. Maar onze genoten apostel, hebt u volstrekt niet aan uw kant. Want de schrift zegt, zoals schrijft Paulus: *dat een iegelijk, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.* “Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven van welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?” Rom. 10: 17. En Christus zegt: “Predikt het Evangelie aan alle creaturen. En hij die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet geloofd zal hebben zal verdoemd worden;” Markus 16: 16, 17. En wederom; “dit Evangelie zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volke. En dan zal het einde komen.” Matt. 24: 14. Ik geloof dat, wanneer u en ik de heidenwereld moesten doorreizen, waar zij

verstoken zijn van het woord Gods, wij nimmer in staat zouden zijn, om een ziel te vinden die tot Christus bekeerd was; ook lees ik niet, dat Paulus er een in al zijn reizen gevonden heeft.

AHIMAAZ. Ik geloof dat u in enige zaken wat te eng zijt, mijn broeder; wat mij betreft, ik zou wensen altijd een geest van liefde tot allen te bezitten. Ik heb vele zaken in uw gesprek opgemerkt, die een gepaste bekrompenheid verraden. Paulus zegt ons, dat “wij niet nauw zouden zijn in onze ingewanden, en tevens spreekt hij tot ons, als tot Zijn kinderen, dat wij zouden worden uitgebreid.” 2 Kor. 6: 12, 13. Het was een heerlijke geest die God aan Salomo schonk; van wie gezegd wordt: “Hij gaf Hem een wijd begrip des geestes; gelijk zand dat aan de oever der zee is.” 1 Kon. 4: 29. En dit is het, waarom die uitstekende heilige van God (ik bedoel Jabes) bad; nl. “dat God hem rijkelijk zou zegenen, en zijn landpalen vermeerderen.” 1 Kron. 4: 10. En ik hoop dat God u diezelfde geest zal schenken. Want waarlijk mijn broeder, een bekrompen, afgetrokken en dweepachtige geest, is een zeer slechte!

Cuschi. Ik ben u daarvoor zeer verplicht. Maar er zijn verschillende van uw uitdrukkingen waar ik tegen heb. Ik heb dikwijls gedacht, dat als Mozes in onze tijd op aarde ware, hij ook beschuldigd zou worden bekrompen van geest te zijn, want hij verkondigde voor een gehoor van zesmaal honderd duizend zielen: “U hebt gezien al wat de Heere in Egypteland voor uwe, ogen gedaan heeft, aan Farao en aan al zijn knechten en aan zijn land, de grote verzoeking die uw ogen gezien hebben; die zeer tekenen, en grote wonderen. Maar de Heere heeft ulieden niet gegeven, een hart om te verstaan, noch ogen om te zien, noch oren om te horen, tot op deze dag. En ik heb ulieden veertig jaren doen wandelen in de woestijn” Deut. 29: 2, 3, 4, 5. Dit gedeelte van Mozes' leer, zou in de tegenwoordige dagen worden veroordeeld, en genoemd: de uitvloeisels van een bekrompen geest te zijn. Maar toch verschilde die veel van de gemene geest van Korach, Abiram en Dathan. Want hoewel Mozes gans Israël als blind, onwetend, en verstandeloos verklaarde; verklaarden zij hen echter allen als geheiligden, die in de tegenwoordigheid Gods verkeerden, en bestraffen dientengevolge heftig de bekrompenheid van Mozes en Aäron: “En zij vergaderden zich tegen Mozes en tegen Aaron, en zeiden tot hen: “Het is te veel voor u; want deze ganse vergadering, zij allen, zijn heilig, en de Heere is in het midden van hen; waarom dan verheft gijlieden u over de gemeente des Heeren?” Num. 16: 3. De scherpe leerredenen van Mozes en de verklaring van dit gemene gezelschap verschillen grotelijks. Mozes verklaart hen allen blind en onkundig en deze verklaren hen allen heilig en begunstigd met de tegenwoordigheid Gods. Maar het ging met hen gelijk de wijze man zegt: “Daar is een rechtvaardige - gelijk zij zichzelf veronderstelden te zijn - die in zijn gerechtigheid omkomt, en er is een goddeloze, - gelijk zij Mozes beschouwden, - die in zijn boosheid zijn dagen verlegt,” Pred. 7: 15. Zo gebeurde het hier. Want Mozes overleefde Korach en zijn geheel gezelschap. Zij vergingen uit de gemeente met al hun algemene liefde; zij verzonken met alles wat zij bezaten, levend in de afgrond; terwijl Mozes, met zijn bekrompen geest, aan dan mond van de Almachtige stierf. Of, gelijk het ook vertaald kan worden, zonder de tekst geweld aan te doen: “dat God hem dood kuste.”

Jezus Christus Zelf word als iemand van een bekrompen geest beschouwd, toen hij tot de Nazareners zei: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elias. En tot geen van haar werd Elias gezonden dan naar Sarepta van Sidon, tot een vrouw die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Eliza, en geen van hen werd gereinigd dan Naäman, de Syriër. Deze vrijmachtige en onderscheidende

handelingen Gods scheen voor de toehoorders van de Zaligmaker de uitwerksels van een bekrompen geest te zijn, en daarom hadden zij besloten Hem van de steilte af te werpen: “En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit; buiten de stad, en leiden Hem op de top van de berg, op welken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen.” Lukas 4: 25-29. Maar de Schriftgeleerden en Farizeeën hadden een meer algemene geest, want zij sloten geen mensen buiten, ten ware hij het ware geloof in Christus beleed. “Want de Joden hadden tesamen een besluit gemaakt, zo iemand Hem beleed de Christus te zijn, dat die uit de synagoge zou geworpen worden.” Joh. 11: 22. Ook durfden de Farizeeën niet iemand vervloeken, behalve de ware uitverkorenen Gods. “Deze schare die de wet niet weet is vervloekt.” Joh. 7: 49. U ziet, deze liefderijke algemene leraars lieten allen tot hun gemeenschap toe, behalve de Zaligmaker en Zijn enkele uitverkorene volgelingen. Zo had de duivel het volle bezit van de synagogen, terwijl de overpriesters en de schriftgeleerden zijn meesterschap beschermden, en zijn raad opvolgden. “Heeft iemand uit de oversten in Hem geloofd?” Joh. 7: 48. Nee, zij klemde zich vast aan hun eigen voorvader, en het was niet zonder oorzaak dat de Zaligmaker tot hen zei: “Gij zijt uit den vader de duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen.” Joh. 8: 44.

AHIMAAZ. U schijnt ernstig te worden, mijn broeder! Er bestond geen noodzaak voor zulk een scherp antwoord. Ik bedoelde slechts dat Christenen liefderijk zouden oordelen en een niet al te bekrompen denkbeeld zouden voeden, b.v. dat er slechts weinigen zullen zalig worden. En ik bedoel, door een liefderijke en algemene geest, dat wij allerlei klassen van belijders zouden liefhebben, hoewel zij in leer en godsverering van ons verschillen. Wij moesten de mantel der liefde over hun dwalingen werpen, waar wij reden hebben om te geloven dat “de wortel der zaak” in hen is.

CUSCHI. Ik begeer allen lief te hebben, *die onze Heere Jezus Christus lief hebben in oprechtheid en waarheid*. Dit is de liefde welke Paulus bezat; hij had allen lief die de Heere Jezus Christus in oprechtheid en waarheid lief hadden; en, als zij Christus in oprechtheid liefhebben, dan is de wortel der zaak in hen, en als zij Hem in waarheid liefhebben, dan zullen zij in de leer met ons niet verschillen. Die ziel, welke Christus in waarheid liefheeft, zal geen behoefte hebben aan uw mantel, om zijn dwalingen te bedekken. Want de liefde is de wortel van alle ware Evangelische gehoorzaamheid; terwijl, aan de andere zijde, vijandschap de wortel is van allen opstand. En hoewel een jong gelovige niet zo diep kan doorzien als een oude; zal hij nochtans niet strijden tegen eens enkele waarheid, die uit het Woord Gods voorgesteld wordt; liefde zal de gehoorzaamheid van de geloofs bewerken. *Want de liefde gelooft alle dingen*. De ziel die enige duidelijke waarheid tegenstaat, heeft Jezus niet in waarheid lief; ook heeft hij Hem niet in oprechtheid lief, omdat hij ongehoorzaam is.

De nieuwe schepping stemt ruim zo goed daarmee overeen als de oude. God zond de mens niet in de wereld, om zonder hoofd rond te lopen; evenmin herschept Hij een ziel zonder hem verstand te geven. “Wij weten dat de Zone Gods gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven.” 1 Joh. 5: 20. God heeft ons niet alleen de geest der liefde beloofd, maar ook de geest van een gezond verstand. Ik heb meermalen horen spreken over personen die in hun hart Evangelisch waren, doch wettisch in hun praktijk. Maar Christus zegt ons, dat wij het hart zullen kennen door hetgeen er uit voortkomt; is dit zo, dan bewijst een dwalend verstand een ondeugend hart.

Mijn rede, waarom ik u zo scherp antwoord is, omdat ik in de laatste tijd zoveel over

een liefderijke algemene geest heb horen spreken, dat het een spreekwoord schijnt geworden te zijn, dat wel bezien, toch niets te beduiden heeft. Er zijn er velen in onze dagen, die zeer teer in hun preken schijne te zijn, uitroepende: “Komt allen, Jezus staat met geopende armen om u aan te nemen. Werp uzelf op Hem, en ik verpand mijn ziel voor de uwe als Hij u uitwerpt.” En echter zijn die mannen, die dit algemeen Evangelie zó verkondigen, zodanig tegen de hartelijke ontvangst van de wederkerende verloren zoon, dat ze hem van zijn bokje zouden beroven en zijn mond sluiten om te vertellen wat God aan zijn ziel heeft gedaan. Ik ben een levend getuige van deze waarheid, en zo zijn er duizenden meer. Hun tegenzin is zo hoog gelopen, dat de beden van de Vader aller Barmhartigheden niet toereikend zijn, om hen te doen instemmen met de vrijmachtige betoning van verkiezende genade. Het schijnt dat zij er beter mee voldaan zouden geweest zijn, als hij in zijn eigen bedriegerijen was omgekomen, dan zij het nu zijn, omdat de Vader Hem gezond en wel heeft ontvangen!

Nu was Mozes van een andere geest dan deze. Want hoewel zijn leer niets in lengte op de hun geleek; zo was nochtans zijn hart even wijd, als zij in hun leerredenen. Toen er een jongeling liep om Mozes te zeggen: Eldad en Medad profeteren in het leger,” en Jozua daarop zei: Mijnheer Mozes, verbied hun!” Dit is zijn liefderijk antwoord: “Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des Heeren profeten waren, dat de Heere Zijn Geest over hen gawe.” Num. 11: 27 29.

Als dit nu in waarheid een liefderijke geest is, hoe weinig hebben zij dan daarvan, die een zuiver getuigenis durven lasteren, en hun uiterste pogingen aanwenden om de zegen te verstoren van hen, die het God behaagt in de gemeente te zenden. De Bijbel zal ons ternauwernood een leraar aanwijzen, die voorgeeft Christus te verkondigen, bezielde met zulk een geest als zij; of het moet Diotrefus zijn. En God zegt niets in zijn voordeel. “Ik heb aan de gemeente geschreven,” zegt Johannes, maar Diotrefus, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan. Daarom, indien ik kom, zal ik in gedachtenis brengen zijn werken die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons. En hiermee niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelfs de broeders niet, en verhindert degenen die het willen doen, en werpt ze uit de gemeente.” 3 Joh. 2, 10. Deze man is iemand van een algemene geest. Hij hield Johannes van de predikstoel; hij verbood het lezen van zijn zendbrieven voor de gemeente; hij wilde geen arbeider op zijn predikstoel toelaten die Johannes gezonden had. En zij, die hen in hun huizen zouden hebben laten prediken, verbood hij dat ook. En als zij deze zijn aangenomen macht betwisten, wierp hij hen uit, of, gelijk de tekst zegt: Hij stootte hen uit de gemeente.” Deze man was heerschappijvoerder over Gods erve, en juist deze ellendige geest wordt in onze dagen meer dan te veel na gewandeld.

Wat mij betreft, ik wens nooit meer het woord ‘algemeen’ te horen prediken. Het is een woord, dat geloof ik, in Egypte gemunt is, ten tijde van de twist tussen dat vreselijk monster Arius, de grootvader van onze tegenwoordige Arianen, en tussen Athanasius, die God verwekte om hem tegen te staan. De strijd van de satan tegen Christus, door Arius gevoerd, werd de Ariaanse zaak, of het Ariaanse geloof genoemd, terwijl aan de andere zijde, de zaak der waarheid door Athanasius bepleit, ter onderscheiding der katholieke zaak, “*het algemeen geloof*” werd genoemd; zodat die zielen die des Vaders liefde, des Verlossers zalving, en de getuigenis van de Geest in hun zielen genoten, *het volk van het algemeen geloof* werden genoemd. Terwijl zij, die de Heere Jezus Christus bespotten en verguisden, Hem als een bloot schepsel verklarende, Arianen genoemd werden; daar zij de belijders waren van zijn “verdoemelijke ketterij” gelijk de Heilige Geest het noemt. 2 Petrus 2: 1.

Terwijl het geloof te Rome bloeide, werden die gelovigen, die van deze stad waren, *Rooms Katholieken* genoemd. Maar doordat zij nu een Paus verhoogd hebben, uit

kracht van tegenstand tegen Christus, en daarbij Zijn Woord hebben uitgeworpen, en hun eigen bijgelovige ijdelheden in hun plaats hebben gesteld, en zich nochtans de naam van Katholiek toe-eigenen, zijn zij nu groot geworden in het bedenken van niets dan kwaad. Want nu wordt hij als de beste katholiek beschouwd, die de waarheid tegenstaat, de heiligen doodt, en de Bijbel verbrandt. Daarom is het hoog tijd om die naam te laten vallen en zulk een naam te dragen die beter verstaan wordt en die van oudere dagtekening is, zoals *heiligen, gelovigen, kinderen Gods, discipelen van Christus deelgenoten van de Geestes, huisgenoten des geloofs*, enz. Deze zijn benamingen, die een betere betekenis hebben, dan een katholiek mens, een katholieke geest, en een katholieke kerk. Laat ons niet langer de naam behouden van de hoer van Babel, laat haar namen varen met haar religie, verdiensten, en al het overige van haar vodden, en laat ons zeggen: “Gode zij dank, wij zijn los van zulke slechte afbraak!”

AHMAAZ. Ik bemerk dat u geen vriend bent van de Rooms Katholieken. En toch bent u veel aan hen verplicht, want uw Algemeen gebedenboeken waren geheel en al van hun samenstelling, alleen hebben onze Hervormers deze van enkelen paapse vodden gezuiverd, zoals het bidden tot heiligen en engelen, enz. En u weet dat wij vele goede en bekwame leraars van Jezus Christus hebben, die gebeden openlijk in haar uitnemendheid boven al hun gebeden prijzen. En anderen, die niet in de gevestigde kerk waren, toen zij de bediening aanvaardden, nemen de vorm met zich mee, zelfs op gevaat van het misnoegen van de bisschop. Ja, zelfs hebben sommigen honderden, zo niet duizenden ponden sterling voor die gebeden uitgegeven, om er het gebruik van te hebben. Wat denkt u hiervan?

CUSCHI. Veronderstel eens dat ik morgen in een stad moest gaan, waar het Evangelie nooit gepredikt was geworden, en waar geen ziel te vinden ware, die tot Christus bekeerd was, en ik moest prediken over die waarheid: “Zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe,” Rom. 8: 6, en ik verklaarde eerst de ongenoegzaamheid van een gedaante der Godzaligheid, zonder de kracht daarvan; ten tweede, de noodzakelijkheid der wedergeboorte; ten derde, de werken van de Heilige Geest, uit het woord Gods; ten vierde dat God geestelijke aanbidders zoekt. En eindelijk, dat de Heilige Geest algenoegzaam is om het geloof te werken, de ziel te heiligen, en haar tot aanneming van Christus toe te bereiden, en eveneens genoegzaam om de gelovige voort te leiden in een loopbaan van geestelijke bevinding, als de Geest der genade en der gebeden. En er werden vier zielen onder deze redevoering overtuigd van de ongenoegzaamheid van hun wettische gezindheid; zou u dan niet denken dat ik getrouw had gehandeld, in bovengenoemde waarheid op deze wijze te behandelen, en dat God er Zijn goedkeuring over te kennen had gegeven, doordien er vier zielen onder overtuigd waren geworden?

AHIMAAZ. Ik zou denken dat u de beste poging had gedaan, die mogelijk was om hun zandgrond te ondermijnen en hen de noodzakelijkheid te tonen van nieuwe schepselen in Christus te worden, daarbij zou ik ten volle verzekerd zijn dat Gods Woord uw grondslag zou zijn.

CUSCHI. Veronderstel dan dat er de daaropvolgende week een Evangeliedienaar in de kerk zou komen, die predikte over de uitnemendheid der vormen; enige duistere beschuldigingen op de afgescheidenen wierp, en zeer lichtvaardig over het vrije gebed sprak. En deze vier overtuigde zielen weer op hun oude droesem bevestigde, zou hij dan niet weer opbouw hetgeen ik afgebroken had, Gal. 2: 10. En zo ja, wie zou dan de

overtreder zijn?

AHIMAAZ. Dat zou hij gewis zijn!

Cuschi. Dan hebt u zelf deze zaak beslist! En ik geloof dat er in onze dagen velen zijn, vreemd van genade, die het Evangelie horen; maar, al hun hoop op de vormen zetten, bitter bevooroordeeld zijn tegen vele leraars, welke God gezonden heeft, die prediken en bidden gelijk de Geest hen te spreken geeft. En wanneer deze smakeloze aanbidders der vormen, een Evangeliedienaar de uitnemendheid der vormen horen verheffen en de geestelijke gebeden horen bespotten, dan worden hun eigengerechte zielen met addervenijn gespijzigd; hun aangeboren vooroordeel tegen Godvruchtige afgescheidenen, wordt van de te sterker bevestigd, en zij worden snood en bedriegelijk versterkt op de oude grondslag der verdorven natuur; dit is daarom geen werk van een Evangeliedienaar.

AHIMAAZ. Mijn lieve broeder gelooft u, dat de Heere Jezus ooit die zielen, die zo de formuliergebeden voorstaan, in de ruimte gesteld heeft, door een antwoord op zulk een gebed? Men zou denken dat dit zo ware, daar zij er zo hoog over spreken, en daarentegen zo weinig over het vrije gebed.

CUSCHI. Nee, God vergunt niemand met Hem te overwinnen dan zij, die door de voorbeding van de Geest hun zielen voor Hem in het geloof uitstorten, onder een bewustzijn van hun behoeften, en in een taal die hun eigen bekommernis uitdrukt. En ik durf zeggen, dat als mijn broeder op de een of andere Zaterdagavond of Zondagmorgen in de studeerkamer van deze goede lieden kon komen, wanneer hun Bijbel een verzegeld boek is, de Satan hen aanvecht, hun verstand verwart, hun oordeel verstrooit is, en een gemeente samenkomt en zich geen waarheid voor hen opent, geen gedachten oprijzen, en zo geheel en al onvoorbereid op de predikstoel zou moeten komen, ... hij hen dan op hun knieën voor God vurig worstelende in het gebed zou vinden, zonder enig gebedenboek in handen. U zou hun kermende beden horen; hun tranen zien en overtuigd zijn, dat de gehele zaak tussen God en hun zielen uitgevoerd werd, door deze zelfde vrije gebeden, waarover in het openbaar zo lichtvaardig gesproken wordt.

AHIMAAZ. Als dit het geval is, moeten wij met het bijgeloof van goede mensen doen, gelijk de Zaligmaker zegt, dat wij met de voorschriften van slechte lieden zullen doen "niet te doen gelijk de Farizeeën, maar te doen wat zij zeggen", maar hier moeten wij (in deze zaak) niet doen wat deze goede lieden zeggen, maar wat zij doen!

Cuschi. Als u zo doet zult u recht handelen. Want als de smekingen van de Heilige Geest bij God niet zullen vermogen, dan zullen geen formulier gebeden van mensen dit kunnen.

AHIMAAZ. Ik herinner mij dat er op zekere tijd (1662) meer dan twee duizend Evangeliedienaars in dit land waren, die zich aan vele moeilijkheden blootstelden, doordien zij niet waren voor het Algemeen gebedenboek, (een Engels formuliergebedenboek); hetwelk mij soms zeer gering over hun predikdienst heeft doen denken. Daar ik vele goede mannen die dezelfde leerstukken als zij verkondigen, gehoord heb, die echter strijden voor deze formulieren, en ze hoog verheffen, dat echter hun geweten nooit kon toestemmen! Ik heb gedacht dat hun niet instemmen met die formuliergebeden, het gevolg was van een stugge en oproerige geest, en dat

hun lijden alleen veroorzaakt werd door het opvolgen van een blind en misleid gevoelen. Dit moet de toestand van die Non-conformisten zijn; of onze tegenwoordige voorstanders der formulieren moeten in het ongelijk zijn, een van beiden. Ik moet erkennen, dat uw gesprek van zo even hierover, mij overtuigt dat zulk een zaak een moeilijke strijd oplevert. Wat mij betreft, ik ben niet in staat om het te beslissen.

Cuschi. Het is waar dat er een groot aantal onder hen was dat honger, koude en naaktheid leed, benevens banden en gevangenschap. En ook de dood zelf, liever dan hen vast te klemmen aan de voorschriften van het Algemeen gebedenboek. En als zij dat gedaan hebben ter verdediging van een verblind of misleid gevoelen, dan mogen wij van hun lijden zeggen, wat David zei bij de dood van Sauls overste: "Is dan Abner gestorven als een dwaas sterft?" 2 Sam. 3: 33. Echter is het dunkt mij gemakkelijk om de zaak te beslissen tussen de oude Non Conformisten en onze tegenwoordige voorstanders. De Non Conformisten hadden het gehele Woord Gods aan hun zijde, maar de anderen hebben dat niet!

Het is een gezegende zaak, dat mensen geen heerschappij over ons geloof hebben. En dat ons geloof zal bestaan in Gods kracht, en niet in de wijsheid der mensen. Maar hij die probeert, mijn geloof te bevestigen op een menselijk formulier, probeert het te bevestigen op menselijke wijsheid, in plaats van op de kracht Gods. Het geloof in de gave van God de Vader, een genade uit de volheid van God de Zaligmaker, wordt in de mens gewrocht door de werking van God de Heilige Geest. En in de beloofde bijstand Gods, in de krachtvolle werkingen van Vader, Zoon en Geest moet het bestaan, en in niets anders. Ik weet dat er vele waardige en hoog geschatte personen zijn, die God tot de bediening geroepen heeft sinds hun eerste onverstandige poging om er zichzelf op een hogeschool voor toe te bereiden, dat die, zeg ik, in die kring waarin zij geroepen zijn zullen blinken, zolang zij met God verkeren. Maar aangezien de stroom der schrift niet in dat kanaal afvloeit, en daar hun zielen niet gered werden in antwoord op dat formulier, (daar zij van het gebed van de Geestes in hun huisgezinnen en tussen God en hun eigen zielen gebruik maken); geloof ik, dat zij hun bezwaren in het openbaar wel mochten achterwege laten over die gebeden, die zoveel voor hen hebben uitgericht!

III. HOOFDSTUK

AHIMAAZ. Eilieve, mijn waarde broeder, hoe is toch uw naam?

Mijn naam is CUSCHI.

AHIMAAZ. Eilieve van welke landstreek bent u?

Cuschi. Ik ben een Israëliet, en God zij geloofd, door Zijn rijke genade ben ik, naar ik hoop, in waarheid een Israëliet.

AHIMAAZ. Dat geloof ik zeker, want vlees en bloed konden u nooit de dingen, die ik van u gehoord heb, openbaren; gewis is een verstandige lip een kostelijk edelgesteente, en het licht en de kracht die mijn ziel onder uw gesprek heeft genoten, is er een vernieuwd bewijs van. Want de uitnemendheid en de kracht van de godsdienst is alleen uit God. Ik wens dat mijn broeder mij een weinig zou willen meedelen van de leidingen Gods met hem; ik zou enkel aandacht zijn. Mijn hart is opgeruimd en kalm; mijn zitplaats is zeer gemakkelijk, ik geloof niet dat ik vermoeid zou worden, al moest ik hier de ganse nacht zitten; ook geloof ik niet dat ik behoefte aan voedsel zou voelen! Zelfs mijn lichaam heeft zijn eetlust verloren, sinds mijn ziel aan dit feestmaal geweest is.

CUSCHI. Ik kan mij nauwelijks weerhouden om over u te lachen, mijn broeder! Want u zegt: ik zou hier de gehele nacht wel kunnen zitten, terwijl wij dat al gedaan hebben! Het was gisteren twaalf uur toen wij onder deze boom bij elkaar kwamen, en nu is het op een half uur na zo laat. Wij hebben juist drie en twintig en een half uur gezeten; gewis, als sommige lieden u hoorden, zouden zij zeggen, evenals de onbezonnen menigte van Petrus en Johannes zei: “zij zijn vol zoeten wijns.” En wat uw lichaam aangaat, dat het zijn eetlust als verloren heeft, is geen wonder; het lichaam en de ziel zijn nauw verenigd, en beiden hebben belang in het Genadeverbond. Als de ziel bezwaard is, zal het gezicht of de houding van het lichaam het verkondigen, de knieën zullen onder haar last knikken, en het gehele vleselijke gestel zal er de uitwerkselen van gevoelen. Maar aan de andere kant, als de ziel door een gezicht van het geloof verrukt wordt, gelijk Paulus dit ondervond, dan is hij zo bedwelmd, dat de ziel het niet kan zeggen, of het in het lichaam of buiten hetzelfde was. En wanneer de ziel verwaardigd wordt met de liefdeblikken Gods, dan zal het lichaam zowel haar behoeften als haar gebreken vergeten; gelijk Elia deed, toen zijn lichaam veertig dagen vastte, nadat de engelen hem onder de jeneverboom gespijzigd hadden, of gelijk Abraham, die op omstreeks 100 jarige leeftijd, naar de tent liep en een maaltijd het bereiden voor de besten gasten, die de wereld ooit bezochten.

David bedoelde voorzeker iets daarvan, toen hij zei: “Mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levenden God,” Psalm 42: 2. En aan de andere zijde, deden de verschrikkingen Gods op zijn ziel “de bevalligheid van zijn lichaam smelten als een mot,” Psalm 39: 12.

Maar ik zal overgaan, om mijn lieve broeder enig bericht te geven van de leidingen Gods met mij, en ik zal tevens dat met genoegen doen, want ik heb nooit mijn geest meer in haar element gezien, dan wanneer ik, evenals David, aan anderen die God

vrezen vertelde wat God aan mijn ziel heeft gedaan.” Psalm 66: 16. En ik geloof inderdaad dat dit het werk van een Evangeliedienaar is, veel meer dan te vertellen wat wij voor God gedaan hebben!

In mijn jeugd was ik iemand van een zwaarmoedig gestel en werd in voortdurende dienstbaarheid gehouden, door vreeze van de dood. Op zekere tijden was ik enigszins vroom, op de wijze der Joden, maar even zeer onkundig aangaande de eigenschappen en het Wezen van Jehovah. Ook overdacht ik nooit recht Zijn alomtegenwoordigheid, Zijn algehele voorzienigheid, Zijn zorg voor noch Zijn regeren over de wereld, totdat de grote beweging in Israël gemaakt wordt over David de zoon van Jesse, die Goliath van Gath doodde. Het bericht, van deze wondervolle daad trof mij krachtig, hij de gedachte over zijn kolossale en geharnaste tegenpartijder, en de ongewapende jongeling (ik bedoel David) hem tegemoet gaande, met geen andere wapenrusting dan *geloof in God*, die hij vaak noemt “het Schild van Zijn hulp.” Gewis was hij met ijver voor de Heere, de God van Israël bekleed als met een gewaad. Zijn vrijmoedige verklaring tegen zijn verschrikkelijke tegenpartij, de wonderdadige gebeurtenis die zijn voorspelling rechtvaardigde, werkten wonderlijk op mij, en brachten mij er in der daad om te geloven, “dat er waarlijk een God is die de aarde richt.” Van die tijd af, werd ik er toe gebracht om nauwkeurig de band Gods met die uitnemende man gade te slaan, en ik zei in mijn hart, gelijk Ruth tot Naomi zei: “Uw volk is Mijn volk, en uw God is mijn God.” Ik beschouwde hem in zulk een gezegende toestand, en zo zichtbaar door de Almachtige beschermd en geschraagd, dat ik soms tot jaloersheid verwekt werd, en heimelijk hem zijn gelukzaligheid benijdde. En toch had ik de hele wereld wel willen geven, om deel te hebben aan Davids God, die hij zo dikwijls ‘het Deel van zijn ziel’ noemde!

AHIMAAZ. U brengt mij vele dingen te binnen, maar uw vorig gesprek te storen zou de ijver van uw geest uitblussen; ga voort, mijn broeder, ik ben enkel aandacht.

CUSCHI. Ik hoorde weldra van Sauls haat tegen David, van zijn wangunst. En tevens van zijn pogen om hem te doden, daar sommigen, die zeer aan Saul gehecht waren, David in een slecht daglicht plaatsten en partij kozen voor Saul, als een die door God zelf aangewezen, gezalfd en aangesteld was tot koning over Israël. Deze dingen deden mij soms wankelen; alsook dat David de Filistijnen doodde, en er driehonderd onthoofde, teneinde Sauls dochter tot zijn vrouw te krijgen, was mij even zeer raadselachtig. Maar ik merkte insgelijks op, dat de beschermende en verlossende hand Gods blijkbaar met hem was.

Dat Jonathan, die ik geloof dat een goed man was, zijn tere liefde voor David openbaarde, door zich zijn zaak aan te trekken, zichzelf bloot te stellen aan al de woede en boosheid zijns vaders, ja, desniettemin hem bleef liefhebben als zijn eigen ziel, brachten er mij vaak toe om te geloven, dat er een Goddelijke vereniging tussen hen bestond. En waarlijk, voordat ik ooit vrijmoedigheid verkreeg om tegen de liefelijke Psalmddichter Israëls te spreken, gevoelde ik iets van dezelfde zalige zalving in mijn eigen ziel. Eén zaak verbijsterde mij echter grotelijks en deze was, dat David gegaan was in de grot van Adullam en aan het hoofd stond van een deel landlopers. “Want alle man die benauwd was, en alle man die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, vergaderden tot, hem, en hij werd tot overste over hen.” 1 Sam. 22: 2. Daar kon ik niet gemakkelijk overheen stappen, dat zulk slag van mensen, zich bij hem voegden, en dat een gunsteling van de hemel zich als overste aan het hoofd van zulk een gehavend regiment plaatste.

Maar toen Sauls vreselijke afval van God, zijn zoeken van troost en raad bij de toveres te Endor en de hand Gods, die tegen hem gekeerd was, benevens zijn ellendig uiteinde bekend werd, gepaard niet de wonderlijke uitreddingen die God David gaf, werd ik verbaasd, temeer waar ik vernam de verkleefdheid van Samuël en de liefde der beste heiligen jegens hem. En als ik mocht horen hoe de almachtige kracht Gods, al zijn vijanden verdelgde, en hem verhief op de troon van Israël, trots allen tegenstand, werd ik zodanig bevestigd in de trouw en waarheid van Davids God, dat een onzichtbare macht mij tot Een, die machtiger dan David was, voerde. En een zekere gedachte vervulde mij, dat David een uitnemende type was van de zeer begeerde en lang verlangde Messias, die de enige Vorst is van Israël, Davids zoon en Davids Heere. Deze Goddelijke voorspreker leidde mijn ziel voort om Davids leven en gedrag te doorlopen, als het leven van Iemand waarvan David een groot voorbeeld was. Van die tijd af bepeinsde ik alles met het oog op Davids Tegenbeeld, en daardoor werden al mijn verkeerde opvattingen hersteld en al mijn twijfelingen opgelost.

Ik overwoog eerst zijn afkomst uit een gering geslacht, Zijn nederige roeping tot herder, “zijn blozend gelaat”, 1 Sam. 16: 12, dat hij maar een jongeling was, 1 Sam. 17: 56. En zijn zwakke benen, Psalm 147: 10; die allen voorbeelden waren van Hem, Die zolang voorspeld was, “Die veel schoner dan de mensen kinderen” zou zijn, Psalm 45: 2. En Die het Vrouwzaad genoemd wordt. Davids jeugdig gelaat en mannelijke verrichtingen, brachten mij tot de voortdurende overdenking van de machtige daden die in de toekomst verricht zouden worden, door Één wiens uiterlijk even onheldhaftig, als dat van David zou schijnen. Davids doden van de Filistijnen om een vrouw te krijgen, brachten mij tot de overweging wat de beloofde Messias gedaan had, toen Hij Egypte tot onze losprijs gaf. En wat Hij in de toekomst voor Zijn bruid zou doen, wanneer “de goddelozen een rantsoen voor de rechtvaardigen, en de trouwelozen voor de oprechten” zullen zijn. Spreuk 21: 18.

AHIMAAZ. Weet u dat Sauls dochter een onbegenadigde vrouw was; dat zij van David afgenomen is, en aan een ander gegeven, en hoe kon zij een type zijn van de bruid van Christus? Bovendien wordt het gezegd *dat zij hem verachtte*. En daarom met onvruchtbaarheid geslagen werd.

Cuschi. Dit alles is waarheid; echter was Michaël been van Davids been, en vlees van zijn vlees, door het huwelijk. Maar zij kende nooit Davids Heere, noch was zij een deelgenote van de gewisse weldadigheden Davids; echter was zij naar mijn oordeel een type.

Uit kracht van de vereniging van de Godheid en de mensheid van Christus, die bij Zijn menswording plaats had, kan de dienstbare vrouw, ik bedoel het gehele lichaam der belijders die onder de wet zijn, zeggen: dat Christus vlees van hun vlees, en been van hun been is. Want Hij werd uit een vrouw en onder de wet geboren. En werkelijk om deze reden wordt de dienstbare vrouw, *de vrouw die de scheidbrief heeft ontvangen* genoemd, Jer. 3: 3, en door God geoordeeld, als een die haar huwelijkstrouw geschonden heeft, (Ezech. 16: 33.) en daarom werd verstoten, naar hun wettisch verbond dat een scheidbrief veroorloofde, hetwelk door Israël nooit recht begrepen is. En daarom alleen ondertrouwd zijnde door het werkverbond, was hun huwelijksverbond voorwaardelijk, zij verbraken de huwelijksakte, en werden met een scheidbrief weggezonden. En aangezien de dienstbare vrouw niet in het verbond der genade begrepen was, verschaftte hun het wettelijk verbond door hun ongehoorzaamheid, geen recht meer op de Heere als een Man. Maar de uitverkorenen

zijn de Zaligmaker niet ondertrouwd door het werkverbond. Maar zij zijn met Hem ondertrouwd in goedertierenheid, in barmhartigheden en in eeuwigheid, Hos. 2: 19. Dus is de ware kerk, niet slechts been van Zijn been, uit kracht van Zijn menswording, maar wordt één geest met Hem in de wedergeboorte. “Want die twee (zegt God) zullen tot een vlees wezen. Maar die de Heere aanhangt is één Geest met Hem.” 1 Kor. 6: 16, 17, Dus was Sauls dochter een type, wel van de valse, maar niet van de ware kerk, en haar verbintenis met een andere man, vertoont de afval der valse belijders. En gelijk zij van David weggenomen werd, zo neemt God elke onvruchtbare belijder weg. “Alle rank die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg,” al bleven zij tot op hun laatste dag, in hun belijdenis; dat verandert de zaak niet. De dwaze maagden werden buiten de bruiloftszaal gesloten. Niemand zal met de Bruidegom de bruiloftszaal ingaan, dan zij die olie in hun vaten hebben, of de Geest van Christus in hun hart bezitten. Matth. 25.

Ik beschouwde de arme, benauwde menigte, die de spelonk van Adullam inging, als voorbeeld der arme ontdekte benauwde zondaars, die de volgelingen zijn van Christus worden. Zij, die ontevreden zijn met de wereld en de zonde, zijn verblijd als ze behoud in een Verlosser te vinden. En zij die benauwd zijn uit kracht van vreze en dienstbaarheid, zijn verblijdt verruiming in hun God te vinden. En allen die hun schuld bewust zijn, zijn dankbaar voor een Borg. En, om duidelijk te spreken, verbeelde ik mijzelf geestelijkerwijs, één van dit getal te zijn, en werd door een onzichtbare macht bestuurd om Davids Tegenbeeld als zodanig te volgen.

AHIMAAZ. Ik verzoek u verschoning, mijn broeder, voor het andermaal storen van uw gesprek. Maar ik gevoel mijn hart verwarmd, en mijn gemoed veel verlicht door het geen u zegt, daarom hoop ik dat u mij verontschuldigen zult als ik u vraag: wat denkt u van Davids verbond met Abigaël, toen zij hem ontmoette, en van zijn huwelijk met haar? Zij scheen een vrouw te zijn overeenkomstig zijn eigen bevinding, beide als een kundige vrouw en als een heilige Gods. Zij profeteerde voor David, en vergeestelijkte de naam van haar echtgenoot, en paste het op zijn natuur toe. “Mijnheer stelle toch zijn hart niet op deze Belials man, op Nabal: want, gelijk zijn naam is, zo is hij, zijn naam is Nabal, en dwaasheid is bij hem.” 1 Sam. 25: 25.

Geef mij uw gedachten over deze gebeurtenis eens te kennen, want ik zie duidelijk, dat er een geestelijke stroom van dierbare Evangelietaal door het gehele kanaal der Goddelijke openbaring loopt.

Cuschi. Dat is waarschijnlijk zo. Maar in het maken van vergelijkingen tussen beelden en tegenbeelden, schieten de beelden altijd te kort, en zijn slechts zwakke voorstellingen van datgene wat door die wordt afgebeeld. Wat was Ezau's eerstgeboorterecht, wanneer het wordt vergeleken bij hetgeen dit betekende? En wat is David, als men hem vergelijkt bij de vrucht uit zijn lendenen, zijn Heere Die op zijn troon zou zitten?

AHIMAAZ. Het is waar, mijn broeder! Nochtans mogen wij ons daarmee bezig houden en onze gedachten over het Woord Gods aan elkaar bekend maken, zonder dat wij daardoor de Almachtigen Verlosser bedroeven. Want Hij gelast ons: “onderzoek de schriften;” en zegt er bij: “zij getuigen van Mij.” Ik geloof dat de Bijbel gelijk is aan Zijn schrijver. God is een Geest, en Zijn Woord is geestelijk. Want het is door God ingegeven. En het geestelijk behandelen, bewijst een geestelijk oordeel en schenkt een geestelijk genot aan de zielen der gelovigen, die Paulus *geestelijken* noemt. “Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt

van niemand onderscheiden”. 1 Kor. 2: 15. Hos. 9: 7.

Cuschi. Het Woord Gods, aan een uit de hemel geboren ziel, alleen letterlijk voor te stellen, is de weg banen om de genade te verduisteren en de zielen onder dienstbaarheid te brengen, die de Heere vrijgemaakt heeft. Joh, 8: 36. “De mens die zulks doet is een bedienaar in de letteren;” maar niet van de Geest 2 Kor. 3: 6. Zulk een prediker is het Goddelijk bevel ongehoorzaam. God zegt: *Doet het werk van een Evangelist*, 2 Tim. 4: 5. En de gelovige, die door hen van zijn geestelijke vrijheid beroofd is geworden, is ook ongehoorzaam. Want de Geest zegt: “Staat dan in de vrijheid, met welke Christus ons vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met een juk van dienstbaarheid bevangen.” Gal. 5: 1.

Ik beschouwde in Abigaëls komst tot David, het beeld van elke ziel, die God tot Zijn dierbare Zoon brengt. “Niemand kan tot Mij komen tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.” Joh. 6.: 44. Christus ontvangt, onder het beeld van een bruidegom, zulken in geestelijke vereniging met Zich, en brengt hen voor eeuwig in het verbond der eeuwige liefde. ”Ik ben in Mijn Vader, en gij in Mij, en Ik in u.” Joh. 14: 20. Dus ontvangt de Heere de zielen, die de Vader tot Hem trekt, als Zijn eigen beminde bruid. “Die de bruid heeft is de bruidegom”, Joh. 3: 20. Abigaël kwam tot David met geestelijke taal en profetie in haar mond, en drukte een geestelijke vereniging met hem en een liefde tot hem uit, voorspelt zijn veiligheid op aarde, en zijn eeuwig bestaan in de gunst Gods. En ik geloof dat zijzelf voorzag, dat zij zijn vrouw moest worden. Merk nog eens goed op:

Ten eerste, komt zij tot David, gelijk alle zondaars tot Christus komen, met een gebed in haar mond: “Vergeef toch aan uw dienstmaagd de overtreding.”

Ten tweede, komt zij met de volle verzekerdheid van de vastigheid en veiligheid van Davids huis: “Want de Heere zal zeker mijn Heere, een bestendig huis maken.” Zo komt de zondaar door het ik geloof tot Christus; verzekerd zijnde dat er veiligheid is in Zijn huis, en nergens anders. En de Verlosser wordt David genoemd; Ezech. 27: 25. En Zijn kerk wordt genoemd: het huis Davids tot op deze dag. Zach. 12: 10.

Ten derde, geeft zij daarvoor een rede, “daar mijn heer de oorlogen des Heeren oorlooft,” evenals Christus de wereld overwon. “Echter is er een mens opgestaan om u te vervolgen, en om uw zielen te zoeken;” gelijk Judas en de Farizeeën het van de Zaligmaker ziel deden. “Maar de ziel mijns heren zal ingebonden zijn in het bundeltje der levenden bij de Heere uw God,” als de vereniging voorbeeldende tussen des Verlossers menselijke natuur en Zijn Godheid. “Maar de zielen uwer vijanden zal Hij slingeren uit het midden van de holligheid des slingers;” gelijk de Zaligmaker op zekere dag de vijanden van het kruis zal wegstoten. Zo kwam zij tot David met geestelijke taal. “En elk die het van de Vader geleerd heeft, zal tot Mij komen,” zegt Christus. “Rabbi, Gij zijt de Zone Gods, Gij zijt de Koning Israëls,” zegt Nathanaël; “Gij zijt Christus, de Zoon van God, zegt Petrus. “Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard,” zegt de Zaligmaker. Maar Mijn Vader die in de hemelen is.”

Abigaël besluit nu met een verklaring van haar overtuiging van des konings verheffing, en met een bede ten haar behoefte op te zenden: “En het zal geschieden, als de Heere mijn Heere naar al het goede doen zal, dat Hij over u gesproken heeft, en Hij u gebieden zal, een voorganger te zijn over Israël;” gelijk Christus later zou zijn op de troon Davids, “om die te bevestigen, en die te sterken met gericht en met gerechtigheid tot in eeuwigheid,” Jes. 9: 6. “Maar

als de Heere, mijn Heere wel doen zal, zo zult gij uw dienstmaagd gedenken;” gelijk de arme moordenaar aan het kruis tot de Zaligmaker sprak: “Heere! gedenk mijner, wanneer Gij in uw koninkrijk zult gekomen zijn.”

Het antwoord dat Abigaël ontvangt, bevat een zegenbede, de Heere toegebracht voor Zijn goedertierenheid, een zegenwens over Abigaël, die de Heere gezonden heeft, en een hartelijke aanneming van haar persoon. “En David zei tot Abigaël: “Gezegend zij de Heere de God Israëls, die u te deze dage mij tegemoet gezonden heeft! En gezegend zijt gij, dat gij mij te deze dage geweerd hebt, van te komen met bloedstorting, dat mijn hand mij verlost zonde hebben!” Toen nam David uit haar hand wat zij hem gebracht had, en hij zei tot haar: “Trek met vrede op naar uw huis; zie, ik heb naar uw stem gehoord, en ik heb uw aangezicht aangenomen,” 1 Sam. 25: 35.

- Deze zegeningen, kunnen de zegeningen voorstellen die de Heere op de berg uitsprak.
- Dat David zich niet wreekte, toont hoe de Zaligmaker het aan Zijn Vader overliet om Judas weg te nemen, en alle andere ranken in Hem, die geen vrucht draagt.”
- En ten derde, toont het de veelvermogenende voorbede aan, die gelovige zielen voor de bozen doen; zoals Abrahams voorbede voor Lot en de inwoners van Sodom, des Heeren hand voor een tijd, van de vier steden der vlakte weerhield, en zoals Abigaëls voorbede het zwaard van David, van Nabal en zijn ganse huis tegenhield.

Het wordt van Abigaël gezegd, dat zij een vrouw was, goed van verstand en schoon van gedaante, maar de man was hard en boos van daden.” 1 Sam. 25: 3. Het verwondert mij, dat een begenadigde vrouw zich onderwerpen kon aan zulk een ongelijk juk met een ongelovige, en vooral met zulk een verharde boosdoener als hij was.

Cuschi. Wij zijn allen even nauw aan de werken der wet verbonden, als zij aan Nabal was, en de wet is even wispelturig als ooit Nabal was, want zij bedreigt ons niet slechts met de toorn Gods, maar met de hel zelf. Van daar wordt hij genoemd: een wederpartijder,” Lukas 12: 53; en tegen ons te zijn.” Col. 2: 14. En gelijk Abigaël onvruchtbaar bij Nabal was, zo is de zondaar onder de wet voor God. Maar toen Nabal dood was, toen huwde zij met David. Zo moeten wij, wanneer wij bevinden “dat de wet een letter is die dood is” en dat zij noch leven, noch vruchtbaarheid kan geven Gal. 3: 21, heengaan en ondertrouwen met de geestelijke David, die Vorst zal zijn tot in eeuwigheid,” Ezech. 37: 25; en gelijk Abigaël met de voorbeeldige David. Paulus is hierover zeer duidelijk schrijvende: “Weet gij niet, broeders, want ik spreek tot degenen die de wet verstaan, dat de wet heerst over de mens, zo lange tijd als hij leeft? Want een vrouw die onder de man staat is aan de levenden man verbonden door de wet, maar indien de man gestorven is zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genoemd worden, maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, zodat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt. Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens anderen, namelijk Desgenen die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zoude.” Rom. 7: 14.

AHIMAAZ. David was ongetwijfeld een aller-duidelijkst voorbeeld van de Messias;

en God zij geloofd, nu kan ik een grote hoeveelheid heerlijke stof van Evangelische bevinding zien, in deze geschiedenis, waar ik nooit dacht die er in te zullen opmerken. Nu zie ik klaar dat het nederig naderen van Abigaël tot David, haar voorbede voor haar huisgezin, haar nederig gebed voor zichzelf, haar vrijwillige offerande om zijn volgelingen te spijzigen, en haar ernstig verlangen om in het vervolg door hem gedacht te worden, strookt met mijn eigen ervaring. Want nu mag ik mijn mond in het stof steken, en zeggen: “Misschien is er verwachting voor mij in de dierbare Verlosser.” Klaagl. 3: 29. O, ik worstelde ook zo hard met de Heere voor mijn vrienden, gelijk zij voor de haar deed, en om de volgelingen van Christus behulpzaam te zijn waar ik kon, dat was ook mijn welbehagen. En gelijk zij, smeekte ik toen, en doe dat nog, om in de toekomst door de Heere gedacht te worden. Ja, ik ben verzekerd, dat ik dikwijls een even dierbaar antwoord van Davids Heere heb ontvangen, als zij van David kreeg. En sommige van dezelfde woorden daar in vervat: “Ga heen in vrede, ik heb uw aangezicht aangenomen,” zijn vaak een kennelijk antwoord op mijn gebeden geweest.

Als David zulk een lieflijk type van de Messias was, dan zijn Zijn afgezanten, die hij gezonden heeft om Nabal in Zijn naam te groeten, voorbeelden van de afgezanten van Christus, want zij zeiden tot Nabal: “Vrede zij u, en alles wat u hebt.” En dit stemt dus overeen met van de Zaligmaker boodschap, waarmee Hij zijn gezanten uitzendt: “In wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: “Vrede zij dezen huize! En indien aldaar een zoon des Vredes is, zo zal uw vrede op hem rusten, en blijft in datzelfde huis, etende en drinkende hetgeen van hen voorgezet wordt.” Lukas 10: 5-7. Wat denkt u hier van? Vindt u dat niet recht? Want zij moesten Davids vredegroet overbrengen, en leeftocht van Nabal ontvangen, maar hij gaf hen niets.

Cuschi. Ik geloof dat u volkomen gelijk hebt. En zij vervaarden het eveneens, als velen van des Heeren gezanten in onze dagen; zij nemen hun boodschap niet aan, noch verschaffen hun onderstand. Maar belasteren hun goddeloos, evenals Nabal deed, vragende: “Wie is David? Zou ik mijn brood en mijn water aan mannen geven, die ik niet weet vanwaar zij zijn? Zo zond hij de gezanten leeg en beschaamd heen. Maar wat was het gevolg? Wel u ziet dat de boodschap door een dochter des vredes, namelijk door Abigaël, werd aangenomen, en het zwaard werd uitgetogen tegen alles wat mannelijk in het huis was. 1 Sam. 25: 10, 13, 22. En hoewel door de bemiddeling der dochter des vredes, het zwaard voor een tijd in de schede werd gestoken, zo zal nochtans de Heere, de God der vergeldingen zeker betalen. Jer. 51: 56. En dat zullen velen van onze vormelijke, eigengerechtigde de een of andere dag ondervinden, gelijk Nabal en Israël onder de oude dag ondervonden, wanneer er geen zoon of geen dochter des vredes overblijven zal, om in de bres te staan. Abigaëls voorbede verlengde Nabals leven slechts enkele dagen. Het Israël van de oude dag vond op een zekere tijd geen voorbidder, en dienvolgens geen uitstel: “En de Heere, de God hunner vaders, zond tot hen, door de hand van Zijn boden, zich haastende om die te zenden, want Hij verschoonde Zijn volk en Zijn woning. Maar zij spotten met de boden Gods, en verachtten Zijn woorden; zij verleidden zichzelf tegen Zijn profeten, totdat de grimmigheid des Heeren tegen Zijn volk opging, dat er geen helen aan was,” 2 Kron. 36: 15, 16. Evenzo zal de Zaligmaker de onmatige wereldlingen op zekere dag straffen, gelijk God Nabal bezocht. “Ik was hongerig, en gij hebt Mij niet te eten gegeven;” dit was de misdaad van Nabal, die weigerde des Heeren gezalften te spijzigen. En gelijk Davids toorn ontstoken was om de verachting van zijn boodschap en de vernedering zijn dienaren aangedaan, zo zal de Heere zeggen: “Voor zoveel gij dit niet aan Mijn broeders gedaan hebt, zo hebt gij het ook Mij niet gedaan. En deze

zullen gaan in de eeuwige pijn.” Matth. 25: 45, 46.

AHIMAAZ. Ik zie dat elk gedeelte van Gods Woord met Goddelijk onderwijs bevrucht is, en het kind van God zalig genot verschaft, maar Davids gezanten genoten beter onthaal toen zij Abigaël aan David gingen verloven; zij behandelde hen met de grootste bescheidenheid, en gingen niet beschaamd heen gelijk tevoren.

Cuschi. En zo zullen al de knechten des Heeren door de uitverkorenen behandeld worden, tot wie zij, (gelijk Paulus zegt) gezonden zijn, om hen toe te bereiden, om hen als een reine maagd, aan Christus voor te stellen, 2 Kor. 11: 2.

Dus heb ik u, mijn broeder, aangetoond op welke wijze ik eerst geleid werd, namelijk door de goede hand des Heeren, over een en ander van Davids leven, op te merken, gelijk velen sinds die tijd gedaan hebben. Zo werd ik door deze opmerkingen gebracht tot een kennis met David, en het smaken van een vereniging met hem, en daarna, nadat hij op de troon van Israël gevestigd was, werd ik een van zijn gezanten en bleef de ganse tijd bij hem, waarin Absaloms samenzwering tegen hem werd uitgevoerd, ja zelfs tot aan zijn dood.

Ik was bij het leger van David toen de opstandelingen in het bos van Efraïm verslagen werden. 2 Sam. 18: 6. ***Ik werd door Joab, van de koningoverste afgezonden, om aan de inwoners van Mahanaim de dood van de samenzweerder en het verslaan van de oproerlingen te boodschappen.*** 2 Sam. 18: 21.

Maar helaas! Het ging mij gelijk het vele anderen gaat: ik begon mij op mijn roeping te verheffen. Ik vond het zulk een grote zaak een boodschapper van de gezalfde des Heeren te zijn, - en hoewel dat werkelijk zo is, want God zegende blijkbaar elke getrouwe vriend die David had, en maakte die voorspoedig - vergat ik tot mijn schande, mijzelf en mijn vriendelijke Weldoener tevens, die er mij niet alleen toe gebracht had, een getrouw onderdaan van David te doen zijn. Maar ook een onderdaan van een geestelijk en eeuwig koninkrijk. Ook erkende ik niet dagelijks, gelijk ik behoorde gedaan te hebben, en gelijk ik eertijds gewoon was te doen, de goede hand Gods met mij, welke mijn standplaats zo nabij de persoon des konings geplaatst had! Mijn eerste misstap was ondankbaarheid, en de volgende, die haar altijd vergezelt, zonde van nalatigheid in plichtvervulling, en deze leidt weer tot vleeselijke gerustheid, welken allen samen mijn ellendige val veroorzaakten; want, zoals Salomo zegt: een hovaardige geest gaat voor de val.

AHIMAAZ. De leidingen Gods met u, zowel in voorzienigheid als in genade, zijn inderdaad zeer wonderlijk geweest, en men zou denken, dat een ziel, die zulke diepe indrukken heeft van de kennis der Goddelijke goedheid, en dagelijks omringd wordt met zulke zichtbare tekenen van de tere zorg en rijke barmhartigheid Gods, nooit zo onverstandig en ondankbaar zou kunnen worden. Maar, helaas! Ik weet uit droevige ondervinding dat het hart arglistig is, meer dan enig ding. Ja, dodelijk, wie zal het kennen? Jer. 17; 9.

Maar kom, tot welk een val kwam u, mijn broeder, want ik verlang mijn bevinding met de uwe te vergelijken. Want ik ben zelf ook gevallen, gelijk ik u als het God belieft, voordat wij scheiden, hoop mee te delen, als u het goedvindt. Want ik ben noch vermoeid noch hongerig, en ik geloof niet dat ik het worden zal, al zit ik hier de hele week.

Cuschi. Wel, omdat ik trots was en meende krachtig genoeg te wezen, werd ik onafhankelijk van God, en verwaarloosde daardoor het gebed. Dit bracht trapsgewijs dodigheid en dorheid in mijn ziel, en dientengevolge werd ik droog en smakeloos in

mijn gesprekken. Nu begonnen enigen van des konings innigste vrienden mij om deze reden te verachten, en toen ik dit merkte, begon ik het meest de geestelijke leden van 's konings gezin te vermijden, en diegenen aan te hangen, die slechts halfslachtig jegens David zich gedroegen. Dit bracht mij zelfs zo ver, dat ik met sommigen, die heimelijk het huis van Saul waren toegedaan, een verbond maakte. Deze vervreemding der toegenegenheid voor David, vervreemde tevens mijn genegenheid voor Davids God. De mens, die de heiligen van God in zijn hart haat, kan geen gemeenschap met God zelf vinden. "Die zijn broeder haat blijft in de duisternis," en is dit zo, dan kan hij de weg tot God niet vinden. Van deze tijd af gevoelde ik een haat in mijn hart tegen van des Heeren Gezalfde, en tegen Zijn getrouwste onderdanen oprijzen. Als ik de koning hoorde verheffen, en hoorde roemen in de vrije gunst van God jegens hem, werd ik er innerlijk over verbitterd, en vooral als ik mij herinnerde het woord, dat hij eens tot zijn vrouw Miehail richtte: "Voor het aangezicht des Heeren, die mij verkoren heeft voor uw vader en voor Zijn ganse huis, mij stellende tot een voorganger over het volk van de Heeren, over Israël. Ja, ik zal spelen voor het aangezicht des Heeren." 2 Sam. 6: 21. Ik zal niet meedelen welke boze uitleg mijn hart aan die woorden gaf, maar ik gevoelde een vijandschap in mijn hart tegen hem oprijzen. Ook kon ik niet juichen in Zijn verrukkende aanspraken en hemelse ontboezemingen, gelijk ik tevoren gedaan had. Ik bevond de woorden van de vrome Job waarheid te zijn: "De dwaze brengt de toornigheid om." Job 5: 2.

Maar de omstandigheid die mijn jaloezie en wangunst tot op het hoogste opvoerde, was, dat David de vijf zonen van Saul aan de Gibeonieten overgaf, om ze op de berg Gilboa op te hangen. 2 Sam. 21. Zo werd mijn liefde tot David koud, en die ten gevolge raakte ik mijn zalige gemeenschap met zijn God kwijt. En dit alles door een valse geest. Ik rechtvaardigde ook in mijn hart het gedrag van "Rizpa, de dochter van Aja, toen zij een zak nam, en die voor zich uitspande op een rotssteen, van het begin van de oogst, totdat er water op hen drupte van de hemel, en zij het gevogelte van de hemels op hen niet het rusten van de daags, noch het gedierte van het veld van de nachts." 2 Sam. 21: 10. Al mijn opstand was tegen God zelf gekeerd, die Saul had verlaten, maar aan David had gezworen dat Hij hem niet verlaten zou. Wee de mens, die wetende een zaak voorstaat welke God verworpen heeft! Dit was mijn zonde, en ik betaalde er zeer duur voor; ik handelde in strijd met het zichtbare getuigenis Gods, dat de koning rechtvaardigde. "Davids knechten deden alles wat de koning geboden had. Zo werd God na dezen de lande verzoend." 2 Sam. 21: 14.

Wie zou ooit kunnen denken, dat er zulk een schandelijk gedrag als het mijne, in een vat der barmhartigheid kon bestaan! Dat een hart, eens in vereniging en nauw overeenstemming met de heiligen, en met liefde tot God bezielde, zo verachten kon in liefde tot God en Zijn huisgenoten, dat het een kennelijke vijandschap tegen beiden gevoelt, en gestemd is ten gunste van afvalligen? Maar het is gelijk mijn koninklijke Meester zegt: "Wat is de mens?"

AHIMAAZ. Maar kom, op welk een wijze verlost de Heere u, mijn broeder?

CUSCHI. De dood van David schokte mijn ziel diep, en verontrustte mijn geweten vreselijk. En het bericht van zijn laatste woorden met stervende lippen gesproken: "Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordend en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil en al mijn lust, 2 Sam. 23: 5, drongen Bileams betuiging uit mijn mond: "Dat ik sterve de dood des oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!" Num. 23: 10. Ik gevoelde weldra het gemis van de liefelijke Psalmddichter Israëls, en ervaarde tevens zeer

smartelijk welk een vreselijke zaak het is om vijandschap te koesteren jegens een gunstgenoot van de hemel, die God besloten heeft te zegenen. Maar in het lezen der Schriften van mijn koninklijke meester, die het God beliefd had te zegenen, gevoelde ik in mijn ziel opnieuw ontstoken een hartgrondig berouw over mijn gepleegde dwaasheid, waarvoor ik altijd de onveranderlijke liefde Gods moet erkennen en danken. Ik gevoelde dat mijn hart nergens geschikt voor was, dan voor de onafgebroken eenzaamheid, en daarom nam ik Davids Psalmboek in handen, en besloot om, zo mogelijk, in al de voetstappen die hij bewandeld had, te treden. En als ik op de een of andere plek kwam, waar hij door de Heer bezocht was geworden, of uit enige bijzondere moeilijkheid gered was, gevoelde mijn ziel zulk een onuitsprekelijke liefde jegens hem, als ik niet kan uitdrukken. En waarlijk ik kende nooit zijn waarde, voordat ik mijn verlies gevoelde. Inderdaad, God deed mij alles gevoelen wat ik in zijn geschriften had gelezen, even als of het alle mijn eigen ervaringen waren. “Dat is uitgaan op de voetstappen der schapen.” Hoofd 1: 8. Ik ging elk uur op zijn graf zitten wenen en voelde een liefde tot zijn overblijfselen, gelijk ik geloof dat het de gedachte aan het stoffelijk overblijfsel Samuel en andere heilige profeten dikwijls David zelf innerlijk had aangedaan. Hij heeft een welbehagen gehad in de stenen van Sion en haar stof begunstigd.

Van daar kwam ik in de vallei Baka, het moerbeziëndal, en las wat David daarvan zei. Ik ben zeker, dat ik er elk woord van in mijn ziel gevoelde, totdat ik zijn woorden als de mijne mocht overnemen, en tot mijn lankmoedige en ontfermende Verlosser sprak in de taal van zijn uitnemend voorbeeld en getrouwe knecht David. Door de overvloedige en hernieuwde genade van mijn Verbonds God, ben ik zo te Hermon aangekomen. Geloofd zij God! Ik ben nu enige weken lang onder die dierbare onderwijzing van die Goddelijke Leermeester geweest, die mij in de aanvang het pad des levens bekend maakte, en God geve, dat ik in hart noch leven nooit meer feile, of weer van Hem moge afdwalen.

AHIMAAZ. Wonderlijk zijn de werken Gods en wonderlijk is Zijn barmhartigheid jegens u geweest, mijn broeder! Ik geloof dat de vereniging, die u met Davids geest in Zijn geschriften ondervonden hebt, die is, wat een ander Godsman bedoelt, als hij zegt: “Gij zijt gekomen tot de berg Sion, tot het hemels Jeruzalem, en de geesten der volmaakt rechtvaardigen”, enz. Hebr. 12: 22. De ware gelovige die gemeenschap heeft met de Vader en de Zoon door de Heilige Geest, is een van geest met de gehele hemelse familie. Want wij vinden een vereniging van medegevoel met hen. Wij zien gelijk zij zagen, en zijn in het zelfde pad der verdrukking als waarin zij waren; zij zijn onder de invloed van dezelfde Geest, en gevoelen een liefde tot hen, een overeenstemming met hen en een hoop om met hen verenigd te worden, en hun gezelschap tot in alle eeuwigheid te genieten.

Cuschi. Dat is zeker de bedoeling van de apostel. Want wij zijn verenigd door dezelfde Geest die de verheerlijkte zielen daarboven verbinden. Er is maar een gezegende Geest, die de uitverkoren familie, beide in de hemel en op aarde, in een Hoofd verenigt; alleen wij hebben slechts de eerstelingen van de Geest, 1 Rom. 8: 23, terwijl zij “de erve der heiligen in het licht” genieten, Hand. 26: 18. Want het is zoals een oprecht man schrijft: “*Genade is een heerlijkheid, hier beneden aangevangen en eens daar Boven een heerlijkheid in haar volkomenheid.*”

Maar laat mij een weinig van de leidingen Gods met u horen, mijn broeder!

AHIMAAZ. Kom, kent u mij niet?

Cuschi. Zoveel ik mij herinner, kan ik niet zeggen wie u bent.

AHIMAAZ. Herinnert u n niet iemand die Joab dwong om tijdingen, na Absaloms dood, over te brengen toen de oproerlingen in de bossen van Efraïm verslagen werden?

Cuschi. Ja, dat herinner ik mij wel, zijn naam was Ahimaaz, een blozend jongeling. Hij was die persoon, die de ellendige raad van Achitofel, David bekend maakte.

AHIMAAZ. U hebt gelijk, en die man ben ik. Husaï, de Archiet zond mij met tijdingen tot de koning, 2 Sam. 17: 14, en ik was genoodzaakt bij de fontein Rogel te blijven, uit vreeze dat ik door Absaloms verspieters gevangen zou genomen worden, en ten laatste werd ik in een put door een goede vrouw, die een liefhebster van David was, verborgen, 2 Sam. 17: 17, 18, 19.

CUSCHI. Wel, wat ben je sinds die tijd veel veranderd.

AHIMAAZ. Ja, ik heb sinds veel ervaren om mij te vernederen, en geloofd zij God daarvoor. Want hoewel ik bitter verdrukt ben, zo is het echter tot nut van mijn ziel geweest. Want ik zie dat daar, waar geen uitwendige beproevingen zijn, daar geen opwassen in de genade plaats heeft. Maar wanneer eenmaal een hart diep vernederd is geworden, zal een licht kruis het ten onderbrengen.

IV. HOOFDSTUK.

CUSRI. Ik ben hartelijk verblijd je te zien, mijn broeder, en vooral, door in u een liefhebber van de grote en gezegende Messias te vinden.

AHIMAAZ. Je kunt niet blijder zijn dan ik ben, over het zien van u, en vooral daar ik in je een goed onderwezen Schriftgeleerde mag vinden.

Cuschi. Maar, vertel mij toch eens hoe u eerst met David bekend werd. Want ik ben u bijna vergeten; want, zoveel als ik mij kan herinneren, bent u niet lang in 's konings dienst geweest. Maar ik herinner mij de oorzaak, noch de tijd van uw ontslag.

AHIMAAZ. De naam mijns vaders was: "Zadok, een priester en een Leviet", 2 Sam. 15; 24. Deze ontving een bevel van David, om de ark in de stad te brengen, in plaats van hem te volgen, vers 25. Daar nu mijn vader priester en Leviet was, stond hij in groot aanzien bij de koning, en zelfs noemde David hem soms een ziener en profeet. Daarom zond hij hem, als Davids vertrouweling, als spion tot de samenzweerders terug, en ik vergezelde hem, gelijk u leest: "Voorts zeide de koning tot de priester Zadok: zijt gij niet een ziener? Keer weder naar de stad met vrede; ook ulieder beide zonen, Ahimaaz, uw zoon, en Jonathan, Abjathars zoon, met u." 2 Sam. 15: 27.

Daar ik in het voorrecht deelde een zoon van een Godvrezende priester en ziener te zijn, leerde ik vlug over godsdienstige onderwerpen spreken, en nauw aan de godsdienst der Joden gehecht te zijn. Ik was daar zeer bekwaam om in de huiselijke kring in het gebed voor te gaan, en bezat daarbij tevens een uitwendige schijn van heiligheid, ja zelfs dacht ik werkelijk soms, dat ik zowel als mijn broeder, een waar heilige en profeet van God was. Maar, helaas. Ik heb sinds die tijd ondervonden dat genade niet erfelijk is; het is de gave Gods. En van God moeten wij haar voor onszelf ontvangen, zo wij ooit zalig worden.

Cuschi. Al de beginselen der godsdienst, die de kinderen door de opvoeding van hun ouders leren, hoe zuiver zij ook zijn mogen, moeten zij allen verliezen, wanneer zij onder diepe overtuigingen gebracht worden. Ja, zij zullen even eigengerechtig en eigenwillig zijn, als de stugste Farizeeën in de wereld, totdat God hen uit de dienstbaarheid uitvoert. En dan zal Hij die gezonde waarheden op hun hart toepassen, die tevoren alleen een bergplaats in hun hoofd hadden.

AHIMAAZ. Inderdaad, mijn broeder, u hebt volkomen gelijk, want dit weet ik bij eigen ervaring. En welke leerstukken ook in de menselijke hoofden door mensen worden ingeprent, toch zullen deze gemakkelijk weer door mensen worden verdreven, tenzij God die door de Heilige Geest, aan hun zielen toepast.

Maar om voort te gaan.

Ik werd door mijn vader, in gezelschap met Jonathan, afgezonden om berichten van Husai naar David over te brengen. Toen wij onze boodschap aan de koning hadden overgebracht, beschouwde ik mijzelf als een man van aanzien. Vooreerst, als de zoon van een ziener; ten tweede als een boodschapper voor de koning; en ten derde, als een getrouw onderdaan van David; terwijl toch zovelen tegen hem rebelleerden. Dit werd opgevolgd door de schrikbarende tijding, dat Achitofel zich had opgehangen. Ik zag

dat de Heere Davids gebed verhoord had, toen hij zei: “O Heere, laat de raad van Achitofel in dwaasheid veranderd worden!” O, ik was uitermate zeer getroffen over de vreselijke oordelen, waarmee God dat gebed beantwoord had. Ik dankte God heimelijk in mijn hart, dat ik niet aan Achitofel gelijk was. Ja, ik werd niet weinig met mijn ‘getrouwheid’ gestreeld, zodat ik mij waarlijk aan de zijde van de Heere waande te bevinden, omdat hij van de Heere gezalft was. En inderdaad vuurde dit vreselijk oordeel, op zulk een groot man neervallende, in antwoord op Davids eenvoudig gebed, mijn ijver zodanig aan, dat ik de koning volgde naar Mahanaïm, en met des konings strijdmacht tegen de opstandelingen optrok. Zodat ik bij Joab was toen Absalom gedood werd, en mijzelf bekwaam genoeg achtte om boodschapper te zijn, zo goed als ieder ander in Palestina. Ik drong er ernstig bij Joab op aan dat hij mij zou laten gaan. Maar Joab wilde de boodschappen door mij niet zenden, hoewel ik daartoe vele drangreden aanwendde.

Cuschi. U zijt niet die eerste mens, mijn broeder, die in dit werk vermetel geweest is, en u zult ook de laatste niet zijn. Zij die de minste berichten te brengen hebben, zijn het haastigste daartoe genegen, en van hen die geen tijding te brengen hebben, kan men zich verzekerd houden dat zij hen vooruit lopen, die dezelve wel hebben. Maar wanneer God hen ooit met tijdingen zend, dan zullen zij de hele weg weer over te lopen hebben. Want als zij waarachtige boden zijn, moeten zij de gehele weg in de wedergeboorte overgaan, die zij tevoren in uitwendige belijdenis, hadden afgelegd.

AHIMAAZ. Dat is waar, mijn broeder! En zo heb ik het ook bevonden. Want nadat Joab u had geroepen en met berichten had afgezonden, was ik er bedroefd over, hoewel hij mij zei dat ik op een andere dag berichten zou overbrengen, maar dan had ik geen tijdingen gereed; echter drong ik er weer bij hem op aan, om mij toe te laten u achterna te gaan, maar hij weigerde. Maar ik bleef aanhouden en vermoeide hem met mijn onophoudelijk dringen, totdat hij zei: “Loop!” Waarop ik voortliep over de weg der vlakte, en u vooruit haalde. 2 Sam. 18: 18- 23.

Cuschi. Dat is helaas, heden ten dage dikwijls het geval; daar zijn er zeer velen die lopen voordat zij gezonden worden. En als de eens het pad der verdrukking en de andere de weg der vlakte neemt, dan is het niet te verwonderen, als de laatste, naar menselijk oordeel, de eerste vooruit loopt. Maar in de ogen van de Heeren is het zo niet; daar zijn laatsten die het eerste zullen zijn, en eersten de laatsten, want velen worden door het Evangelie geroepen, maar weinigen zijn door God uitverkoren en nog minder om tijdingen over te brengen. Matth. 20: 16. ”De loop zegt de wijze man, mis niet der snellen, noch de strijd der helden.” Pred. 9: 11. Menig wijs mens is van de weg verdwaald en heeft het doel gemist, terwijl “de dwaas in het pad niet gedwaald heeft”, Jes. 35: 8. En als de grote roof, verdeeld wordt, “hebben de kreupelen in de overwinning gedeeld.” Jes. 33: 23.

Maar kom, wat waren de voornaamste beweegredenen die u zo krachtig aandrongen, om berichten over te brengen? Want de mens die zich als boodschapper in het slagveld laat gebruiken, verkeert in onmiddellijk gevaar, en wanneer hij tijdingen brengt, wordt zijn gevaar nog groter; want hij is blootgesteld aan de pijlen van elke verspieder.

AHIMAAZ. Ik heb dikwijls opgemerkt, dat, als de burgers van Sion een wachter op hun muren geplaatst hadden, om het aannaderen van een vijand hunner vrijheden, of een bode des vredes op te merken, dat, als de laatstgenoemde verscheen, de wachter zijn stem verhief en het wachtwoord gaf Jes. 52: 8. Waarop de stedelingen

ogenblikkelijk de muren beklommen, en als zij dan de boodschapper de top van de bergs zagen bereiken riepen zij uit: Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschapt, die de vrede doet horen; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen, desgenen die tot Sion zegt: “Uw God is Koning,” Jes. 52: 7. En zodra hij de muur naderde, deed de portier de poort met vreugde open om hem te zien, uitroepende: “Kom in, gij gezegende van de Heeren! waarom zoudt gij buiten staan?” Gen. 24: 31. En zodra hij binnen kwam, verzamelden al de inwoners der stad zich uit alle buurten rondom hem, om te horen wat de boodschappen inhielden, en ondertussen hij zo bekend maakte, glimlachten enigen, anderen weenden, sommigen juichten, anderen konden van vreugde nauwelijks toeluisteren. En als hij zijn redevoering geëindigd had, weenden sommigen over hem, anderen dankten er God voor, dat Hij hem gezonden had, anderen wensten de boodschapper nogmaals te horen, en om kort te zijn, hebben allen, die hun vrijheden schatten, de zegeningen van de hemel op zijn hoofd afgebeden. Het is waar, enige weinige die niet weten wat de vrijheden van een stedeling waard zijn, zijn weggegaan, spottende met de boodschap en de boodschapper beiden. Maar de stedelingen, die vrije lieden waren, hebben hen met zulke scherpe berispingen achtervolgd en hebben de boodschapper en de boodschap zodanig gerechtvaardigd, dat zij afgedropen zijn met een beschaamd gelaat, gelijk zij, die eenmaal de overspelige vrouw voor de grote Messias beschuldigden.

Door deze opmerkingen zag ik duidelijk in, dat er een dubbele eer aan dit ambt verbonden was, en ik heb heimelijk de boodschapper en de eer van zijn heilige roeping benijd. Dit waren dus mijn beweegredenen om zulk een ambt te kiezen, want ik dacht aldus bij mijzelf: Mijn vader is een priester, ik bezit grote geleerdheid en kan ook duidelijker spreken en mij in sierlijke woorden uitdrukken. Wie is er derhalve geschikter voor om berichten over te brengen dan ik?

CUSCHI. Wel zo, mijn broeder! Maar er is een kracht die een was boodschapper van tijdingen vergezelt, die niet onder het bereik van een uitwendige roeping ligt. Want die kracht is uit de Messias en niet uit ons en die Hem eren zal Hij eren. 1 Sam. 2: 30.

AHIMAAZ. God zij geloofd, ik weet zulks nu. Maar gelijk ik tevoren aanmerkte, waren dit mijn beweegredenen, en daar ik wist dat de burgers van Mahanaïm allen verlangden naar tijdingen, was ik besloten om hun lof te verwerven, daarom streefde ik om u vooruit te lopen, hoewel ik er zeer van in het zweet geraakte.

Cuschi. Kom, wat zei u, toen u aan de stad kwam?

AHIMAAZ. Ik maakte deze éne armoedige vertelling. “De Koning zeide, is het wel met de jongeling, met Absalom?” En ik antwoordde: “Ik zag een groot rumoer, als Joab de knecht van de Konings en mij, uw knecht, afzond, maar ik weet niet wat.” 2 Sam. 18: 29.

CUSCHI. Maar zeg mij, hoe ontvingen u de stedelingen, mijn vriend? Verhoogden zij u en juichten zij, en zegenden zij uw voeten omdat u goede boodschap bracht?

AHIMAAZ. Nee, ver vandaar, toen zij mij zo hard zagen lopen werd hun verwachting hoog gespannen, en toen de wachter uitriep: “het lopen des eersten is als het lopen van Ahimaaz Zadoks zoon,” 2 Sam. 18: 27, werd die nog hoger gespannen, zodat zij een goede boodschap, en een welsprekende redevoering van de zoon van de ziener

verwachtten. Maar helaas, al hun verwachtingen werden afgesneden en zelfs hun aangezichten drukten de uitwerking van hun dodelijke teleurstelling uit. Mijn valse gave, waarop ik mij beroemd had, was, gelijk de wijze man zegt, als wolken en wind waar geen regen bij is.” Spr. 25: 14. En zo bevonden de stedelingen het, want zij verkregen noch verkwikking noch hoop van mijn boodschappen.

Cuschi. Maar ik veronderstel, dat u meende dat u een goede vertoning onder hen zou maken toen u uitging; deed u dit niet?

AHIMAAZ. O ja, dat deed ik, want ik dacht dat het enkele woord, “boodschap” en een paar lofreden op de Koning, genoeg zouden zijn om al de stedelingen in verbazing te brengen, want ik had in de boodschappen van anderen opgemerkt, dat er vele lofreden op de Koning werden ingevoerd, daarom was ik besloten er die niet uit te laten.

Cuschi. En riep u het woord “boodschap” uit, en loofde u de koning?

AHIMAAZ. U kunt er zeker van zijn dat ik anderen trachtte na te bootsen zo goed als ik kon; ik maakte een groot geroep, ik boog mijn knieën en loofde de Koning. Ik riep, en zei tot de koning, “Vrede!” En ik boog mij voor hem, met mijn aangezicht ter aarde en ik zei: “Geloofd zij de Heere, uw God! Die de mannen, welke hun hand tegen mijn heer de Koning ophieven, heeft overgegeven.” 2 Sam 18: 28. Maar toen zij naar de bijzonderheden begonnen te vragen, was ik genoodzaakt hen te zeggen “dat ik een groot rumoer zag, maar niet wist wat! 2 Sam. 18: 29.

Cuschi. En veronderstel eens dat een van de stedelingen u gevraagd had, wie u gezonden had, wat zou u tot hem gezegd hebben?

AHIMAAZ. Als dit gebeurd was, dan had ik hem in het geheel niet kunnen antwoorden, want inderdaad ik was niet gezonden; ik kreeg alleen vergunning van Joab om u achterna te kopen, daar toch werkelijk mijn doel, was om u vooruit te lopen, enkel en alleen om toegejuicht te worden.

Cuschi. De mens die boodschappen overbrengt, behoort beide zijn zending en zijn lastbrief te tonen en als de stedelingen daarover voldaan zijn, zullen zij hem achting bewijzen en tevens gehoor verlenen, hetzij zijn boodschappen onaangenaam of liefelijk zijn. Hoe zou u gehandeld hebben, als zij uw kennis van heldhaftigheid en oorlog voeren hadden onderzocht, door u te vragen welke banieren ontrold waren? Jes. 13, en welke banier opgestoken was? Jes. 49: 22. Wie hun dapperheid betoond hadden? 2 Tim. 4: 7, en wie hun lafhartigheid? Psalm 77: 9. Welke personen deserteerden, en wie tot de banier van de koning overkwamen? Jes. 10. Welk vaandeldrager bezweek? Jes. 10: 18; wie het uithield? 1 Kor. 16: 13, en wie hun gelederen het eerste verbrak? Joël 2: 7. Wie gevangen werden genomen, hoeveel gewonden er waren? Hand. 2: 37, en hoeveel gedoden?

AHIMAAZ. Over dit alles dacht ik niet; ik riep uit: “Vrede!” en viel op mijn knieën en loofde de koning in de naam Gods, denkende dat dit genoeg was. Maar wat werd ik zeer verslagen bij het zien hoe de stedelingen mij aanzagen; ik stond daar als een bedrieger voor hen; vernederd, want sommigen van hen fluisterden tegen elkaar: “Wie kan hem bewegen om zich zodanig in het zweet te lopen, met de lege klank van:

vrede, in zijn mond, als hij niets van de zaak wist?”

Cuschi. Kom, zeg, wat zei de koning tot u?

AHIMAAZ. Hij zag mij donker aan en maakte mij beschaamd voor al de koningsgezinden, door mij te gelasten om deze man, namelijk u, plaats te geven. Hij zei bits tegen mij: “Ga om, stel u hier! Zo ging ik om en bleef staan. 2 Sam. 18: 30.

Cuschi. U zijt niet de eerste die zich iets aanmatigde en “vernederd is voor het aangezicht eens edelen, die uw ogen gezien hebben”; Spreuk. 25: 7.

AHIMAAZ. Ik verzeker u, mijn broeder, dat mijn hoogmoed er zeer door gewond werd, en mijn ijver verflauwde, ja dat ik sinds ten volle overtuigd ben, dat er meer dan een uitwendige roeping vereist wordt in hen die boodschappen overbrengen. En waarlijk vond ik van die tijd af mijn valse ijver verminderen, en mijn liefde tot de koning verkoelen. En geen wonder! Daar ik hem alleen volgde om een naam te verwerven en toejuicing te erlangen, en mijn enige hoop slechts was, dat Hij mij in mijn hoogmoed zou aanmoedigen.

CUSCHI. En maakte deze zaak een volkomen einde aan uw verlangen om die betrekking te bekleden?

AHIMAAZ. Nee, ik liep na die tijd niet meer met het woord “Vrede,” in mijn mond. Maar wat voor goed een einde aan mijn lopen bracht, was, dat ik een val op een zekere berg had, gelijk u op de berg Gilboa. Uw dorre ziel lag daar vele dagen, gelijk u zegt, zonder dauw of regen, maar de mijne had nooit een van beiden gevoeld.

Cuschi. Kom, waar was u aan het lopen, en hoe was de naam van de berg op welke u viel? Struikelde u op een der donkere bergen? Jer. 13: 16.

AHIMAAZ. Als dit het geval geweest was, zou ik het nooit geweten hebben, omdat ik nooit in het licht geweest was. Nee, ik liep van Mahanaïm naar Jeruzalem, om het bericht van de dood van Absalom en het verslaan der opstandelingen over te brengen. De koning zond mij niet, evenmin iemand anders, maar ik sloop weg. Want daar ik tevoren een bittere teleurstelling te Mahanaïm ondervond, was ik besloten mijn geluk weer te Jeruzalem te beproeven. Maar juist toen ik aan het dorp Bethfagé kwam, aan de Olijfberg, Markus 11: 1, en de volgende berg afdaalde, stortte ik hals over kop naar beneden.

CUSCHI. Wat! Ben je op de Olijfberg gevallen?

AHIMAAZ. Als het op die berg geweest was dan zou ik in staat geweest zijn om weer op te komen. Nee, het was op de daaropvolgende berg, die de berg der verdorvenheid heet, (Maschith) en hij wordt terecht zo genoemd. want aldaar viel Salomo, en kort daarbij richtte hij zijn verfoeilijke tempel voor de afgoderij op, gelijk u leest. “De hoogten ook, die vooraan Jeruzalem waren, welke waren ter rechterhand van de berg Mashith die Salomo, de koning van Israël voor Astoreth, het verfoeisel der Sidoniërs en voor Kamos, het verfoeisel der Moabieten, en voor Milchom, de gruwel der kinderen Ammons gebouwd had, verontreinigde Josia de koning.” 2 Kon. 23: 13.

Cuschi. Er is nog nooit meer dan een mens geweest, die een weg naar Jeruzalem gevonden heeft, zodat hij geheel en al die berg ontkwam, want deze ligt vlak voor de stad, en het is op die berg, dat al de verfoeilijke Babels, ijdele torens, grondeloze kastelen en denkbeeldige gebouwen in de wereld ooit zijn opgetrokken. Ik geloof dat dit de berg is die de gehele fabriek der ongerechtigheid voortbrengt, het is een plek die dor is aan alle goed; geen goede vrucht groeit daar ooit. Dit toonde de grote Messias aan Zijn volgelingen, toen Hij de onvruchtbare vijgenboom vervloekte. Die boom was onvruchtbaar en echter groeide hij bijna het vierde gedeelte van een mijl van die berg af.

AHIMAAZ. Zij konden nooit de Messias overhalen om een voet op die berg te zetten. Hij hield zich kort bij de Olijfberg, totdat Hij aan de voet van de berg der Verdorvenheid kwam, en toen zond hij zijn dienaren om de ezel te halen, en hij reed het overige van de weg over de klederen van Zijn volgelingen, gelijk geschreven is. "En zij brachten het veulen tot Jezus, en wierpen hun klederen daarop, en Hij zat op hetzelfde. En velen spreidden hun klederen op de weg," Markus 11:7, 8. Misschien werd dit gedaan om hen aan te tonen dat hun morsige voden van eigengerechtigheid (Jes. 46: 6) of hun morsige klederen (Zach. 3: 3) behoren aan de voet van de berg gelaten te worden, als meer geschikt voor de poten van een ezel, dan het sieraad van een Christen.

Cuschi. Dat is zo, en u hebt in deze ook het rechte doelwit getroffen. De Zaligmaker deed niets te vergeefs. Het was immers niet zonder reden dat Hij aan de berg ophield, evenmin als dat Hij de onvruchtbare Vijgeboom vloekte. Ja, het beklimmen van de ezel en het rijden op de klederen van Zijn volgelingen, dat alles had grote betekenis. Maar ik veronderstel dat u iets door uw val leerde, zodat u enige zonderlinge aandoeningen had en uzelf te machteloos voelde om weer boodschappen te brengen; is het niet zo?

AHIMAAZ. Ja, zo ging het mij inderdaad, want ik wist nooit wat de zondeval van Adam betekende voordat ik op die berg viel. Ook vormde ik nooit enig waar denkbeeld van de verdorvenheid, voordat ik zelf op die berg struikelde, want ik dacht dat ik van alle hoop op barmhartigheid verviel, ik gevoelde mijzelf de laaghartigste sterveling in de gehele wereld. Mijn schoonheid en zelfgenoegzaamheid verdween geheel, en ik meende dat de berg en ikzelf beiden uit één stuk waren, want mijn bevalligheid werd aan mij veranderd in verderf, zodat ik geen kracht behield om boodschappen over te brengen. Dan. 10: 8.

CUSLII. Dan veronderstel ik, dat u nauwelijks uw eigen boodschap meer kon vertrouwen, ik bedoel het woord: Vrede! En evenmin de koning kon prijzen, zoals gewoonlijk?

AHIMAAZ. Inderdaad gevoelde ik noch liefde tot de koning, noch tot de koningsgezinden; ik was zowel geheel vijandig als verdorven.

Cuschi. U was toen moer geschikt om tijdingen over te brengen, dan u ooit tevoren geweest was. Ik veronderstel dat ge u in een zeer moeilijke weg gevoelde. Kom, wie hielp u op?

AHIMAAZ. Inderdaad, als ik toen met tijdingen afgezonden was geworden, dan

zouden het zware tijdingen geweest zijn, en dientengevolge zou ik niet zo hard hebben gelopen.

Maar opeens verscheen mij een Man, met een blinkend gelaat, en vroeg mij van welke landstreek ik was?

Ik zei hem dat ik geen vreemde, maar een burger van Jeruzalem en de zoon van zekere priester was.

Hij antwoordde: ik vraag niet naar uw afkomst, maar naar uw woonplaats; als u een burger van Jeruzalem bent, daar is een fontein geopend voor de inwoners van die stad, tegen de zonde en de onreinheid. Zach. 13: 1.

Ik zei Hem dat ik niet staan kon.

Hij antwoordde: "Laat de zwakke zeggen, ik ben een held. Joël 3: 10.

Daarop antwoordde ik: "Ik kan niet zien."

Waarop Hij sprak: "Ik zal de blinden leiden langs paden die zij niet geweten hebben." Jes. 42: 16.

Ik viel in een soort van bedwelmende verrukking, en werd buiten mijn weten naar een fontein gebracht, waar mijn gemoed enige hemelse beschouwingen had, en ik vond mijzelf, drie dagen later, voor de heuvel Calvarie, bekleed, bedaard, gereinigd, in volkomen vrede, goed en bij mijn verstand. Maar wat ik daar zag en wat ik gevoelde, zal ik nooit in staat zijn te beschrijven; noch hoe deze verbazende verandering gewerkt was, zal ik ooit bekwaam zijn nauwkeurig te verhalen. Want ik bevond weldra, dat al mijn welsprekendheid en sierlijke stijl, geheel onvoldoende waren, om zulk een Goddelijke werking, en zulk een heerlijke verandering te verhalen of te beschrijven.

Cuschi. Maar liep u niet na enigen van des konings boden, om hen die verschijning mee te deden?

AHIMAAZ. Ja, en hierin handelde ik gelijk Daniel, "ik was ontzet over dit gezicht. Maar niemand merkte het". Dan. 8: 27.

Cuschi. Maar lachte niemand er om, of spotte er niemand mee?

AHIMAAZ. Ja, sommigen noemde mij een mystiek; sommigen een sadduceeër, sommigen een geestdrijver; sommigen een dweper, sommigen een Pythagoriaan en anderen een Antinomiaan. Maar ik weet niet wat zij met hun namen bedoelden, daar zij van mijn wedervaren nu wisten.

CUSCHI. Het is zeer goed dat u het niet wist. Want zij noemden u met die namen, omdat zij tot jaloersheid verwekt werden door uw gelukzaligheid; zij zullen wel zorg dragen de betekenis van die scheldnamen niet uit te leggen. Want zij mochten blijken op zichzelf toepasselijk te zijn.

AHIMAAZ. Zij scheen zo geheel en al vreemdeling te zijn van de berg waarop ik viel, als ik was, totdat ik er op struikelde. Want ik hen er dikwijls over gegaan zonder zijn vreselijke uitwerkselen te gevoelen.

Cuschi. Ja, en zo is het met veel anderen. Maar de grote Messias nam, toen Hij aan de voet van de Olijfberg stond, bijzondere notitie van de berg der verdorvenheden. "Want des morgens vroeg voorbijgaande, zagen zij dat de vijgenboom verdord was, van de wortelen af. En Petrus zulks indachtig geworden zijnde, zeide tot Hem: Rabbi, zie, de

vijgenboom die u vervloekt hebt, is verdord. En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Hebt geloof in God. Want voorwaar zegge ik u, dat zo wie tot deze berg (wijzende op de berg der verdorvenheden, die slechts door een vallei van de Olijfberg gescheiden is) zal zeggen: Wordt opgeheven en in de zee geworpen. En niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven dat hetgene hij zegt geschieden zal, het zal hem geworden, zo wat hij zegt". Markus 11: 20, 21, 22, 23,

AHIMAAZ. Als u iets in deze woorden van de Messias ziet, mijn broeder, dan wens ik dat u mij dief verklaart, daar ik belang heb bij haar betekenis als deze niet gedreven wordende door een ijdele nieuwsgierigheid,

Cuschi. Reken er op, mijn broeder, dat de Messias nooit iets te vergeefs sprak of deed. U zegt dat u door smartelijke ondervinding weet, wat de berg der verdorvenheden beduidt; als dit zo is, dan bedoelde de Zaligmaker, als Hij naar die berg wees, sprekende in het enkelvoudige getal, ongetwijfeld de zonden der mensen, en de schuld welke zij hebben bijeengebracht, welke beiden bekend zijn met de naam van 'verdorvenheid'. Wanneer Hij zegt; dat het geloof die in de zee zal werpen, bedoelt Hij, dat zij, die waarlijk in een verzoend God, door Hem geloven, de schuld, en de verdervende heerschappij van hun zonde. En dat eindelijk het gehele lichaam der verdorvenheid, voor eeuwig weggenomen zal worden, overeenkomstig deze waarheid: "Hij zal wederkeren, Hij zal zich onzer weder ontfermen; Hij zal onze ongerechtigheid dempen, ja Gij zult al hun zonden in de diepten der zee werpen". Micha 7: 19. Als wij geloof genoeg hadden om dien berg der Verdorvenheden weg te werpen, dan zou ons geen berg van bezwaren ontmoedigen, en de berg Sinai zelfs zou ons niet verschrikken!

AHIMAAZ. Ik geloof u, mijn broeder. Want 's mensen ergste vijanden zijn de verdorvenheden van zijn eigen hart, en ik geloof dat de grootste wortel van alles, het ongeloof is. Als ik geloof genoeg bezat om het ongeloof uit te rukken, dan kon ik tot de wilden Vijgenboom, door de Messias genoemd, zeggen: wordt ontworteld en in de zee geplant, en hij zou mij gehoorzaam zijn. Lukas 17: 6.

Cuschi. Het was deze soort boom die Zacheüs beklom, ten einde de Zaligmaker te zien, Lukas 19: 4. Ik geloof dat, zo hij in Ezechiël's cederboom geklommen was, de Messias hem nooit afgeroepen zou hebben. Want die zou ter woning zijn voor alle gevogelte van allerlei vleugel. Ezech. 17: 22, 23. Maar, eilieve wat wedervoer u onder de boodschappers van de koning nadat zij uw gezicht vernomen hadden?

AHIMAAZ. Wel nadat zij allen mij en het mij geopenbaarde, met verachting hadden bejegend, begon ik er zelf zeer gering over te denken, en verloor zo langzamerhand al de troost daarvan. Datgene wat bij hen de grootste walging teweeg bracht, was mijn zeggen: "dat het een vrijmachtige en onderscheidende daad Gods was, mij op die weg te brengen." En waarlijk zulk een daad was mij bewezen, daar ik niemand onder hen vinden kon die haar begreep. Maar God zij geloofd." Ik gevoelde er de vertroosting van, ook geloof ik niet dat de herinnering hieraan, noch de uitwerkselen daarvan, ooit zullen verloren gaan. Maar het woord "vrijmachtig" scheen hen grotelijks te beledigen, alsof ik wilde voorwenden een zonderling man te zijn. Daar ik toch maar alleen de leidingen Gods met, mij aan hen meedeelde, opdat zij er over zouden kunnen oordelen, niet twijfelende of zij allen hadden hetzelfde ondervonden. Maar daar dit het geval bij hen niet was, en zij zulk een openbaring niet verstonden, hield ik het voor

waarheid, dat er iets zonderlings in was!

Cuschi. Elk mens moet vast staan in zijn eigen bevinding. En deze is de uwe, en u moet die vasthouden; hij die er u van wil beroven, zonder te bewijzen dat u dwaalt, is een dief en een moordenaar. Hij is en u bent niet beter dan Ezau, als u haar overgeeft. "Houdt wat gij hebt, opdat niemand uw kroon rove." Openb. 3: 11.

AHIMAAZ. Ik loof God, want de indruk en het getuigenis zijn nog aanwezig, maar het vreugdegenot daar van is veel verflauwd, en het licht daarbij veel verdonkerd! Want u moet weten, dat ik wederom tot de oude wijze der Joodse godsdienst verviel, en daar ik geen mens kon vinden die de verschijning verstond, en dat allen die veroordeelden, werd ik weldra koud, totdat ik onlangs door een ziekte overvallen werd, waaraan ik mij schoorvoetend onderwierp. Maar voordat ik herstelde, gevoelde ik iets van dat heilig, liefelijk vuur, wat zo veracht wordt, weer in mijn hart ontgloeien. En sinds ik in staat ben om uit te gaan, heb ik het meeste gedeelten van mijn tijd in de eenzaamheid doorgebracht, en mijn vertroosting alleen genoten. En deze is nu de verste reis, die ik sinds mijn herstel gedaan heb. Dit is de reden waarom u mij zo verzwakt voor u ziet. En ik geloof dat God u naar mij gezonden heeft om een nieuw licht over dit goede werk in mijn ziel te werpen. Ik hoop dat ik God altijd zal loven om uwentwil, en over het gewicht en het doorbrengen van deze gezegende tijd.

CUSCHI. Inderdaad, mijn broeder. Het is mijn liefelijkste bezigheid, nuttig te zijn voor de zielen van mijn arme medezondaars. En ik geloof dat God mij in zware wegen geleid heeft, beide in de wereld en onder Zijn volk, opdat ik als een werktuig in Zijn hand, een woord ter rechter tijd zou kunnen spreken tot anderen, die hetzelfde zouden ondervinden. En ik zou u aanraden, vooral uit te zien naar een verborgen gemeenschap met de grote Messias; er is geen gemeenschap, behalve met Hem die u zal in staat stellen, om zalig te sterven, en ik hoop dat u nooit minder dan dat geluk zult ondervinden, terwijl u leeft!

AHIMAAZ. Waarlijk, als een Christen geen toenadering tot zijn God heeft, dan moge hij in de wereld zoveel vertoning maken als hij wil, zijn eigen ziel is dor; ook werkt vreugde en vrede in het geloof niet in hem. Zij die mij een Pythagoriaan noemden, omdat ik sprak over een verandering die in mijn ziel gewerkt was, scheen evenver van het genieten van Gods nabijheid verwijderd te zijn, als zulken die in het geheel geen belijdenis aflegden.

Cuschi. Laat iemand zoveel beweging maken over de godsdienst als hij wil, als hij de liefde Gods in zijn hart niet heeft dan is hij dood. De Geest zegt: "Als een mens alle kennis bezat, en wist alle verborgenheden, en sprak de taal der engelen en mensen, en hij had de liefde niet, zo zou het hem geen nuttigheid geven, 1 Kor. 13: 2, 3. En als er ooit iemand toegebracht wordt, om God lief te hebben, zal het zijn, omdat God zijn zonden vergeven heeft. "De zonden van deze vrouw zijn haar vergeven, die vele waren; zij heeft veel lief gehad. Maar dien die weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief." Lukas 7: 47. Liefde is dus het zalig gevolg van schuldvergeving, of het uitwissel daarvan.

AHIMAAZ. O, hoe wonderlijk is de verruimende, aanvurende, en aantrekkende kracht der Goddelijke liefde in de ziel! Zij verslindt alles, en God is alles in allen voor zulk een gelukkige ziel. Maar helaas, op deze liefde wordt weinig aangedrongen in

onze dagen; zij wordt werkelijk eerder tegen gestaan.

Cuschi. Hij die slechts aan de letter werkt is geen bedienaar van de Geest, 2 Kor. 3: 6; ook verheft hij het koninkrijk Gods niet, want dat bestaat niet in woorden, maar in kracht. 1 Kor. 4: 20.

AHIMAAZ. Wat denkt u over Davids sterke liefde voor Absalom? David wist dat hij geen oprecht man was. Nee, zelfs was hij een opstandeling tegen zijn vader en tegen God, die hem gezalfd had, en hij die Davids koninkrijk tegenstond, stond het koninkrijk van de Messias tegen. Want dat was er in opgesloten en er door afgebeeld. Absalom kon geen type van de Messias zijn, die genoemd wordt, “de Vrucht uit Davids lendenen.”

Cuschi. De grote Messias is de Vader van alle vlees, door schepping, gelijk David dit van zijn eigen huisgezin was, hetwelk uit kwade en goeden bestond: “Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?” Mal. 2: 10. Maar op een bijzondere wijze is Hij de eeuwige Vader van al Zijn geestelijke kinderen. Jes. 9: 6. Absalom was Davids zoon, naar het vlees; hoewel geen deelgenoot van zijns vaders genade. Maar Salomo, de geliefde des Heeren, (2 Sam. 24) was zowel een deelgenoot van zijns vaders genade als van zijn natuur. En Davids wenen over Absalom, en zijn uitroepen: mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon,” (2 Sam. 18: 33), kan het medelijdend gevoel der mensheid van de Messias over Israël naar het vlees afbeelden. Toen Hij over Jeruzalem weende, zei Hij: “Jeruzalem, Jeruzalem!” Matt. 23:37, Lukas 19: 41.

AHIMAAZ: Ach, David werd in zijn dagen zeer gekweld door huichelachtige belijders, en Joab was een bittere plaag voor hem, gedurende zijn gehele regering, zowel als Achitofel.

CUSCHI. Ik geloof dat Joab elke valse leider van des Heeren heiligen afbeeldde, gelijk Achitofel Judas. U weet dat de laatste zich verhing, gelijk Judas deed, en de eerste gedood werd aan de voet van het altaar; gelijk velen door het zwaard der gerechtigheid in een valse belijdenis gedood worden.

AHIMAAZ. Ik heb er mij dikwijls over verwonderd dat Joab zijn toevlucht nam tot de hoornen van het altaar.

CUSCHI. Het altaar beeldde de Verlosser af, die de Toevlucht der verdrukten is, en Joab matigde zich vals de voorrechten aan, die God de doodslager vergunde. Want Joabs zonde was geen manslag, want hij doodde Amaza met het zwaard, terwijl hij hem kuste, (2 Sam. 20: 9, 10), en stortte alsoo oorlogsbloed in vrede. 1 Kon. 2: 5. Een moedwillige moordenaar heeft geen voordeel van de wetten die de doodslager buiten schuld, vergund werden. God zegt van zulken: “Gij zult hen van Mijn altaar wegnemen.” Exod. 21: 14.

Kom, mijn broeder! Hebt u ooit van een man gehoord die bekend is onder de naam van Prodigalis? (Verloren zoon).

AHIMAAZ. Ja, ik geloof het wel; hij is iemand van een zonderling karakter, als hij die persoon is die ik bedoel.

CUSCHI. Ja, dat is hij, en die naam heeft hij aangenomen, omdat deszelfs verschrikkelijke betekenis zo toepasselijk op hem is. Want, gelijk hij zegt, is hij een *verloren zoon* geweest van zijn kindsheid af, en daarenboven nog een gruwelijke opstandeling tegen Christus.

AHTMAAZ. Wel, hij heeft eveneens gehandeld als Naomi, die in een vlaag van ongelof van Bethlehem naar Moab vluchtte, ten einde haar goederen te behouden; terwijl er toen een hongersnood in Israël was. Maar in plaats van alles te behouden, verloor zij alles. Want zij kwam kinderloos in weduwschap als eens bedelares terug. Zij had beide haar zonen, haar echtgenoot en haar bezitting verloren, en toen noemde zij zich Mara, en verlangde dat men haar geen Naomi meer noemen zou, daarmee te kennen gevende, dat hetgene, waarin zij genoeg gesmaakt had, weg was, maar bitterheid dit had opgevolgd. “Want de Almachtige heeft mij bitterheid aangedaan. Vol toog ik weg, maar leeg heeft mij de Heere doen wederkeren; waarom zou u mij Naomi noemen, daar de Heere tegen mij getuigt?” Ruth 1: 20, 21.

Cuschi. Tenminste kon zij zien dat de hand des Heeren tegen haar was uitgegaan. Maar zij kon niet zien dat zij in verzet tegen Hem geleefd en gehandeld had. Als er voor haar in Israël geen bescherming bestond, kon zij die immers in Moab niet verwachten! “Zo zal de dwaasheid van de mens zijn weg verkeren, en zijn hart zal zich tegen de Heere vergrammen.” Spreuken 12: 3.

AHIMAAZ. Kom, welke landsman is deze Prodigalis? Ik meen gehoord te hebben dat de Heere hem door genade geroepen heeft, namelijk, als hij die man is, van wie ik gehoord heb.

Cuschi. Ik geloof dat hij binnen de muren van “heil” geboren werd, en gelijk u gehoord hebt, tot de kennis der waarheid geroepen. Hij was uit godsdienstige ouders geboren, echter was hij een hevige vijand der waarheid, en hij is nu waarlijk een allerzonderlingste toonbeeld van genade. Hij had een sterk geheugen om te onthouden wat hij gehoord had; was tevens een man van grote kennis in de Schrift, en hoewel hij vrome ouders had om na te volgen, dit alles kon bij hem geen genade uitwerken. Bekering ten leven is een gave Gods; het is niet in s mensen kracht, om zich te bekeren, evenmin kan een waar boetvaardige bekering in een ander uitstorten. Niettegenstaande zijn haat tegen de godsdienst, had hij soms vele hevige gewetens-overtuigingen, die hij zelfs niet voor zijn ouders kon verbergen. Zij hielden streng de hand aan hem; op een zeer godsdienstige wijze, en, hoewel geheel en al tegen zijn wil, namen zij hem toch mee naar de openbare godsdienst.

Hij was hun enig kind, en ik geloof daarbij een kind van vele gebeden en tranen. Want de toestand van zijn ziel lag zeer zwaar op de hunne, ja ik mag geloven dat zij zwaar streden in de gebeden opdat Christus in hem een gestalte mocht krijgen.

AHIMAAZ. Als hij zodanig tot boosheid in zijn hart geneigd was, dan was zijn zonde des te groter, naarmate hij meer van de godsdienst wist. Mensen die in een staat van opstand leven met hun hoofden opgevuld met godsdienstkennis, zijn gelijk aan de goddelozen in de voorgaande wereld; of gelijk de Farizeeën, die tot God naderen met hun lippen, terwijl hun hart ver van Hem is. Zijn arme ouders moeten smart genoeg gehad hebben over hun enig kind, om hem als zulk een vijand Gods te zien!

Kom, hebben zij het beleefd, dat hun geboden beantwoord werden door zijn bekering? Ik twijfel echter of zij in hun eigen hart het antwoord ontvingen.

Cuschi. Hun gebeden werden wonderbaar beantwoord in de bekering van hun zoon, maar zij hebben het liefelijke werk daarvan niet beleefd.

AHIMAAZ. Maar is het niet verbazend dat een kind zulk een ellendige neiging tot de ongerechtigheid ten toon spreidt, bij het aanschouwen van zoveel Godsvrucht, en zonden te bedrijven onder de scherpe slagen van een schuldig geweten? Het is alsof hij geheel overgegeven was aan de duivel, om te zondigen hij het helder licht van het Evangelie.

Cuschi. Het is het oog der Gerechtigheid, dat zijn lichtstralen in het schuldige geweten werpt, wat het verontrust en wakker houdt. De duivel dit ziende, kan zulk een ziel niet in vleeselijke gerustheid houden, de sterke kan zulk een huis niet in vrede bewaren. Daarom wekt hij de vijandschap van het gemoed op, om het licht tegen te staan; hij blaast het vuur der driften aan. En als hij zodanig iemand tot zondigen kan voeren, dan is dit op een wanhopige manier, opdat hij de arme ziel tot wanhoop mocht vervoeren, om hem zo met schuld en afgrijzen te vervullen. Het oog der Gerechtigheid is even verschrikkelijk voor de satan en zijn koninkrijk, als het voor Farao en zijn heirleger aan de Rode zee was. De duivel haat het licht der waarheid, van daar komt het dat hij zo vaak het vleeselijk gemoed van zondaars opwekt, om diegenen te haten, die naar hun heil uitzien. Het licht der waarheid ontdekt de toestand van de zondaars, en tevens satans werkingen wat hij niet kan verdragen. Toen onze Heere Zijn discipelen uitzond, om het ware licht te doen schijnen, zonk de duivel met al zijn nagebootste glans neer, en schulde in zijn eigen helse schaduw; “Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen.” Luk 10: 18. Dit zo zijnde, zo is de duivel genoodzaakt om met ontwaakte gewetens te handelen, gelijk de afzetter of stroper met de vreesachtige reiziger doet: zijn voornemen in allerijl uitvoerende, daar hij er zelf aan twijfelt het te kunnen volbrengen.

AHIMAAZ. Het verwonderd mij bijna dat onze goedertieren weldoener, de vrome ouders van deze arme zondaar, niet begunstigd heeft met het liefelijk aanschouwen van zijn bekering voor hun sterven, daar u weet, dat het hun dankbaarheid jegens God grotelijks zou hebben gaande gemaakt. En de Heere zegt: “Die dankoffert zal Mij eren!

Cuschi. De Heere is vrijmachtig, en doet wat Hem behaagt, echter kunnen er verschillende redenen worden opgegeven, waarom de Heere hen dat niet zo vergund heeft.

Ten eerste, daar het hun enig kind was, geloof ik, dat zij teveel op hem verzot waren.

Ten tweede, gaven zij hem in zijn kindsheid teveel toe, waarvoor zijn opstand een wedervergelding was.

Ten derde, hun zwaar arbeiden en worstelen voor hem in het gebed, bracht vele zegeningen op hun eigen zielen, die dienden als een aansporing tot een gewillige overgift, waaronder zij rijp werden voor de heerlijkheid.

En eindelijk, zijn wrede wedervergelding jegens zijn ouders, bespoedigden zijn overtuigingen, toen God zijn rekening inzond en hem Goddelijk kwam arresteren.

AHIMAAZ. De bekering van deze man verschaft veel stof tot aanmoediging voor biddende ouders, en ik geloof dat het billijk voor gelovigen is, om in het gebed voor de bekering van hun kinderen te volharden, niettegenstaande de ontmoedigingen die zij vaak ondervinden. En inderdaad sprak onze Messias een gehele gelijkenis, hierop doelende, *dat men altijd zou bidden en niet vertragen.*

Cuschi. Wij behoren voor hen te bidden en moeten de uitkomst aan God overlaten. Die met tranen zaaien zullen met gejuich maaien. Vele gebeden en tranen zijn er voor de troon der genade uitgestort, welke naderhand door stortvloed van zegeningen zijn beantwoord. Ezech. 34: 26.

En veel zaad is er in de harten van zondaren gestrooid, hetwelk voor een tijd mocht schijnen verstikt te liggen, dat zich later openbaart. “Alzo is het koninkrijk Gods, gelijk of een mens het zaad in de aarde wierp en voorts sliep en opstond, nacht en dag, en het zaad uitsproot en lang werd, dat hij zelf niet wist hoe. Want de aarde brengt van zelf vrucht voort, eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koorn in de aar.” Markus 4: 26, 27, 28,

AHIMAAZ. Kom, zeg mij hoe oud was die jongeling, toen zijn ouders stierven? Waren zij bemiddelde mensen? Hebben zij hem iets nagelaten?

Cuschi. Ik geloof dat hij ongeveer vijftien jaar oud was, bij het sterven van zijn vader, die hem als leerling bij een notaris in de rechten achterliet, en hem tevens een aanzienlijke bezitting naliet. Maar toen hij het in zijn eigen handen kreeg, bracht hij het spoedig door, wat mij niet verwondert, want daar de oude lieden zeer verzot op hem waren, trachtten zij voortdurend te sparen wat zij konden, ten einde hem grote bezittingen na te laten. En als ik goed onderricht ben, was hun bezorgdheid in deze zaak hun zonde. En wat mij betreft, ik geloof dat, wat de mensen voor hun kinderen bijeen krijgen, met een onredelijke bezorgdheid, zodat zij de genegenheid der weldadigheid toesluiten voor allen, behalve voor hun eigen nakomelingschap, zij God grotelijks ontoren door een blijkbaar mistrouw van Zijn voorzienigheid. Zij halen werkelijk een vloek over alles wat zij nalaten, en wellicht is dit de oorzaak waarom zij zo bezwaarlijk los geraken in hun sterven. God zal de ziel, die Hij van de zonde verlost, zuiveren, al is het door vuur!

AHIMAAZ. Dat zij hun zoon bij een notaris in de leer gedaan hebben, een beroep waarin het een mens onmogelijk is te leven, om een goed geweten voor God te bewaren, en hun zorgvuldigheid over de goederen van deze wereld, geven mij reden om te vermoeden, dat hun Godzaligheid nimmer een zeer diepe indruk op hun zielen maakte. Want hij die van het levende water drinkt, dat de Zaligmaker geeft, zal nimmer dorsten naar de rijkdommen van dit leven. “Maar het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” Joh. 4: 14. Kom, hebt u hen gekend, of weet u het slechts van horen zeggen?

Cuschi. Ik heb hen gezien, maar had geen omgang met hen; hoewel men zegt dat zij buitengewoon vroom waren, weet ik nochtans dat het niet alles goud is wat er blinkt. Ook zijn zij niet allen maagden, die voor zodanige doorgaan, en witte klederen dragen. Ik weet dat de beste heiligen gebukt gaan onder de overblijfselen der verdorven natuur; die soms uitbreken en dan haar vlekken in de uitstekendste personen hebben achtergelaten, zoals in Lots bloedschande, in Noachs overdaad, in Davids overspel, in Petrus' verloochening. Echter zijn er sommige zonden van welke zij vrij zijn. Ik bedoel zulken, die ware deelgenoten van de Heilige Geest zijn.

AHIMAAZ. Maar mijn broeder! Welke zijn die zonden, waar van u veronderstelt, dat elke levend gemaakte ziel vrij van is? Wat mij betreft, ik zou van hen allen, voor eeuwig vrij willen wezen, want het is de dood voor alle ware troost, zowel als een grote oneer Gods, en een liefelijke bete voor hen die de zonde van Gods volk opeten.

Cuschi. Er zijn, naar ik geloof, twee zonden, die niet in het zwarte register van enig begenadigd persoon in de Bijbel gevonden worden.

De ene zonde is, wat de wet noemt: "*iets doen met opgeheven hand*" Num. 15: 30, hetwelk David noemt "trotsheden." Psalm 19: 14; die Johannes noemt "de zonde tot de dood", 1 Joh. 5: 16; maar Christus noemt het "de onvergefelijke zonde." Matt. 12: 31.

De andere zonde is *de begeerlijkheid*. Om deze zonde toorde God over Israël en sloeg hen, en hiervan belooft Hij hen te zullen genezen, Jes. 57: 17, 18. Paulus noemt het de wortel van alle kwaad, (1 Tim. 6: 10) en afgoderij (Col. 3: 5); hetwelk de Zaligmaker noemt *de dienst van de Mammon*, (Matt. 6: 24) terwijl Hij een wee uitspreekt over al zulke dienaren Lukas 6: 24, 25.

Naar mijn beste weten, kan ik mij niet herinneren, dat ooit trotsheid, met opgeheven hand, en de liefde tot het geld, één keer opgeteld worden in een van de rekeningen, die God tegen een waar burger van Sion heeft ingebracht. Zijn genade sluit die beiden uit, Psalm 15. Deze zijn de twee zonden tegen welke David zo krachtig in het gebed worstelde. "Houdt uw knecht ook terug van trotsheden." Psalm 19: 14. "Neig mijn hart tot Uw getuigenissen, en niet tot gierigheid." Psalm 119: 30. Maar dat zijn ook de kentekenen van de duivel zelf, en ik daag de wereld uit om te bewijzen, dat zij de kenmerken van een heilige zijn. Waar wij iemand ooit zo gekenmerkt vinden, daar kunnen wij zeggen: "Hij heeft het tegen Hem verdorven, het zijn Zijne kinderen niet, de schandvlek is hunne; het is een verkeerd en verdraaid geslacht." Deut. 32: 5.

Ik heb er mij vaak over verwonderd, waarom Paulus de liefde tot het geld "de wortel van alle kwaad" noemt. De apostel schijnt te kennen te geven, dat een enkele wortel voldoende is om de gehele oogst der boosheid op te leveren. Ik zou wel eens graag willen weten, wat hij noemt *de wortel van alle Godzaligheid*?

CUSCHI. De wortel van alle levende Godsvrucht is de liefde tot God; werkende op de genegenheden van een wedergeborene ziel. En deze liefde wordt in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, welke ons geschonken is. Dit is de wortel die Paulus aanwijst: "Opdat gij in de liefde geworteld en gegrond zijt." Efeze 3.: 17. Job zegt ons, dat deze wortel der zaak hij hem gevonden werd; gelijk wij te voren zeiden. En daar valse belijders deze wortel niet in zich hebben, is dit de oorzaak dat zij verdorren. Matt. 13: 6.

Deze twee wortels werden duidelijk in de Tien Geboden gezien. Want hetgeen daarin gevorderd wordt, *is de liefde tot God en tot de naaste*. En die God en de naaste

liefheeft, heeft de wet vervuld. “De liefde doet de naaste geen kwaad; zo is dan de liefde de vervulling der wet. 1 Kor. 13: 10. Gelijk de liefde alle gehoorzaamheid aan de wet in zich bevat; zo bevat de begeerlijkheid alle ongehoorzaamheid: “Gij zult niet begeren.” Exod. 20: 17.” “Ik kende de zonde niet dan door de wet; wan ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.” Rom. 7: 7.

AHIMAAZ. Daar de apostel de liefde tot het geld een wortel noemt, moet zij diep in de mens ingrijpen. En als dit zo is, dan kan niets anders dan Gods genade deze ontwortelen!

CUSCHI. Het heil aan des zondaars geweten toegepast door de Geest der genade, zal dit doen, en niets anders. “Daar was een man, met name geheten Zacheüs. En deze was een overste der tollenaars, en hij was rijk. En hij zocht Jezus te zien, wie Hij was. En hij kon niet vanwege de schare, omdat hij klein van persoon was. En vooruitlopende klom hij op een wilde vijgenboom; opdat hij Hem mocht zien; want Hij zou langs die weg voorbijgaan. Maar Jezus zeide tot hem: Zacheüs, haast u en kom af. Want ik moet vandaag in uw huis blijven. En allen die dit zagen murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondigen man ingegaan om te herbergen. En Zacheüs stond, en zeide tot de Heere: zie, de helft van mijn goederen, Heere! geef ik den arme. En indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder. En Jezus zeide tot hem: “Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon Abrahams is:” Lukas 19: 2- 9. Dus opent de tegenwoordigheid des Heeren en Zijn heil, door de Geest der genade toegepast, de nauwe ingewanden van een wereldling, en doet hem van de helft van zijn bezitting zich op eenmaal ontlasten. Dit toont de reinigende kracht der genade aan. “De rank die in Mij vrucht draagt, die reinigt Mijn Vader” Joh, 15: 2. Als een uitverkoren vat, rijkdommen verzwolgen heeft, zal hij, wanneer genade geopenbaard wordt, dezelve weer uitbraken. “God zal het uit zijn bulk uitdrijven.” Job 20: 15.

AHIMAAZ. Verschoon mij waarde broeder! Wanneer ik nog eenmaal uw gesprek stoor, hetwelk ik niet dan ongraag doe. Maar ik geloof dat u zich vergist, wanneer u “de begeerlijkheid” van de zonden der Bijbelheiligen uitsluit. U weet, dat wij allen feilbare schepselen zijn en de dwaling onderworpen. Ik geloof dat de gemeente der Laodicensen van begeerlijkheid beschuldigd wordt, en zulks in uitdrukkelijke bewoordingen: “Omdat gij zegt, ik ben rijk en verrijkt, en heb geen dings gebrek.” Openb. 3: 17.

Cuschi. Ik wend, lieve broeder, geen onfeilbaarheid voor; die komt God toe. Ook ontken ik niet wat u aangaande de Laodicese kerk zegt; ik erken het, dat er enige ware heiligen in die kerk waren. Maar zij, wie van de Zaligmaker beschuldiging betrof, worden als geheel onkundig van hun toestand aangemerkt: “Gij weet niet, dat gij zijt jammerlijk, en ellendig, en arm, en blind en naakt,” Openb. 3: 17. Als die begeerlijke belijders onkundig, jammerlijk, ellendig, arm, blind en naakt waren, dan waren zij even vervreemd van genade, als Judas ooit geweest was. En als zij niet van genade ontbloot waren, behoeften zij niet geraden te worden om van de Zaligmaker te kopen: goud, beproefd, komende uit het vuur, opdat zij mochten rijk worden, en witte klederen, opdat zij bekleed mochten worden, en de schande hunner naaktheid bedekt mocht zijn; en hun ogen te zalven met ogenzalf opdat zij mochten zien. Openb. 3: 18. De geldliefde, de wortel van alle kwaad, kan nimmer wortelen in een grond waarin de

liefde tot God zijn vasthoudende genade gelegd heeft; het is een zonde, waarvan zelfs de hel een ziel nooit zal reinigen, evenmin als het gezicht van de galg, de liefde tot het kwaad zal uitbrengen in een booswicht, die met weezin op weg is om van de hand der gerechtigheid de vreselijke bezoldiging der ongerechtigheid te ontvangen. Rom. 6: 23. De Mammon, die gevallen engel, is bijna zesduizend jaren in de vlammen der hel geweest; nochtans verleidt hij tot op deze dag duizenden tot begeerlijkheid, en duizenden worden met zijn neiging beziel. Ja, zelfs dienen zij hem met lust, en zijn met hem bevriend; hoewel Christus verklaart dat, wanneer zij de hemel niet binnen gaan, zij tot in eeuwigheid met de duivel in de hel zullen doorbrengen. "En ik zeg ulieden: maak uzelf vrienden uit de onrechtvaardigen Mammon, opdat, wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen." Luk, 16: 9. Ergert u niet over mijn bewering, dat de hel zelfs nooit enige ziel van de zonde zal zuiveren; de hel is niet bestemd tot een zuiveringsplaats, gelijk sommigen beweren. Maar tot een strafplaats. 2 Thess. 1: 9.

AHIMAAZ. Wel, ik kan u niet tegenspreken, mijn broeder, maar doe mij toch verder een weinig horen van de bekering van Prodigalis. Want ik kan wel troost putten uit de bekering van een zondaar, maar van hun boosheid te horen is mij meer tot verschrikking.

Cuschi. Zo is het ook met mij, en ik ben besloten, door genade, om hard te arbeiden zo lang ik leef, om zo het God behaagt, dienstbaar te zijn om zondaars tot bekering te leiden.

Nadat Prodigalis al zijn bezittingen doorgebracht had, met overdadig leven werd hij neerslachtig; zijn vorig gedrag begon met gevoelige indrukken van schuld op zijn geweten terug te stuiten. Dit bande zijn wereldse geest uit, en verminderde zijn vurige genegenheden tot de sombere schuilhoeken der stille eenzaamheid. De eenzaamheid was het best geschikt voor zijn neerslachtige gemoedstemming; hij onttrok zich aan elk gezelschap, en verkoos in de somberste paden rond te dwalen, als zichzelf beschouwde, ongeschikt voor het gemeenschappelijke leven. In een van zijn eenzame wandelingen, werd hij in een somber dal geleid, waar hij in een gezicht gebracht werd om, in Gods tegenwoordigheid de ware toestand van zijn ziel te zien. Dit dal kan alleen in een gezicht worden gezien: "De hand des Heeren was op mij, en de Heere voerde mij uit in de Geest, en zette mij neder in het midden een vallei: dezelve nu was vol beenderen. En Hij deed mij langs dezelve voorbijgaan geheel rondom. En zie, er waren zeer veel op de grond der vallei, en zie, zij waren zeer dor. En Hij zeide tot mij: "Mensenkind! zullen deze beenderen levend worden?" Ezech. 37: 1, 2, 3. In deze vallei zag hij zijn ontzettende toestand. Het werd op zijn gemoed gedrukt, dat deze vallei de val voorstelde van de mensen. Of de lage staat van de zondaars. Psalm 138: 2, 3. De beenderen betekenden de dood, de trofeeën de zonden en de satan, Rom. 5: 12. En dat zij zeer dor waren, gaf te kennen de dorre en onvruchtbare toestand der zielen in Gods oog; die hier bij dorre beenderen en door de profeet Jesaja, hij *dorre aarde* vergeleken wordt (Jes. 44: 3). Welke de ziel zo voorstelt als dood te zijn, zonder enige genegenheid tot God, en zonder enige beweging tot Hem!

AHIMAAZ. Dat is inderdaad de ware toestand van een zondaar, voordat hij door de Heilige Geest is levend gemaakt; hij is onder het oordeel der wet, en van zijn eigen geweten, gelijk Johannes verklaart: "die niet gelooft is alrede veroordeeld." Joh. 3: 18. De zodanige is gans verkeerd en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld. Titus 3: 11. En met betrekking tot leven of beweging naar God, die mist hij gans, gelijk de apostel

getuigt: “U heeft Hij levend gemaakt, wijl gij dood waart in de zonden en misdaden. Eféze 2: 1. Ik geloof dat de Verlosser bedoelde, toen Hij tot een van Zijn discipelen zei: “Laat de doden hun doden begraven, maar gaat gij heen en predikt het koninkrijk Gods.” Laat hen, die dood zijn in overtredingen en zonden diegenen begraven, die dit leven in hun zonden verlieten, of in een onverzoende toestand stierven!

Cuschi. Wat u daar zegt is waar, de mens, de gevallen mens is geestelijk dood voor God, liggende onder de vloek der wet, vervreemd van alle geestelijk goed, van waar gevoel, genegenheid of beweging; en, wijl hij dagelijks zonde op zonde ophoopt, zo toorn opstapelende tegen de dag der wrake, zo stelt de Schrift hem voor, als in Zijn eigen overtredingen begraven. “Toen zei Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; zie, zij zeggen: onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden. Daarom profeteer en zeg tot hen, zo zegt de Heere, Heere: Zie: ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk! En ik zal u brengen in het land Israëls. En gij zult weten dat Ik de Heere ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk! En ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land zetten, en gij zult weten dat Ik, de Heere, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de Heere.” Ezech. 37: 11- 14. Dus ziet u, mijn lieve broeder, de gezonken toestand van de mensen, voorgesteld door deze vallei, zijn geestelijke doodstaat door de beenderen; zijn geestelijke dood, zeg ik. Want deze lieden waren niet lichamelijk dood. De dorheid der ziel, ondertussen hij in een hooploze toestand verkeert, wordt voorgesteld door de dorheid der beenderen, en de overtredingen der ziel, stellen hun graven voor, en de opstanding door de grote kracht Gods, betekent de geestelijke opstanding. “Ik zal u uit uw graven doen opkomen”, gelijk de levendmaking van zijn dode ziel wordt verricht door de Heilige Geest, en wij in dit woord lezen: “Ik zal mijn Geest in u geven, en gij zult leven.”

AHIMAAZ. Ik dank er God voordat ik u ontmoet heb. De Heere heeft u een gezegend talent geschonken in het verklaren der Schriften. U hebt mij deze zaak zeer duidelijk gemaakt. Laat de vrije wildrijver zoveel roemen als hij kan, over zijn wil en kracht, - God stelt in dit gezicht, de mens voor als van beide verstoken. En een ziel die dood voor God is, en in zijn eigen overtredingen begraven, kan niet meer aan zijn eigen geestelijke opstanding doen, dan een lijk kan doen, om zichzelf op te wekken. “God,” zegt Hij, “brengt hen uit hun graven, en Hij geeft Zijn Geest in hen,” en dat zou niet noodzakelijk zijn, als iemand een vrije wil en genoegzame kracht in zichzelf had. Aan de kracht Gods en de Geest van zijn genade, wordt de levendmaking en bekering van elke heilige in de Bijbel toegeschreven, maar niet een door Gods Geest geleide schrijver in Gods gehele boek, heeft ooit op zijn natuurlijke wil of genoegzame kracht geroemd, of zelfs iets wat de zaligheid betreft, aan een van beiden toegeschreven, maar aan de vrijmachtige wil en de alvermogende kracht Gods alleen.

Cuschi. Wel u begint te spreken gelijk een orthodox Godgeleerde, en dat is een gezond woord, hetwelk niet kan verworpen worden. Tit. 2: 8. Een vrije wil drijver kan niet meer doen gelijk u al zei, om zichzelf op te wekken en door eigen kracht naar de Zaligmaker te gaan, dan een lijk zich kan opwekken uit het graf en naar de Rechterstoel gaan. Het vereist groter macht om een dode ziel levend te maken en op te wekken tot geestelijk leven, dan er vereist wordt om een doden op te wekken. Het vermolmde stof zal niet meer tegenstand bieden dan de aarde deed, terwijl God Adam schiep. Maar de weerbarstige ziel, zal tot het laatste toe weerstaan; gelijk

een wanhopig booswicht onder zijn vonnis, zal hij tot de dood toe zich blijven verzetten.

Zodra als het oog der gerechtigheid een lichtstraal in het schuldige geweten werpt, vlucht hij even als de Egyptenaren.”De Heere zag uit de kolom des vuurs en der wolk op de Egyptenaars neder, zodat hij zeiden: “Laat ons vlieden.” Exod. 15: 24, 25. Zo rebelleert de zondaar tegen het licht. Job. 21: 13. “Die het kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden.” Joh. 3: 20. Hier ziet u dus de krachtige tegenstand door de vijandschap van het gemoed. Het dode lichaam rustende in de groeve der versterving, zal nimmer die tegenstand bieden. Wanneer de Heere spreekt: ‘aarde, ontdek uw bloed, en houdt uw doodgeslagenen niet langer bedekt,” (Jes. 26) dan geschied dat. Als kruipende dieren der aarde zullen zij zich beroeren uit hun sloten. Micha 7: 17. Hier is niet meer tegenstand dan die van een worm. Maar wanneer God een dode ziel komt op te wekken, dan onttrekt zich het verstand niet slechts aan het licht, maar elke eigenschap van de gehele mens wapent, zich tot wederstand. Laat God de mens een gebod geven ter dadelijke uitvoering, en terstond ontvangt Hij een ander antwoord dat zich openbaart in de uiterste weerzin. “Zoon, ga heen werk heden in mijn wijngaard.” Hij antwoordde en zeide: “ik wil niet”: Matth. 21: 22, 29. Laat een leraar de uitnemendheid en gepastheid van een Zaligmaker voorstellen, en het antwoord is: “Hij heeft geen gedaante noch heerlijkheid, als wij Hem aanzagen zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.” Jes. 53: 2. Zo schuwt het vleeselijk verstand de stralen van het licht; het gemoed openbaart zijn vijandschap, de wil drukt de uiterste afkeer uit, en de genegenheden zijn geheel en al van God vervreemd en op de een of andere afgod gevestigd. Sommigen zijn verzot op vermaak; anderen op rijkdommen; anderen op eer; anderen op menselijke geleerdheid, en allen op de zonden. Geen enkele gedachte is er voor God, voordat een almachtige kracht haar gevangen neemt, en haar door “liefde” een gewillige gevangene maakt. “Onze wapenen zijn niet vleeselijk. Maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten, en alle gedachten gevangen te leiden tot de gehoorzaamheid van Christus, 2 Kor. 10: 4, 5.

AHIMAAZ. O, ja, dit is Gods getuigenis aangaande de menselijke onmacht, en wat elke uitstekende heilige in de Bijbel beleden en bevestigd heeft, door een lange lijst te vertonen van hun eigen, zondige zwakheden. Maar is het niet verbazend, dat men zo vermetel is om het getuigenis Gods en van zijn heiligen te durven tegen spreken, door de wil en de kracht van de gevallen mens aan te vuren om tot het geloven te komen, en zich aan de Verlosser aan te sluit?

CUSCHI. Wat eigenlijk de Verlosser betreft, die behoorden zij geheel buiten de zaak te laten. Zo de mens niet gevallen is, heeft men geen behoefte van Hem. En is hij niet, dood, dan is er geen behoefte aan de gaven van het eeuwig leven. Als de mens een vrije wil heeft, dan is het niet nodig dat God hem gewillig maakt, en als hij een kracht van of in zichzelf heeft, dan is er geen noodzaak tot het voortbrengen van een Goddelijke macht. Evenmin ook wanneer hij niet verloren is, wat zou hij verlossing door genade behoeven? Maar, helaas! Zij zijn gelijk de Rooms Katholieken, wier hart vergeleken kan worden bij een slagveld, waar hoogmoed en het geweten het gehele jaar door oorlog voeren. Vraag aan een Roomsgezinde, hoe hij moet gerechtvaardigd worden?

Hoogmoed antwoord: “Door de werken”

Vraag of hij die wet kan houden?

Het antwoord is: ja. En zelfs zo goed dat hij haar boven het gebod gehoorzaamt, dat

hij overvloedige werken, die de wet niet van hem eist doet.

Vraag hem verder wat hij denkt over de rechtvaardiging en aanneming hij God door overvloedige werken?

En zijn antwoord zal dit zijn: “U moet over mijn hart oordelen naar mijn werken.” Als wij roomsen, dachten dat onze werken ons rechtvaardigen zouden, en God daardoor onze schuldenaar zou worden, dan zouden wij ons niet vermoeien met dertig of veertig middelaars en voorspraken aan te bidden, ook zouden wij aflaatbrieven, noch absoluties kopen, noch zulke grote sommen geven aan de priesters om ons uit het vagevuur te bidden, als wij dood zijn. U zou daarvan niets horen, als alles daarbinnen recht was. Daarom moet u over ons geloof oordelen naar deze vruchten.

Eveneens is het met een Arminiaan; laat het geweten hem nijpen en hij zal over de gerechtigheid van Christus en de vrije genade spreken, maar als enige weinige dode werken het geweten doen stil liggen, dan weerspreken hoogmoed en eigenwil alles wat het geweten zei. Dit blijkt uit al hun schriften. Zó rebelleren zij in het gezicht van de waarheid, en staan het oordeel en de uitspraak van hun eigen gedachten en hun eigen geweten tegen. Het vereist een grotere macht om een dode ziel tot het leven van de geloofs op te wekken, dan om een gestorven lichaam tot leven en beweging terug te brengen.

Het bevel “Lazarus, kom uit!” werd onmiddellijk gehoorzaamd, hoewel het lichaam in een doodskleed gewikkeld was. “De gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten niet grafdoeken en zijn aangezicht was omwonden met een zweetdoek.” Joh. 11: 43, 44.

AHIMAAZ. Naar uw mededeling omtrent de leer der Rooms en Arminianen, welke u voor aanhangers van een en hetzelfde stelsel schijnt te houden, zijn zij onder hetzelfde oordeel als eenmaal Nicodémus was. Zijn geweten zei hem, dat Jezus de grote Messias was; dit erkende hij, zeggende: Wij weten dat Gij zijt een Leraar van God gekomen, want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.” En nochtans stond zijn hoogmoed zijn geweten tegen, en heeft ongetwijfeld geredeneerd in zichzelf: “Heeft iemand van de oversten in Hem geloofd?” En wanneer ik tot Hem om onderwijs ga, wat wordt er dan van mijn onfeilbaarheid en mijn goede naam? Zo staat hij aan de enge poort, en zijn eigen hoogmoed maakt die nog enger. Had hij gehoorzaamd aan de stem van het inwendige getuigenis, dat de wonderwerken van de Zaligmaker in hem verwekte, zonder zijn goede naam te raadplegen, ‘zo zou hij afgekeerd zijn geworden van de mond des angstes tot de ruimte, onder welke geen benauwing zonde geweest zijn.’ Job 36: 16. Maar ten einde zijn goede naam op te houden, en ook zijn geweten te stillen, speelt hij de rol van Guy Faukes, en gaat slechts tot Hem bij nacht. Totdat hij de kruisiging van de Zaligmaker, en de wonderen, die zijn stervensnood vergezellen, aanschouwt. Nu komt hij tevoorschijn en erkent openlijk de dode tempel, daar hij tevoren beschaamd was om de levende God te erkennen, die meer dan dertig jaren daarin gewoond had, en daaruit immer alvermogene kracht had ten toon gespreid. Zijn hoogmoed verschafte hem derhalve billijke reden tot zielsdoorvljgend berouw.

Cuschi. Inderdaad, mijn broeder, “mensenvreze legt een strik, maar die op de Heere vertrouwt, zal in een hoog vertrek gesteld worden.” Spreuk. 29: 25. En ik geloof dat er duizenden in de strik gevangen zijn en dat zelfde lot zullen ondergaan; zij hebben, gelijk de Verlosser zegt, de eer der mensen lief, meer dan de eer Gods, Joh. 12: 43.

AHIMAAZ. Dit is ontzettend; daar de Heere verklaard dat; “zo wie zich Hem en Zijn

woorden zal geschaamd hebben in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal de Zoon des Mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen.” Markus 8: 38.

Maar laat mij nog iets meer horen van des Heeren leiding met Prodigalis. Want ik hoor bijzonder graag van de voortgang van het werk der bekering.

CUSCHI. Wel, geloofd zij God, hij leeft uit de doden, gelijk de schrift zegt: *“Zalig en heilig is hij, die deel heelt in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht.”* Openb. 20: 6.

AHIMAAZ. Kom, wat veronderstelt u dat de Heilige Geest met deze tekst bedoelt? Bedoelt Hij de uitmuntendheid der heiligen in de algemene opstanding? Of bedoelt Hij het verrijzen der heiligen tot nieuwigheid des levens, door de levendmakende kracht van de Heilige Geest bij de wedergeboorte?

CUSCHI. Ongetwijfeld wordt de uitnemendheid der heiligen in de algemene opstanding daarin begrepen, omdat het geopenbaard is dat, de in Christus ontslapenen, het eerste zullen opstaan. 1 Thess. 4: 16. De heiligen zullen de voorrang in die dag hebben. “Deze hun weg is een dwaasheid van hen, nochtans hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden. Men zet hen als schapen in het graf; de dood zal hen afweiden, en de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond.” Psalm 49: 14, 15. Dus ziet u dat de in Christus ontslapenen eerst zullen opstaan; de oprechten zullen heersen in de morgenstond wanneer de Zon der gerechtigheid zal opgaan. “Gelijk de bliksem uitgaat van het oosten en schijnt tot het westen, zo zal ook de toekomst van de Zoon van de mensen wezen.” Matt. 24: 27.

AHIMAAZ. Maar wat wordt er door de in Christus gestorvenen bedoeld?

CUSCHI. Er zijn twee Hoofden die de ganse nakomelingschap van Adam vertegenwoordigen, en elk mens sterft als een lid in vereniging met een van deze Hoofden. De mens die in Christus gelooft, heeft gerechtigheid en sterkte in Christus, en met Christus verbonden zijnde, is hij één Geest met Hem: “Die de Heere aanhangt, is één Geest Hem.” 1 Kor. 6: 17. Uit kracht van deze geestelijke vereniging, is hij een deel van het geestelijk lichaam van Christus, en een lid in het bijzonder. 1 Kor. 12: 27. Deze vereniging bestond van alle eeuwigheid tussen Christus en de uitverkorenen; maar het wordt niet geopenbaard dan op de tijd der wedergeboorte. *Zalig zijn zij die de Heere volgen in de wedergeboorte; zij zullen zitten op tronen.* Matt. 19: 28.

Als leden van Christus leven zij door genade, en in vereniging met Hem door de Geest in deze wereld, en dientengevolge sterven zij als Zijn leden in vereniging met Hem hun Hoofd; vandaar zegt men, dat zij mogen sterven. “Zalig zijn de doodop, die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest; opdat zij rusten mogen van hun arbeid, en hun werken volgen met hen.” Openb. 14: 18. Zo worden afgestorvene personen door de apostel de in Christus gestorvenen, genoemd.

Christus wordt genoemd, de tweede Adam, de Heere uit de hemel, de levendmakende Geest, en zij die sterven, als leden van dit hemelse Hoofd, moeten Hem gelijk zijn; *gelijk het hemelse Hoofd is, de zodanigen zijn ook de hemelse leden.* 1 Kor. 15: 48. En gelijk wij het beeld van het aardse hoofd, vóór de bekering gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van het hemelse Hoofd, bekeerd zijnde, dragen, 1 Kor. 15: 19. Aan de andere zijde is Adam het gevallen hoofd van allen, die in het vlees of in hun eerstgeboren toe stand verkeren, zonder wedergeboorte uit de Geest; vandaar dat zij

kinderen des vleses genoemd worden. Dat is, zij die kinderen des vleses zijn, deze zijn geen kinderen Gods. Rom. 9: 8.

Christus en Adam zijn twee Hoofden, de vertegenwoordigers van al de kinderen der mensen. “Zo is er ook geschreven: de eerste mens Adam, is geworden tot een levende ziel, de laatste Adam tot een levendmakenden Geest.” 1 Kor. 15: 45. Deze zijn de twee Hoofden, de een wordt geestelijk en de andere natuurlijk genoemd, vers 46. Christus is het Hoofd van al de uitverkorenen, zij zijn in Hem uitverkoren. Adam is het hoofd van al de verworpenen. De eerste mens is uit de aarde, aards; de Tweede Mens is de Heere uit de hemel, vers 47.

Zij, die in hun eerstgeboren toestand sterven, sterven als leden van de gevallen Adam, en zijn in het vlees, vervreemd zijnde van de Geest. Deze zijn geen kinderen Gods, maar des vleses; en vlees en bloed kan het koninkrijk Gods niet beërven. 1 Kor. 15: 50. Deze worden gezegd niet te ontslapen in de Heere, maar te sterven, en dat voor eeuwig. “Indien gij leeft naar het vlees, zo zult gij sterven, Rom. 8: 13. En waar zij zo leven, sterven zij in hun zonden. Dit is het geval met elk ongelovige. “Indien gij niet gelooft, dat IK die BEN, zo zult gij in uw zonden, sterven,” Joh. 8: 24. Deze benamingen IK BEN, betekenen het Zelfbestaan, het Zelf welbehagen, de onafhankelijkheid en de eeuwigheid van Jehovah, de Zaligmaker. Het voornaamwoord IK, sluit elk buiten wat de afhankelijkheid betreft. En het woord BEN, sluit beide de verleden en toekomstige tijden buiten, en drukt zijn eeuwigheid uit. Deze naam werd geopenbaard, voordat de menselijke natuur aangenomen was. “En God zei tot Mozes, Ik ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL (Ik ben die ik ben, Eng. vert.) Ook zeide Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden. Toen zeide God verder tot Mozes” Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: De Heere, de God uwer vaderen, de God Abrahams, de God Izaks en de God Jakobs, heeft mij tot ulieden gezonden, dat is Mijn Naam eeuwig, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht.” Exod. 3: 14, 15.

Het eerste vers bevat het zelf bestaan en de eeuwigheid der Godheid onzes Zaligmakers; het tweede vers sluit Hem in, als de God, de Behoeder en het deel van al de getrouwen, gelijk Hij voor Abraham was, het erfdeel voor elke erfgenaam der belofte, gelijk Hij was voor Izak en voor elke worstelende overwinnaar van Hem, op het gebed, gelijk Hij voor Jakob was. Dat Hij Zich openbaart als de God van Abraham, Izak en Jakob, sluit Ismaël en Ezau er buiten, om te bewijzen dat Hij niet is een God der doden, maar der levenden, Matth. 22: 32. Deze naam past de Verlosser op Zichzelf toe, zeggende: “Zo gij niet gelooft dat IK die BEN, zo zult gij in uw zonden sterven.”

AHIMAAZ. U verschilt mijn waarde in uw grondstellingen, veel van de Ariaan!

CUSCHI. De Ariaan kende nooit de Heere, daarom was het beter dat hij Hem liet varen, zijn toestand is buiten hoop. En heeft, naar zijn eigen geloofsbelijdenis maar één grond van hoop overgehouden.

AHIMAAZ. Kom, welke is deze?

Cuschi. Wel, als het getuigenis van de Verlossers een onwaarheid is, en als de gehele Bijbel vals is, dan is er een grond van hoop voor hem, maar als de getuigenis van God de Vader waar is, Hebr. 1: 8, als de getuigenis van de Heilige Geestes waar is, Matth. 22: 43, 44, als het getuigenis der engelen waar is, Lukas 2: 11, en als de getuigenis van de Zaligmaker waarachtig is, Openb. 1: 8, dan moet hij verdoemd worden. “Zo gij

niet gelooft dat IK die BEN, zult gij in uw zonden sterven.” “En die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.” Markus 16: 16. Zo dus Vader, Zoon en Geest, een vals getuigenis hebben gegeven, bestaat er hoop voor de Ariaan, maar zo het een waarachtige is, dan heeft hij een verderfelijke ketterij ingevoerd, ook de Heere, die hem gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelf brengende. 2 Petrus: 2. 1.

V. HOOFDSTUK.

AHIMAAZ. Ik vraag verschoning mijn broeder, dat ik uw gesprek weer afbreek, maar ik merk op dat u in uw beschrijving van de twee hoofden en de vertegenwoordigers der twee families, die kinderen der beloften en kinderen des vleses genoemd worden, in de verklaring daarover schijnt te verschillen niet vele geleerde mannen. Ik bedoel over de woorden van de apostel: “Want daar de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een mens. Want gelijk zij allen in Adam sterven, zo zullen zij in Christus allen levend gemaakt worden.” 1 Kor. 15: 21, 22. Vele geleerde mannen trachten uit deze tekst, de dood van het gehele mensdom in Adam te bewijzen, en de opstanding ten leven van de ganse mensheid in Christus, de tweede Adam.

Cuschi. Als allen in Adam sterven, dan is er geen ziel in de hemel en als allen in Christus worden levend gemaakt, dan is er geen ziel in de hel. Het voorzetsel *in* geeft vereniging te kennen, en het deelwoord *allen* geeft leden te kennen. De tekst anders te behandelen, is het derde deel van de Bijbel tegen te spreken en te verdraaien. De uitverkorenen sterven niet in Adam. (namelijk als leden van Christus) Want hij was nooit ten hoofd voor Gods uitverkorenen verkozen; ook waren de uitverkorenen niet in hem uitverkoren, en hoewel zij vielen in de eerste Adam, zo worden zij niet in of door hem hersteld. Want zij bezaten leven in de tweede Adam, voordat zij ooit in de eerste vielen. Zij die in Adam sterven, sterven eeuwig. Want hij is het geestelijke hoofd niet. En zij die in Christus sterven, leven eeuwig. Want Hij is hun levend Hoofd; God is niet een God dor doden, maar der levenden. In welk hoofd iemand sterft, in het beeld en de gelijkenis van dat hoofd zal hij verrijzen. “Want gelijk zij allen in Adam sterven, zo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar een iegelijk in zijn orde.” 1 Kor. 15: 22, 23. Wanneer de Zaligmaker tot de bozen zegt: “Gaaf weg van mij, gij vervloekten! In het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is,” Matt. 25: 41, zal iemand dan zeggen, dat deze in Christus levend gemaakt zijn?

En echter is op één enkel woordje de verborgenheid der algemene verlossing opgetrokken, en het heil der gehele wereld bevestigd. Maar behandelt de Rechter der levenden en der doden de tekst niet zoals ik gedaan heb? Zegent Hij niet hen die in Hem zijn, en vloekt Hij niet hen die in Adam gevallen zijn? Als er zulk een algemeen leer in de hel kon gepredikt worden, dan zou er daar geen verworpeling zijn of hij zou het tegenspreken,

AHIMAAZ. U hebt mij bevredigd, mijn broeder en ik zie, dat de Zaligmaker op de rechterstoel uw opvatting van de tekst bevestigt, en daar de beslissing van de Zaligmaker u rechtvaardigt, kunt u niet dwalen. Laat de mensen een uitlegging aan een waarheid geven, welke zij verkiesen, als de Zaligmaker het in de dag van het oordeel tegenspreekt, dan is zij vals.

Maar doe mij een weinig meer van Prodigalis horen.

Wij verlieten hem, zo ge u herinnert, doodliggende in de vallei, vol dorre doodsbeenderen, en u beloofde zijn geestelijke opstanding te zullen verhalen, welke ik graag zou horen, en ook of er enige gelijkvormigheid bestaat tussen de eerste en de tweede opstanding.

CUSCHI. Daar bestaat een juiste gelijkvormigheid in. Ik heb uit de profetie van Ezechiël aangetoond dat een zondaar geestelijk dood en begrafen is; eveneens als het lichaam dood en begraven is. Een ongelovige, hoewel een uitverkorene, wordt gezegd in zijn zonden te slapen, gelijk een dood lichaam in het graf slaapt, en beiden moeten opgewekt worden en verrijzen. De Verlosser spreekt van die beiden, als het ware in één adem. Over de geestelijke opstanding spreekt Hij aldus: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u de ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven!” Joh. 5: 25. Over de opstanding van het lichaam spreekt Hij op deze wijze: “Verwondert u daar niet over: want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis”. Joh. 5: 23, 29. De dode lichamen zullen wakker gemaakt worden door het geklank van de bazuin van de Archangel. “Want de Heere Zelf zal met oen geroep, met de stem van de Archangel, en met de bazuin Gods nederdalen van de hemel.” 1 Thess. 4.

Een Evangeliedienaar wordt een engel genoemd. Openb. 3: 1. Het ontzettende woord Gods prediken wordt genoemd, het blazen der bazuin. “Blaast de bazuin te Sion, en roept luide op de berg Mijner heiligheid; laat alle inwoners des lands beven, want de dag des Heeren komt, want Hij is nabij.” Joel 2: 1.

Dit was het geval met Prodigalis; daar kwam een wachter in de vallei der doodsbeenderen, en blies de bazuin, dat het geweten van de arme man verontrustte, hij hoorde het geklank der bazuin. Ezech. 33 : 5. Zo wordt de dode ziel verontrust door de bazuin van de engel, gelijk de dood lichamen zullen worden.

Ten tweeden zal de ontslapene mens niet alleen verontrust worden, maar hij moet opgewekt en voor het gericht gebracht worden. “En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, deze ten eenwigen leven, en geen tot versmaadheden, en tot eeuwige afgrijzing.” Dan. 12: 2. Zo wordt het slapende lichaam opgewekt, en in het gericht gebracht; op gelijke wijze wordt de slapende zondaar wakker geschud en tot het licht gebracht, dat is tot God, want God is licht. “Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.” Efése 5: 14.

Ten derde, de bazuin van de Archangel zal vergezeld gaan van de krachtdadige stem van de Zaligmaker. “Allen die in hun graven zijn, zullen Zijn stem horen,” en te voorschijn komen. De bazuin van de Evangelie gaat van dezelfde stem vergezeld, de tijd is wanneer “de doden zullen horen de stem van de Zoon van God.”

Zo ziet u dat, gelijk een lijk gezegd wordt “dood” te zijn, te slapen, en in het graf te leggen, zo wordt insgelijks een onbekeerde ziel gezegd, dood” te zijn, te slapen, en ook in het graf te liggen. In het opwekken van de lichamen wordt een engel gebezigd; Matth. 21: 31; een bazuin wordt geblazen, 1 Kor. 15 v. 52; de Stem des Heeren wordt gehoord, Joh. 5 v. 28; het lichaam wordt verontrust, wakker gemaakt; Dan. 12 v. 2; opgewekt; 1 Kor. 15 v. 52. En in het gericht gebracht, Pred. 11 v. 9. Zo wordt in het opwekken van een dode ziel, de Evangeliedienaar als een engel gebezigd, Openb. 3: 1; de bazuin van de Evangelies wordt geblazen, Jes. 27: 13; de stem des Heeren wordt gehoord. Joh. 5: 25, de ziel wordt verontrust, Joel 2: 1, zij ontwaakt Efése 8: 14, wordt opgewekt en tot het licht gebracht, en God is Licht. En dat alles om aangeklaagd en gekastijd te worden voor zijn ongerechtigheid, opdat hij hier gerechtvaardigd en niet in de grote dag verdoemd moge worden. “Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld werden.” 1 Kor. 11 v. 32.

Dit was het geval met Prodigalis, zijn geweten werd verontrust, zijn verstand ontwaakt en des Heeren stem maakte zijn dode ziel levend om zijn schuld te gevoelen, hij werd uit zijn vleselijke gerustheid en uit een toestand van geestelijke dood en gevoelloos, opgewekt, en daarna had zijn verhoor inderdaad plaats, als die eens geschieden zal in de dag des oordeels. En in het algemeen gericht, wanneer de Rechter zal gezeten zijn, zullen de boeken worden geopend, Dan. 7 vers 10, en zo ondervond Prodigalis het in zijn verhoor, want de wet, het Evangelie en het geweten stonden lijnrecht tegen hem over.

AHIMAAZ. Dan is er, naar uw beschrijving, niet alleen een eerste en tweede opstanding, maar ook een eerst en laatst oordeel!

CUSCHI. Dat is er zeker. En het woord “rechtvaardigmaking”, geeft hier een gericht te kennen. De uitverkorenen worde in dit leven geoordeeld en gerechtvaardigd door het geloof in de Verlosser. Vandaar wordt het gezegd, dat zij overgegaan zijn uit de dood in het leven, en nooit in het oordeel zullen komen. Wat te kennen geeft, dat er een bediening van de dood was, waarvoor zij aangeklaagd stonden, en waardoor zij ter dood verwezen werden; én een vonnis dat zij ontkwamen, hoe konden zij anders uit de dood in het leven overgaan door het geloof, en voor eeuwig het oordeel ontkomen?

AHIMAAZ. Ik kan mij geen waarheid te binnen brengen die uw gevoelens bewijst.

Cuschi. Ik geloof dat er vele schriftuurplaatsen zijn die het bewijzen.”Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods, en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie Gods ongehoorzaam zijn? En indien de zegt vaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?” 1 Petrus 4 vers 17, 18. Deze tekst ziet op de verwoesting van Israël door de Romeinen, welke moest beginnen aan de tempel of het huis Gods, maar daar van was Petrus geen deelgenoot, daarom wordt er iets meer bedeeld door Petrus zeggen: ”Het oordeel begint bij ons.” De verwoesting van de tempel was een vervulling van deze profetie. “Doodt oude, jongelingen en maagden en kinderkens, en vrouwen tot verdervens toe, en begint van Mijn heiligdom.” Ezech. 9: 5, 6.

Ten tweede kan de aanklacht en het martelaarschap der heiligen in deze tekst vervat zijn, maar het geestelijk gericht der uitverkorenen in deze wereld is er niet van buitengesloten, evenmin als in de volgende tekst. “Want daartoe is ook de doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees, maar leven zonden naar God in de Geest.” 1 Petrus 4: 6.

De Heere heeft zich dikwijls aan de zondaar van de predikstoel ontdekt als een toornig Rechter, en heeft door de prediker genoegzaam gesproken, om Hem te overtuigen van zijn ontzettende toestand, ja zelfs zijn meest verborgen gedachten zijn ontdekt en opgelegd, en heeft hij zich alzo in die machtige Hand, en zelfs voor de vierschaar Gods geplaatst gezien, overtuigd van al zijn wanbedrijven, en zelfs het vonnis in zijn oren horen klinken. Waarbij zijn ziel als wegzonk in al de afgrijzingen van een veroordeeld booswicht, hetwelk hem niet minder heeft doen beven, dan een veroordeeld zondaar in de dag van de oordeels doen zal, gelijk geschreven is: “Maar indien zij allen profeteerden, en een ongelovige of ongeleerde inkwame, die wordt van allen overtuigd, en hij wordt van allen geoordeeld. En alzo worden de verborgen dingen des harten openbaar en zo vallende op zijn aangezicht, zal hij God aanbidden en verkondigen dat God waarlijk onder u is.” 1 Kor. 14 vers 24, 25.

Zo ziet u de werking van het Woord en de Geest Gods; wanneer de Heere tot het hart spreekt, dan wordt de opstandeling aangeklaagd, in het gericht gebracht en veroordeeld, beide door de wet en het geweten. En hij zou tot in alle eeuwigheid verzinken, als God niet een eeuwige Gerechtigheid aan hem toepaste. Maar de uitverkoren zondaar heeft een Voorspraak, en daarom eindigt zijn verhoor niet in de eeuwige dood, maar in een Vaderlijke tuchtiging, gelijk het geschreven is: “Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van den Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden.” 1 Kor. 11 vers 32.

AHIMAAZ. Ik zou het verhoor van Prodigalis, door u, mijn broeder, wel graag eens willen horen verhalen. En waar u zo vriendelijk mocht zijn om ook in deze aan mijn verlangen te voldoen, dan zou ik zo graag hebben, dat u het Woord Gods, bij het verhalen van Prodigalis bevinding, zodanig aanhaalde, dat ik zien mocht, dat die in overeenstemming is met het Goddelijk getuigenis. Want u weet dat dit de toetssteen in het algemeen voor alle dingen is. Maar in het bijzonder om de geest, de oefening en de beginselen ener gelovige aan te beproeven.

Cuschi. Zeer waar, en het zal mij aangenaam zijn het verhoor en de rechtvaardiging van deze arme zondaar door deze onbewegelijke Standaard te bewijzen.

Nadat Prodigalis verontrust, wakker gemaakt en levend gemaakt werd en gekomen tot gevoel van zijn schuld en uit zijn doodstaat van vleselijke gerustheid opgewekt was, gaf hij zich nog geheel en al aan afgetrokkenheid en neerslachtigheid over, dat hij voor niemand in de omgang geschikt was, dan voor hen die zich in dezelfde gestalte bevonden. In een van zijn eenzame wandelingen, kwam hij in een bosje, dat, hoe afgelegen ook, toch aan duizenden wel bekend is. En daar hij een helder gezicht en gevoelige kennis van zijn verloren toestand had, hief hij daar zijn stem op en weende, en noemde de naam dier plaats Bochim, Richt. 2 vers 5, 6; welk bosje de plaats der treurders genoemd wordt tot op deze dag.

Aan het einde van dit treurbosje is een klein dal, en aan de zuidelijke kant daarvan, aan de voet van een heuvel, is eens kleine besloten plek, rondom bemuurd, en met lage palmbomen beplant. Prodigalis probeerde er een toegang in te verkrijgen, maar ondervond een weigering en de poort werd tegen hem gesloten. Hij deed toen een poging om over de muur te klimmen, maar hij gevoelde zich kennelijk tegengehouden. Ja, God wederstaat de hovaardige. Dit verwekte zulke neerslachtigheid en verwarring in zijn gemoed, dat hij in een flauwte viel, en enige uren in verrukking van zinnen was, gedurende welke tijd hij een geestelijke openbaring had. “Hij zag ’s nachts, en ziet, een man, rijdende op een ros paard, en hij stond tussen de mirten die in de diepte waren, en achter Hem waren rosse, bruine en witte paarden.” Zach. 1 vers 8.

Prodigalis had het gebruik van al zijn vermogens. Maar of het in het lichaam of daarbuiten geschiedde, kon hij niet zeggen. Zijn gemoed was bezwaard met ontzettende gedachten, over het grote gerechtshof, en de paarden die hij in het gezicht zag, dacht hij, dat zij toebehoorden aan het gevolg van zijn Rechter, die deze streken, ten allen tijde bezocht. En waarlijk, hij had zich niet vergist, want de paarden behoorden bij de wagens Gods, en waren een gedeelte van de twintig duizend, die Hem altijd vergezelden. Psalm 68 vers 18. De arme, man werd krachtig aangegrepen en in dat gezicht door een krachtige hand naar een hoge berg gevoerd, waar van de kruin met een dikke rook bedekt was; het middelste daarvan was geheel een vuurvlam, en juist onder het vuur hing een zware donkere welk. Voor die wolk werd Prodigalis geplaatst. Het was niet in zijn kracht om zich geen voetstap er van te verwijderen,

hoewel hij graag van deze hand snel had willen vlieden. Job 27 vers 23.

Uit het midden van deze donkere wolk brak een bovennatuurlijk licht uit, en wierp haar stralen krachtig in de gehele ziel van Prodigalis. Zodra dit licht op hen scheen, borrelden al de verdorvenheden van zijn hart op, gelijk het vuur de wateren doet opbobbelen. Jes. 64 vers 2. Zijn ongerechtigheden werden voor zijn Rechter gesteld, en zijn verborgen zonden in het licht van Zijn aangezicht. Psalm 90 vers 3. Nu zag hij zichzelf in zijn was kleuren want zijn bezoedelde ziel werd in zulk een walgelijke toestand ontdekt, dat geen melaatse naar het lichaam ooit zo verdorven was als hij in zijn ziel bleek te zijn. Van de hoofdschedel tot aan de voetzolen toe was er niets heels aan; alles was wonden, kneuzingen en etterbuilen, Jes. 1. Hij was een melaatse in de ergste zin van het Woord. En hij had vele morsige vodden gebruikt om zijn wonden te bedekken. Jes. 64 vers 6. Maar helaas, zijn geestelijke besmettingen, en zijn wettische bedeksels waren beiden uit in stukken, zodat het van hem naar waarheid kon gezegd worden, dat hij “met vuile klederen bekleed was. Zach. 3 vers 3.

In deze beklagenswaardige en allerjammerlijkste toestand vond hij een beschuldiger, kort bij hem, aan zijn rechterzijde staan, die in zijn gemoed zulk een vijandschap verwekte tegen het licht hem geopenbaard, en daarbij hem zulke boosheden en harde gedachten tegen de Heere inblies, te vreselijk om te noemen! Zo stond Prodigalis, in morsige klederen bekleed, met beschaamdheid van aangezicht bedekt, voor de engel des Heeren en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te wederstaan, Zach. 8.

In deze verpletterende toestand, gestoken door de knagende worm van een schuldig geweten, vond hij een andere vijand aan zijn linkerhand, die elk ogenblik dreigde een einde aan zijn bestaan te maken. En o, zodat toegestaan was geworden, dan wist hij zeker, dat zijn beschuldiger een ontzettende verovering over hem zou behaald hebben en hem eeuwig als zijn buit zou hebben weggevoerd. Geen vrije wil, geen menselijke kracht, geen eigengerechtigheid kan hier bestaan. Dat ondervond Prodigalis, want deze ontnamen hem al zijn gewaande kracht en zijn vrije wil. Zijn kracht was uitgeput en het verderf was aan zijn zijde gereed. Dit verteerde de kracht van zijn huid. “De eerstgeborene van de doods verteerde zijn kracht.” Job 18 vers 12 en 13.

Nu laat ik het aan uw eigen gevoel over om te vatten hoe dat Prodigalis nu gesteld was, staande met al zijn zonden in de tegenwoordigheid en het licht van Gods aangezicht, bedekt met schuld en onreinheid en de satan aan zijn rechter- en het verderf aan zijn linkerzijde hebbende.

AHIMAAZ. Dat is waarlijk een beklagenswaardige toestand. Maar dit is toch niet het geval met alle zondaars!

Cuschi. Daar is geen onbekeerde ziel in de wereld, zo waar als de Heere leeft, of hij is in deze toestand, hetzij hij het weet of niet, en dit zal de onbekeerde ondervinden in het sterfuur. Zijn zonden zullen hem in het aangezicht aanstaren; de verdervende dood zal aan zijn linkerhand verschijnen en satan aan zijn rechterkant als hij buiten Christus sterft. En zo zeker, als de dood hem afsnijdt in zijn zonden, zo zeker grijpt de satan zijn prooi, hij wordt de pijniger overgeleverd en heeft een pijnigend gezicht van de brandende toorn Gods. Dan zal de geest wederkeren tot God die hem gaf en het vonnis ontvangen.”Ga weg van Mij, ik ken u niet!

Terwijl Prodigalis, zo voor de rechtbank aangeklaagd zijnde, met zijn beschuldiger aan Zijn rechterhand en zijn scherp rechter aan zijn linkerzijde stond, begon het gericht. Daar verscheen een man onder het brandende licht, die een soort van brieven tas nam, waarin de aanklachten tegen Prodigalis waren geborgen. Zijn overtredingen waren in deze tas verzegeld. God had zijn ongerechtigheid

opeengepakt. Job 11 vers 17. En nu werd die tas te voorschijn gebracht en ontzegd. “En zie, daarin was de rol eens boeks. En hij spreidde die voor zijn aangezicht uit en zij was beschreven voor en achter, en daarin waren geschreven klaagliederen en zuchting en wee!” Ezech. 2 vers 9 en 10.

AHIMAAZ. Kom, zeg wie is de Vrederechter? Wie was hij die de aanklacht voorlas?

Cuschi. Mozes leest de aanklachten voor, ontrolt de akten en voert het proces. Maar een man, wiens naam is Consciëntie, verscheen als klerk ervan en bracht vele dingen te voorschijn, die in verschillende streken gedaan waren; hij was ook klerk der Kroon. Want hij had vele aanklachten opgesteld en vermeld, welke allen nu voorgebracht werden.

AHIMAAZ. Kom, wat was zijn aanklacht? Wie had hem aangeklaagd?

Cesar. Daar waren verschillende aanklachten tegen hem.

Ten eerste werd hij beschuldigd van overtreding van al de wetten van zijn vorst.

Ten tweede van geheime samenzwering en opstand tegen de Persoon van de Konings.

Ten derde van hoog verraad.

Ten vierde van moord, enz., gelijk in het rechtsgeding zal aangetoond worden.

Eerst werd de rol gelezen, bevattende klaagliederen, zuchting en wee, in de volgende orde: U wordt aangeklaagd onder de naam van Prodigalis, over het aanhangen van een onwettig vorst, want de zonde heeft in uw hart geheerst, Rom. 5 vers 21. U bent de koning ontrouw geweest en hebt een ander aangesteld in tegenstelling van hem. U hebt “dregoden in uw hart opgezet.” Ezech. 14 vers 4. U hebt uw mond tegen Zijn Majesteit opengedaan en lichtvaardig en ijdel over zijn naam en persoon gesproken. U hebt de rustdagen, de jubeldagen, de vastendagen en al de feestdagen ontheiligd. U zijt beschuldigd van ongehoorzaamheid tegen uw voorouders en met de vreselijke misdaad van moord. U hebt uw broeder om zijn getrouwheid gehaat, hetwelk een zedelijke en geestelijke moord is. U wordt beschuldigd met overspelen en dieverij, met vals getuigenis tegen uw naasten te spreken en zijn goederen te begeren, nadat u de uwe hebt doorgebracht. Wat zegt u tegen deze aanklachten? Bent u schuldig of niet?

AHIMAAZ. Kom, wat zei die arme ziel? Ik heb zulk een medelijden met hem, ik verlang zijn verlossing te vernemen, want het is mij als stond ik zelfs voor de vierschaar. Pleitte hij zich niet vrij?

Cuschi. Nee, dat kon hij niet doen, want de Rechter zelf was een snelle getuige tegen hem, gelijk geschreven is: “En Ik zal tot ulieden ten oordeel naderen. En Ik zal een snel getuigen zijn tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen die valselyk zweren.” Mal. 3: 4. Bovendien had Consciëntie, de klerk van de Kroon, vele aanklachten tegen hem opgesteld en vermeld. Want hij was tevoren al verschillende malen in het verborgen aangeklaagd en schuldig bevonden. Daarom zou, wanneer hij zijn schuld ontkend had, beide God en Consciëntie belogen zijn. En wie kan er tegenover Hem bestaan? Hij noemde zich noch schuldig noch onschuldig. Hij bedekte zijn aangezicht met zijn handen om zijn vervallen gezicht te verbergen, en beefde over zijn gehele lichaam want hij bezat naar zijn beste weten geen enkele vriend in het gerechtshof. De aanklacht werd voorgelezen, waarin hij beschuldigd werd met geheime samenzwering én opstand. En dit kon hij niet ontkennen, want de beschul-

diger die aan Zijn rechterhand stond, was dezelfde vijand die hem in die samenzwering betrok; gelijk het vermeld wordt: “Dat zij wederom ontwaken mochten uit de strik van de duivels, onder welken zij gevangen waren tot zijn wil.” 2 Tim. 2: 26.

AHIMAAZ. Wel, maar die vervloekte ellendeling, verleidde die arme ziel toch niet eerst tot opstand, om zo de toorn van de Koning en het vonnis tegen hem over zich te halen, dat deed hij toch immers niet?

Cuschi. Hij is er een die zich naar alle kanten kan draaien, behalve naar de Rechter, hij zal zweren en liegen of het niets is. Echter heeft de Koning geen behoefte aan zijn advies, ook krijgt hij zijn eigen nek niet van de galg af, ook niet door zijn draaijerij. De opstand waarvan de gevangene beschuldigd werd, was, dat hij niet alleen de Vorst van het heelal had tegengestaan, maar gepoogd had om de trouwe onderdanen te schande te maken; hun gehoorzaamheid aan verachting bloot te stellen. En hen te vervolgen om hun innige verknochtheid aan de Kroon en aan de waardigheid van hun rechtmatige Vorst. Zijn verraad bestond in zijn lasteren tegen de Koning, ja zelfs was hij zo er gegaan in zijn ellendige opstand, dat hij Hem in Zijn aangezicht beloog. “Die niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.” 1 Joh. 5 vers 10.

Toen de arme zondaar opkeek en Mozes, zijn beschuldiger voor Hem zag, juist onder de rechterstoel; en de Gerechtigheid met zijn uitgetogen zwaard kort bij hem; de satan aan zijn rechterhand staande, en de dood aan zijn linkerhand, zou zijn geest van voor zijn Rechter bezwaken zijn, en zijn ziel, die God geschapen had, insgelijks (Jes. 59 vers 16), zo hij niet door een Goddelijke kracht was staande gehouden. Want hij wist, dat, zodra Mozes met zijn beschuldiging geëindigd had, het vonnis moest worden uitgesproken; Gerechtigheid zou de scherprechter gelasten hem af te snijden en de opstandeling de pijnen over te leveren. En dan, wee over hem voor eeuwig! Wat te doen, wist hij niet; zich onschuldig verklaren, durfde hij niet; hij was ten einde raad; zijn haar rezen ten bergen en zijn hart was zo vervuld met droefheid en schrik, dat hij vreesde, dat het zijn lichaam van een zou bersten. De last van zijn zonden en de vreze van de doods overweldigden hem. Want hij wist dat in het gezicht van zijn Rechter geen levend vlees ooit kon worden gerechtvaardigd.

Mozes begon zijn beschuldiging aldus: ‘gij zijt een stug, stijf hoofdige opstandeling geweest, zolang ik u gekend heb. Ik heb u leven en dood voorgesteld, en u geraden het leven te kiezen; opdat het u wel zou gaan, en opdat u uw dagen zou verlengen. Maar u zijt iemand geweest waar geen raad aan te geven was; een weerspannige, in wie geen geloof is. Ik zei u, dat u geen rust voor het hol van uw voet zou vinden; dat uw leven in twijfel tegenover u hangen zou, en dat u geen zekerheid van uw leven zou hebben; dat de hemelen ijzer boven uw hoofd en de aarde onder uw voeten koper zouden zijn, en dat u in de morgen zou zeggen: "Och, dat het avond was; en in de avond, och, dat het morgen ware!" - al deze woorden weet u dat in mijn wet uitgedrukt staan. Maar u hebt al mijn woorden achter uw rug geworpen. Daarom moet u nu de gevolgen verwachten. Vervloekt zij hij, die de woorden van deze wet niet zal bevestigen, dezelve doende.’ Deut. 27 vers 26. Denkt u dat de wet om uwentwil zal te niet gedaan worden? Zal een eeuwige acte herroepen worden om een opstandeling te verontschuldigen? Zal een Goddelijke uitspraak ingetrokken worden? Zal de Goddelijke waarheid in bespottung staan, of aan hoon en verachting worden blootgesteld, of van valsheid beschuldigd worden om een vijand te behouden? En zal de onveranderlijkheid zelf blijken te veranderen en te wankelen; opdat een verrader in het oordeel zal kunnen bestaan? Nee, de Goddelijke waarheid heeft het bevestigd, dat

het gemakkelijker is voor hemel en aarde om voorbij te gaan, dan voor een tittel of jota der wet om te vervallen. Lukas 6 vers 17.’

Nu begon “Gerechtigheid,” de waarheid en de wet te handhaven. Ik heb gezegd dat: “De ziel die zondigt, die zal sterven. Exod. 18 vers 1. Mijn zwaard zal dronken worden in de hemel, en het zal ten oordeel nederdalen op Edom, op het volk hetwelk Ik verbannen heb.” Jes. 34 vers 5. Scheidt hem af, en zet zijn deel met de geveinsden.” Matt. 24 vers 51. “Houw hem uit, zeg ik, waartoe beslaat hij ook onnuttig de aarde?” Lukas 15 vers 7.

Nu stond zijn beschuldiger aan zijn rechterhand, zo dicht bij hem, alsof hij Hem levend als het graf verslonden zou willen hebben, ja geheel en al, gelijk zij “die in de kuil nederdalen.” Spreuk. 1: 12. In kort, de arme gevangene kon zich niet anders voorstellen, als dat de uitvoering van het vonnis werkelijk begonnen was, en dat hij werkelijk in de hel al te neerzonk.

AHIMAAZ. Ik heb nooit tevoren van zulk een vreselijk verhoor gehoord; ach, toe, verhaal zijn verlossing, want het is mij waarlijk, alsof ik zelfs onder het vonnis verkeer. Ik kan niet nalaten om over hem te wenen; ik gevoel dat mijn gehele ziel uitgaat in liefde en medelijden jegens hem. O, ik gevoel zulk een genegenheid jegens hem, en ben zo getroffen door zijn lijden, dat ik alles wat ik in de wereld bezit zou willen geven om hem eens te zien.

Cuschi. Nu luister dan. Terwijl Mozes zo stond om hem te beschuldigen, Gerechtigheid te bedreigen, en Prodigalis, gelijk hij dacht, in het hart der hel neerzonk, hief hij zijn rechterhand op en gaf zichzelf zulk een geweldige slag op de borst, alsof hij het hart uit zijn eigen lichaam had willen slaan, en riep uit: “O God wees mij zondaar genadig.” Dit werd uit zulk een krachtige stem gedaan, dat het elkeen in het gerechtshof tot zwijgen bracht, behalve de duivel; wiens vervloekte adem nooit tekort schiet.

Wat Mozes betref, hij had niets meer te zeggen. Want hij wist dat: “God genadig zijn zou, wie Hij zou genadig zijn, en zich zou ontfermen over wie Hij zich ontfermen zou.” Exod, 33 vers 19. Mozes beschuldigt nooit iemand die pleit op, en roept om genade.

Ook Gerechtigheid ging niet voort, tegenover deze bede van Prodigalis. Want Gerechtigheid is in volmaakte overeenstemming met Genade; zij hebben allang geleden elkaar ontmoet en gekust, Psalm 85 vers 11. Ook is Gerechtigheid de arme zondaar niet tegen, die op genade pleit in de genadeweg. Dat zij verre, want tot zulken zegt Hij: “Ik ben getrouw en rechtvaardig, dat Ik de zonde vergeef, en reinig van alle ongerechtigheid,” 1 Joh. 1 vers 9.

Mozes drong aan op de volmaakte gehoorzaamheid, en hij beschuldigde van ongehoorzaamheid, Joh. 5 vers 45. Gerechtigheid eiste de dood van de overtreder, en dood stond gereed om het vonnis te voltrekken en Satan om de ter dood gebrachte, te pijnigen.

De gevangene een weinig hersteld zijnde, herhaalde zijn vorige bede, besloten zijnde, de pijn te laten schieten, welke zou wegsnellen: “o God! Zijt mijn zondaar genadig.”

Zodra hij dozen beklaglijke uitroep geëindigd had, kwam er een Persoon tot Hem van zonderlinge schoonheid”, veel schoner dan enige van de mensenkinderen,” Psalm 45 vers 2; en zei: “Waar zijn deze uw beschuldigers? Heeft niemand u veroordeeld?” Joh. 8 vers 10. De gevangene kon niet speken, want zijn woorden waren opgezwolgen. Job 6 vers 3. Hij hield dus nog altijd hetzelfde gebed, en voor de derde maal riep hij zo

mogelijk, nog luider dan ooit: “O God! zijt mij zondaar genadig!”

De heerlijke Persoon zag beide Mozes en Gerechtigheid scherp aan. “En hij antwoordde en sprak tot degenen die voor zijn aangezicht stonden, (want zij stonden nog voor hem), zeggende: Ik doe deze bemorste klederen van hem weg. Daarna sprak hij tot de gevangene: “Zie, ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en ik zal u wisselklederen aandoen.” Zach. 3 vers 4. En dit deed Hij ook inderdaad, want Hij nam hem en waste hem in het midden van het gerechtshof, daarbij zeggende: “Want ik zal hun bloed reinigen, dat Ik niet gereinigd had, en de Heere zal wonen op Sion.” Joel 3 vers 21. En tot de arme ziel zei hij: “Indien ik u niet was, zo hebt gij geen deel met Mij.” Joh. 13 vers 8.

Gerechtigheid, dit ziende, trad toe en stond kort bij de Middelaar, en stemde met de wondervolle daad van ontferming van de Verlosser in, zeggende: “Ik ben getrouw en rechtvaardig, dat ik uw zonden vergeef en u reinige, van alle ongerechtigheid. 1 Joh. 1 vs. 9.

Maar Mozes bleef nog uitzien naar een overdekking, want zijn wet zegt: “En het zal ons gerechtigheid zijn, als wij zullen waarnemen te doen, al deze geboden, voor het aangezicht van de Heere onze God, gelijk Hij ons geboden heeft.” Deut. 6 vs. 25. Wassen was onder de ceremoniële wet niet voldoende om een ziel Gode aan te bevelen, er werd een volkomen gehoorzaamheid aan de zedelijke wet vereist. Ook had een zondaar geen behoefte aan de ceremoniële reiniging, als hij nooit het zedelijk voorschrift overtreden had. De Verlosser gehoorzaamde volmaakt de wet, en behoefde daarom geen offer voor zichzelf, Hij offerde zich op, maar het was voor ons!

De Heere Jezus ziende, dat Mozes zo gesteld was op een Gerechtigheid om de zondaar te rechtvaardigen, zoo wel als op een reiniging, antwoordde de Middelaar: “Ik heb de wet groot gemaakt en Ik heb haar verheerlijkt.” Jes. 42 vs. 21 Mijn gehoorzaamheid is genoegzaam om hem en vele anderen te rechtvaardigen. Rom. 5 vers 19.

En tot de gevangene zei Hij: “Ziet u breng Mijn gerechtigheid nabij (Jes. 46 vers 13), en ik zal u daarmee van het hoofd tot de voeten bekleden.” Jes. 61 vers 10. Toen Mozes dat hoorde was hij bevredigd. Lev. 10 vers 20.

Toen zei de Middelaar: “Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten, en zij zetten die reinen hoed op zijn hoofd en zij togen hem klederen aan, en de Engel des Heeren stond daarbij,” Zach. 3 vs. 5.

Zodra als de Middelaar hem gewassen had, bekleed met zijn gewaad, en de reinen hoed op het hoofd had doen zetten, nam Hij de zondaar bij de hand en stelde Hem voor de duivel “En de Heere zei tot de satan: “De Heere schelde u, gij satan, ja de Heere schelde u, die Jeruzalem verkiest: is deze niet een brandhout uit het vuur gerukt?” Zach. 3 vs. 2. Zodra de duivel dat zag, verdween hij gelijk als een bliksem die uit de hemel neervalt. Luk. 10 vers 18. En daar werd een gejuich en een luid geroep gehoord, zelfs uit de hemelse streken, zeggende: “Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk onzes Gods gekomen, en de macht van zijn Christus. Want de verklager onzer broeders, die hen verklaagde voor onze God dag en nacht, is nedergeworpen.” En Prodigalis heeft “gewonnen door het bloed van het Lam. Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij die daarin woont.” Openb, 12 vers 10, 11, 12.

AHIMAAZ. Ik word tot in het diepst van mijn ziel door liefde tot de dierbaren Verlosser aangevuurd. Wel mag Hij genoemd worden: “Onze Wijsheid, Gerechtigheid, Heiligmaking en Verlossing.” 1 Kor. 1 vers 30. Mijn ziel is alsof zij pas verlost is; ik gevoel gewis de gezegende uitwerkselen van de rechtvaardiging van die arme zondaar. Welk een Vriend is de Verlosser toch voor de armen! Kom, ga met

uw verhaal voort!

Cuschi. Zodra de Middelaar de arme zondaar gewassen, gekleed en bekroond had en daarop de satan, de aanklager, had gescholden, verscheen Hij aan de rechterhand van Prodigalis, en stond als Voorspraak op dezelfde plaats, waar de satan als aanklager gestaan had. Zo verplaatste de Voorspraak, de duivel! Dit deed de gevangene uitroepen: “Ik zal de Heere met mijn mond zeer loven, en in het midden van velen zal ik Hem prijzen, Want Hij zal de nooddriftige ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen die zijn ziel veroordelen.” Psalm 109 vers 30, 31.

AHIMAAZ. Kom, wat zei de grote en vreselijke Naam hierop? Hij, die uit de dikke duisternis sprak? Deut. 5 vs. 22. U weet dat Hij uur verterend Vuur is. Hebr. 12 vers 29.

CUSCHI. Wel, de Middelaar nam Prodigalis in Zijn rechterhand, en voerde Hem op tot zelfs voor die grote en vreselijke Naam, gelijk u die noemt; hij bracht hem naar Hem toe, zeg ik, toegerust met zijn hoed en klederen, gelijk hij was, en zei tot Zijn Vader: “Zie daar Ik en een van de kinderen die Gij mij gegeven heb,” Hebr. 2 vers 13. En die grote vreselijke Naam bleek een vast de meest ontfermende en tederste Vader te zijn, van wie ooit stervelingen hoorden. Want Hij stond van Zijn zitplaats op en liep naar Hem toe, viel hem om de hals en kustte hem,” Lukas 15 vers 20. Hij zei: “Deze Mijn zoon was dood, en is weer levend geworden; hij was verloren en is gevonden.” Lukas 15 vers 24. De arme ziel schreide overluid, zich onwaardig ziende van die genadige aanneming en zei: “Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U, en ben niet waardig Uw zoon genoemd te worden.” vers 21. En hief zijn stem op en weende overluid. Maar de Vader wiste zijn gezwollen wangen af, zeggende: En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt.” Openb. 21 vs. 4.

Toen zei de Middelaar tot Prodigalis: “Zijt niet bevreesd, want de Vader zelf heeft u lief, daar gij Mij hebt lief gehad.” Joh. 16 vs. 27.

De Vader scheen bijzonder Zijn aandacht te vestigen op het gewaad, dat de Middelaar Prodigalis had aangedaan en rook de reuk van zijn kleed, en zegende hem, en zei: “Zie de reuk Mijns zoons is als de reuk des velds, hetwelk Ik, de Heere gezegend heb. Zo geve Ik u dan van de dauw van de hemel, en de vettigheden der aarde, en menigte van tarwe en most. Volken zullen u dienen, en, zondige natiën zullen zich voor u neerbuigen; wees heer over uw vleselijke broederen; en de laaggeboren zonen uwer moeder, zullen zich voor U neerbuigen. Vervloekt moet hij zijn wie u vervloekt, en wie u zegent zij gezegend.” Gen. 27 vs. 27, 28, 29.

AHIMAAZ. Wel, de Vader scheen even beminnelijk jegens hem, als de Middelaar zelf, “die vlees van zijn vlees, en been van zijn been was.” Efeze 5 vers 30. Ik kan niet begrijpen hoe de arme ziel het kon uithouden onder zulke onbegrensde goedertierenheid en barmhartigheid. Verbazende liefde! Maar het kleed van de Zoon is de Vader welgevallig. Want Hij heeft altijd een zegen uitgesproken over hen, wier overtredingen zijn vergeven, en wier zonden bedekt zijn met dat kleed. En heeft beloofd de zulken nooit hun zonden meer toe te rekenen, noch hun geest van bedrog te beschuldigen, Psalm 32 vers 1, 2.

CUSCHI. Inderdaad scheen de Vader er even op gesteld om hem op te kleden als de Middelaar. Want Hij vond Prodigalis nog niet schoon genoeg. Daarom zei Hij: “Geef

een ring aan zijn hand en scheen aan de voeten, en laat ons vrolijk zijn". Lukas 15 vers 22, 23. Hij gebod ook al de heirlegers van de hemels om in te stemmen in deze zijn vrijmachtige wil. En zei: "Daar zal blijdschap zijn in de hemel, over een zondaar die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, (nu in de heerlijkheid) die de bekering niet van node hebben." Lukas 15 vers 7.

Ook was de Vader der eeuwigheid zelf niet stil, toen het hemels gejubel begon, want de stem van de Almachtige werd even duidelijk in het lied gehoord, als de muziek en de welluidende tonen der overigen. En werkelijk moet het zo zijn ter vervulling der schrift, die niet verbroken kan worden "De Heere uw God is in het midden van u, een Held, die verlossen zal. Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap; Hij zal zwijgen in zijn liefde; Hij zal zich over u verheugen met gejuich." Zef 4 vers 17.

VI. HOOFDSTUK.

Nadat de Vader hem had gekust, gezegend en gelast had dat men een ring aan zijn vinger deed, en schoenen aan zijn voeten, en daarbij had ingestemd in het jubellied bij zijn ontvangst, omdat hij hem gezond en wel had wedergekregen, legde de Zaligmaker een van Prodigalis handen in de hand van zijn hemelse Vader, en hield de andere zelf vast. Toen zei de gezegende Verlosser tot de nu gelukkige Prodigalis: “Niemand zal u uit Mijn hand rukken. Mijn Vader is meerder dan allen, en niemand kan u rukken uit de handen Mijns Vaders.” Joh. 10 vers 28, 29. De Vader hem gekust hebbende, wees hem op Zijn geliefde Zoon, zeggende: “Ga, kust de Zoon; welgelukzalig zijn zij, die hun vertrouwen op Hem stellen.” Psalm 2 vs. 12.

En tot Zijn eigen Zoon zei Hij: Het is Mijn wil niet, dat één van deze arme kleinen verloren ga.” (Matth. 18 vers 14.) maar dat Gij hen opwekt ten uitersten dage! Joh. 6 vs. 39. Zo werd nu Prodigalis, de zichzelf veroordelende zondaar, gerechtvaardigd. En hij die ver was door boze werken, werd nabij gebracht, door het bloed van Christus. En “de vijand werd met God verzoend door de dood Zijns Zoons.”

AHIMAAZ. U hebt mij een liefelijk verhaal gegeven van de aanklacht en rechtvaardiging van die arme zondaar, van zijn heerlijke verlossing en van de bestraffing die de satan ondervond. Maar van *Verderf*, de scherprechter, die aan zijn linkerhand stond, daar zegt u niets van. Kom, wat werd er van hem? Want van al de vijanden, waar aan arme gevallen stervelingen blootgesteld zijn, is hij een van de schrikbarende. Want als hij een lastbrief ontvangt om zijn ambt op de veroordeelde booswicht te voltrekken, dan is die voor eeuwig verloren; dan heeft hij geen deel meer aan enig goed dat onder de zon verricht wordt. De beslissende teerling is geworpen, en de afgescheiden ziel is blootgesteld aan elke pijl die daar vliegt. Zalig is de mens die verlost is van de pijl die van de daags vliegt; hij zal niet vrezen voor de schrik van de eindeloze nacht; gereinigd zijnde van de geestelijke pestilentie, die in de donkerheid wandelt, is hij ook verlost van het verderf dat op de middag van het Evangelie, verwoest. Psalm 91 vs. 5.

Cuschi. Wel, de Middelaar zei tot Verderf: “Ik kwam om hen te verlossen die met vreze van de dood, door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren.” Hebr. 2 vs. 15. En zodra Hij dit gezegd had, was Prodigalis niet in het minst voor hem bevreesd. Maar wenste eerder dat hij zijn ambt uitoefende, overtuigd zijnde dat alles het zijn was, “hetzij leven of dood” 1 Kor. 3 vs. 22. Want, daar de prikkel van de doods uit zijn geweten was weggenomen, was hij voor niets meer bevreesd, want de dood is zonder deze prikkel als een slang zonder giftangel. Het is de schuld, welke de dood ontzaggelijk maakt; zonder deze is hij een enkele schaduw zonder wezen. Psalm 23 vs. 4. Inderdaad triomfeerde Prodigalis over hem, zeggende “Dood waar is uw prikkel? Hel! Waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde. En de kracht der zonde is de wet, maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft, door Jezus Christus onze Heere.” 1 Cor. 15 vs. 55, 56, 57. Dit is niet anders dan een vervulling van de heerlijke belofte door de dierbare Verlosser gedaan: “Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van de dood: o dood! waar zijn uw pestilentiën? Hel, waar is uw verderf? Berouw zal, van mijn ogen verborgen zijn.” Hos. 13 vs. 14.

AHIMAAZ. Ik ben door u mijn broeder wonderlijk onderwezen; zelfs mijn ingewanden zijn bewogen over de liefde van de Vader aller barmhartigheid, en de God aller vertroosting; over het vertonen van zulke ingewanden van ontferming jegens arme wederkerende zondaars, die lichtzinnig Zijn Naam misbruikten en onwetend gerebelleerd hebben, tegen de eeuwige Vriend die zij in hemel en op aarde hebben. Bovendien, mijn broeder! weten wij, dat God in Zichzelf volmaakt is, gelukkig, en eeuwig gelukkig in Zijn eigen deugden. Onze lofzangen of onze tegenwoordigheid in de hemel kan nooit aan de Goddelijke gelukzaligheid toedoen; evenmin kunnen ooit al de afgrijselijkheden der verdoemden de Allerhoogste verontrusten, Zijn gelukzaligheid storen, of in het minste Zijn genoegen verminderen. Daar dit waarlijk zo is, zo is Gods openbaring van Zijn dierbare, beminnelijke eigenschappen, en van Zijn onverwachte neerbuigende ontferming, als zij worden verheerlijkt, het aandoenlijkste toneel, dat aan een menselijke geest kan vertoond worden.

Cuschi. Het is waar, mijn broeder. En als arme zielen die er toe gebracht zijn om op de Zaligmaker te hopen, de Almachtige in die banden van betrekking en eigenschappen beschouwden, dat Hij als een verzoend God en Vader tot hen in betrekking staat, dan zou die neiging, tot dienstbaarheid, die slaafse vreze, niet bestaan die er bij zeer velen hunner aanwezig is; noch die dienst, die door hen verricht wordt, die in het geheel niet tot eer verstrekt van die goedertieren Vader, noch tot de eer of het geluk van henzelf, die *een vrij en getrouw huisgezin* worden genoemd. En hun waardigheid, hun vrijheid, hun onderhoud, hun koninklijke kroon, en hun genieting daarvan, is hun toch eeuwig verzekerd, en zulks door hun eigen Vader; Wiens wijsheid niemand kan weerstaan; Wiens plannen niemand kan dwarsbomen; Wiens beloften niet feilen en Wiens voornemen nimmer kan worden verijdeld.

AHIMAAZ. Dat is zeer juist aangemerkt. Maar ik meen dat de Almachtige niet aan al Zijn kinderen zulk een blijkbare verlossing geeft als aan Prodigalis; ook geloof ik niet dat allen op zulk een wijze gerechtvaardigd worden. *Ik geloof dat ik door het geloof in de Verlosser gerechtvaardigd ben. Maar ik ben niet gelijk hij in het gericht geweest, noch met al die duidelijke vormen die u beschreven hebt, verlost.*

Cuschi. Maar dat bent u toch. En ik durf vrijmoedig zeggen, dat, als u naar het zwakste kindeke in het geloof gaat en hem vroeg, of hij niet door de vreze des doods was verschrikt, voordat er hoop in zijn hart verrees? Hij u zeggen zou: "Ja." Vraag hem of er geen boze gedachten in zijn gemoed werden ingegeven? En hij zal u een bevestigend antwoord geven. Zo was hierin satan de beschuldiger, en dood, de scherprechter. Vraagt hem verder, of de verdorvenheden zijns harten en boze driften niet werden ontdekt en meer dan gewoonlijk in beweging gebracht? Hierin is het oog van God begrepen: "Al wat openbaar maakt is licht." Efeze 5 vers 13. Vraagt hem of de wet Gods, wanneer hij die las, en zijn eigen geweten, als hij dat onderzocht, hem niet beschuldigde?

Zo ja, dan hebt u daarin de Vrederechter, de klerk van de kroon en Mozes de aanklager.

En ik durf vrijmoedig te verzekeren, dat hij nooit van een die beschuldigers of beschuldigingen verlost word dan door het geloof in de Naam van Jezus. Dat zijn de kennelijke gevolgen van een verhoor. Hoewel zij uit gebrek aan licht en kennis, niet in staat mogen zijn om het te beschrijven.

AHIMAAZ. Waarlijk, mijn vriend! Ik kan van stap tot stap u volgen, in u bericht aangaande de aandoeningen van Prodigalis. Maar al kon ik er mijn leven mee redden, kan ik mijn aanklacht noch rechtvaardiging niet beschrijven op de wijze zoals u dat doet.

Cuschi. Ik weet dat de zondaar voor al zijn overtredingen wordt op de proef gesteld; zij doen zich de een voor de anderen aan zijn gemoed voor, nadat hij in staat is om zijn aanklachten te verduren; ook zijn de gedachten zijns harten in dit Goddelijk proces niet vergeten. Want als God “de bloedstortingen zoekt, gedenkt Hij dezelve; Hij vergeet het geroep van de ellendigen niet.” Ps. 9 vers 12.

En zo er een zaak bij de eerste aanklacht niet voortgebracht is, gaat de arme zondaar, als hij overtreden heeft, weer voor de vierschaar, en wordt weer geoordeeld”, en van de Heere getuchtigd, opdat hij met de wereld niet zou veroordeeld worden.” 1 Kor. 11 vers 32. Hoe dikwijls wordt een waar gelovige niet voor de rechtbank gedagvaard, of is hij genoodzaakt zichzelf te dagvaarden voor een boze gedachte, of een driftige uitdrukking, omdat zijn levend gemaakte ziel vatbaar voor berouw is; wanneer daarentegen een onboetvaardige zondaar nauwelijks gevoelt een beschuldiging over al zijn gruwelijke snoodheden, omdat hij. dood is, echter, de eerste heeft een Voorspraak, maar de laatste kent er geen.

AHIMAAZ. Ik gevoel dat ik met u instem in de duidelijke bevinding; hoewel ik geen licht genoeg heb om zo ver als u te zien. Maar het koninkrijk Gods bestaat niet in woorden maar in kracht. Het spijt mij dat ik zo dikwijls uw gesprek stoor, en vooral op een tegensprekende wijze. Maar uw goedwilligheid zal mijn vrijmoedigheid verschonen. Ik hen genoodzaakt om, als ik al mijn tegenwerpingen heb ingebracht, overeen te stemmen met de grond van uw redeneren. Want als u uw stellingen met het Woord Gods bevestigt, dan voeren beide, mijn geweten en mijn ervaring, mij in uw stroom.

Ik zou wel willen horen hoe de arme ziel zich, na Zijn rechtvaardiging door het geloof, en verzoening met God, gevoelde. Ik durf zeggen dat hij wel gedacht zal hebben, dat de hemel zelf in zijn hart was neergedaald.

Cuschi. Nadat hij de uitspraak der rechtvaardiging, en de zegen des Vaders en van de Zoon had ontvangen, want Zij beiden zegenden hen, werd hij in een eenzame laan geleid, en had een waar en ootmoedig gezicht op het kruis; opdat hij zou weten hoedanig zijn rechtvaardiging door zijn Borg was aangebracht, en tevens werd hij toegelaten door te overdenken op welke wijze het was, dat de wet en de gerechtigheid voldoening kregen, opdat God rechtvaardig mocht blijken te zijn, tegenover Zijn wet, zowel als de rechtvaardiging van Prodigalis, die in Jezus gelooft. Rom. 3 vs. 26. De arme man had nimmer tevoren zulk een vernederend gezicht, als dit gehad; zijn ziel was versmolten op het zien van het kruis; de zonderlinge goedertierenheid van zijn Heere tentoongesteld in de verborgenheid van Zijn lijden, overweldigde hem met ootmoed. Zijn ogen overstromden van liefdetranen; zijn hart ontlastte zich als in een stroom van dankbaarheid en Zijn tong omringden hem met duizenden van zegeningen en lofzeggingen totdat hij met recht kon gezegd worden, onder de lofzangen van die Israëliet te wonen. Psalm 22 vers 4.

AHIMAAZ. Ik dank God dat ik door eigen zalige ondervinding weet, wat de gevoelens van de arme Prodigalis waren; ik heb zelf een gezicht op het kruis gehad, en

heb de onsterfelijke liefde gevoeld van Hem die stierf, de rechtvaardige voor de onrechtvaardige. En ik hoop dat de zalige indrukken die het op mijn ziel achterliet, nooit door schepsel liefde zullen worden uitgewist. Waarlijk, de indruk was Goddelijk! De natuur was er lijdelijk onder, en er gelukkig over; ook begeert de ziel er nimmer de bewustheid van te verliezen. Maar dat wordt als enkele dwaasheid en geestdrijverij, door het onverlichte deel der mensheid veroordeeld.

Cuschi. Het is zulk een geestdrijverij, van welke elk gelovige een zuivere verantwoording kan geven, overeenkomstig de Goddelijke openbaring; terwijl daarentegen, als de grootste letterkundige een van de schitterendste geleerden en het, grootste vleselijk vernuft deze kracht zou pogen na te bootsen, een kind van enkele dagen in de genade, in staat zou zijn, de bedrieger te ontdekken. Het is een van de verborgenheden, die het wezen van de heils betreffen, die daarin begrepen zijn.

Dit heb ik dikwijls opgemerkt, dat wanneer een letterwijze atheïst de pen opgenomen heeft, tegen een verhandeling over de Godgeleerdheid, hij eveneens heeft gehandeld, als een onkundig grootspreker zal doen met een redelijk mens, om de laaghartige wrok van zijn hart tegen het boek te ontlasten, hoewel nooit in staat zijnde om een waarheid omver te werpen of te weerleggen die in dat boek vervat is. Zodat zijn banbliksem slechts gediend heeft om de opstand zijns harten te openbaren, en zijn onkunde tegenover zijn Schepper te verraden.

AHIMAAZ. Als God Zijn verborgenheden voor de wijzen en verstandigen verbergt, kunnen zij er slechts weinig mee uitrichten. Niemand kan een zaak nabootsen van welke hij geen begrip heeft; ook kan hij niet weerleggen, wat hij niet verstaat. Als de Messias Zijn verborgenheden voor een mens verbergt, heeft hij er geen verstand van. Daarom kan hij ze nooit nabootsen, noch ze wederleggen. Zo iemand mag wijs geacht worden, zolang hij zich stil houdt: “Een dwaas zelfs, die zwijgt, zal wijs geacht worden, en die zijn lippen toesluit, verstandig.” Spreuk. 17 vers 28. “De wijsheid is hem te hoog,” Spr. 24 vers 7, “daarom breidt de zot dwaasheid uit,” Spreuk. 13 vs. 16, wanneer hij er zich mee inlaat.

Maar verhaal mij nu verder van Prodigalis.

Want het is de kracht der godsdienst die het hart verwarmt, gelijk de Psalmddichter spreekt: “Zij zullen de heerlijkheid uws koninkrijks vermelden, en Uw mogendheid zullen zij uitspreken. Om de mensenkinderen, Zijn mogendheden bekend te maken, en de eer der heerlijkheid Zijns koninkrijks.” Psalm 145 vs. 11, 12.

Cuschi. Nadat Prodigalis, met een heerlijk gezicht op het kruis verwaardigd was geworden, leefde hij enige tijd in dat klare gezicht, totdat zijn ziel zodanig verteerd en vernederd was onder dat treurige schouwspel dat hij alle aardse gemakken en aardse dingen afstierf. De liefkozingen van zijn vrouw; het genoegen dat hij in zijn kinderen gesmaakt, had, de genoegens in het gezelschap, de zegeningen der gezondheid, de weldadigheid van de slaap; de zegeningen der spijsen, waren hem allen smakeloos. Oneindige volheid had hem zodanig vergast, met zulk een Goddelijke bevrediging, dat er geen ruimte voor een tweede overbleef; God was zijn alles in allen. En, hoewel God alles schoon in zijn tijdkring had gemaakt; zo was er nochtans slechts een voorwerp dat hem schoon en gepast was.

Veel maande lang leefde hij in dit heldere gezicht, en bracht zijn tijd door in de liefelijke omgeving van de stille eenzaamheid; totdat hij om de hemel kwijnde, gelijk een pas gespeend kind hunkert naar de moederlijke borst. Hij was de psalmdichter gelijk: “Gelijk een hert, schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot

U, o God!” Psalm 42 vs. 2.

AHIMAAZ. Dat is juist de zalige toestand van een geredde ziel. En hij kan niet anders doen, dan God liefhebben met zijn ganse hart, zijn ganse ziel, zijn ganse, gemoed, en met alle kracht. De mens beschouwt zijn eigen heil zo dierbaar, en zichzelf zulk een schuldenaar aan genade, dat de verenigde pogingen van elke zielskracht niet toereikend is om de hoge verplichting uit te drukken, waarmee zulken onder God verkeren, noch de liefde en dankbaarheid welke hem toekomt.

Cuschi. Wel, u spreekt als een zuiver Godgeleerde; dat is een allerschoonste en waarachtigste taal. Echter, nadat Prodigalis lang verwaardigd was geweest met dit gezicht op het kruis, begon het langzamerhand dof in deszelfs glans te worden, en meer uit het gezicht verwijderd te geraken. En haar op ver afstand vertonende, deed de indrukken daarvan eveneens verminderen.

Maar de Verlosser zond hem een andere Trooster, die langzamerhand voor zijn verstand, de diepzinnige verborgenheden der Heilige Drie Eenheid begon te ontsluiten, en hem opleidde tot de eeuwige raad des Vaders, van de Zoon en van de Geest, in de huishouding van s mensen heil. Deze dingen verschaften hem een nieuw genot. En geen wonder! want zulke verwonderlijke en bevestigende beschouwing, voerden de arme ziel in onuitsprekelijke genietingen, zodat zij evenzeer juichte in de opstanding en verheerlijking van de Zoon van God als zij tevoren getreurd had bij het gezicht van Zijn onvergelijklijk lijden en sterven. De gezegende Geest scheen, gelijk de zon, op zijn verstand, verlevendigde zijn kwijnend hart, bezielde zijn gemoed met leven en vrede, deed zijn genegenheden ontbranden voor God en onderrichte zijn oordeel, aangaande die dingen, die voor de wijzen en verstandiger verborgen zijn. In ‘t kort, hij had een inzicht in al de wezenlijke verborgenheden. Markus 4 vs. 11. Dit verwekte een betamelijke ijver in hem, en deed zijn hart overvloedig zijn met onuitsprekelijke vreugde der heerlijkheid. Zo was hij gewassen “in de wedergeboorte, en vernieuwd door de Heiligen Geest, dewelke Hij over hem rijkelijk uitgoot door Jezus Christus onze Zaligmaker.” Titus 3 vs. 6. Hij was “inderdaad een nieuw schepsel; het oude was voorbij gegaan, en alles nieuw geworden.” 2 Kor. 5 vs. 17. “Zijn vlees was frisser geworden, dan het was in de jeugd, en hij was tot de dagen der joligheid wedergekeerd.” Job 33 vs. 25. Dit deed hem begeren om niet langer te schijnen als een licht onder een korenmaat, of onder een bed. Maar hij wenste op een kandelaar te schijnen, opdat anderen het licht mochten zien.” Matth. 5: 15

Hij begon opgeruimd over geestelijke dingen te spreken tegen zijn vrouw, huisgenoten en vrienden; de wet der liefde was onder zijn tong; zijn gesprekken waren geurig en krachtig en zijn ijver en kennis ging met een zeer vrijmoedige geest gepaard. Hij werd een opgeruimd metgezel voor hen die enige eerbied voor hun Schepper hadden; een ernstige bestraffer der bozen; een onderrichter voor de dwalenden; een scherpe ontdekker der dwalingen; een zuiver Schriftgeleerde; een zoon der vertroosting voor een gewonde ziel, en een krachtige worstelaar met God in het gebed.

De ordelijkheid van zijn huisgezin was de weerkaatsing van de godsdienst zijns harten; hij trachtte zijn kinderen op te leiden door nuttig onderwijs; hen vlug te doen omgaan met de pen; hij wilde goede rekenaars goede taalkundigen; bekwame lezers; goede aardrijkskundigen van hen maken, enz. En hen onderrichten in die onmisbare dingen, in plaats van hun verstand vol te laden met grote holle woorden van ijdelheid. Deze dingen doen, als zij gepaard gaan met een betamelijke voorzichtigheid en goede zin, de mensen blinken als sterren in hun eigen vaderland.

Prodigalis deed zijn dochters nimmer het dansen leren, evenmin als hun borsten

opvullen, of hun hals ontbloten in de vervloekte smaak der dartelheid. Hij kende uit smartelijke ervaring de listigheid van de duivel, alsook dat die elke poging zou aanwenden om hun harten te bereiken en hun zielen te verderven zonder dat hem daartoe het kluwen in handen gegeven werd. Ook drentelde zijn vrouw niet in een kleed rond, dat van boven man en van onder vrouw is, alsof zij een soort van meermin was, met een manshoed en pruik, en een vrouw schort en rok. Hoe hatelijk ziet het er uit, dat mannen de vrouw nabootsen, met ruggen in hun jassen naar de smaak der Franse corsetten en strikken van lint op hun schoenen, gelijk de jongejuffrouwen in hun minnejaren, (tussen 12 en 23 jaren); terwijl de vrouw niet alleen de bever en de pruik dragen, maar de jas en het vest ook. "Het kleed eens mans zal niet zijn aan een vrouw, en een man zal geen vrouwkleed aantrekken, want al wie zulks doet is de Heere uw God een gruwel." Deut. 22 vers 5. God heeft de man, die een pronkstuk om te schitteren van zijn vrouw maakt, uit zijn koninkrijk gesloten. "Weet gij niet dat de onrechtvaardigen het koninkrijk Gods niet zullen beërven, noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen." 1 Kor. 6 vers 9, 10.

Ik verwonderde er mij vaak over wat de oorzaak kon zijn van zoveel echtscheidingen en wegloperijen onder onze gehuwden adel, maar het is niet zozeer te verwonderen, als wij er zo velen zien handelen evenals de koning van Babel, die zijn vrouw op het schikken om te schitteren, en anderen het roepen om haar te bewonderen, totdat haar hart gevangen is genomen door een van haar bewonderaar. Dan verlaat zij haar man en voert haar geliefkoosde voor de wet, ten nadele van de man, en als zij het er goed doorhaalt, hetwelk dikwijls gebeurt, dan houdt zij haar dienstvaardige dienaar, ten koste van haar beledigde man. Men zou denken dat zulken allen Nicolaïeten waren, en dat zij besloten hadden alle dingen gemeen te hebben. Echter, God zal zeker bezoeking doen over die dingen, en Zijn ziel zal zich wreken aan zulk een volk als dit is." Jer. 5 vers 9.

Prodigalis deed zo niet; hij trachtte zijn huisgezin te besturen in die weg waarop hij, met de meeste waarschijnlijkheid, de zegen van zijn God zou kunnen ontvangen. Hij bezigde de aangetoonde middelen, deed zijn plicht in zijn betrekking, en het de uitkomst aan God over; ook hielden zijn huisgenoten daarom niet minder van hem. Want zij zagen de hand Gods zo zichtbaar met hem, dat zij hem vreesden als zijn dienaren en hem eerbiedigden als een teer en genadig vader.

AHIMAAZ. De mens, die zijn vertrouwen op God stelt, zal zeker door Hem beschermd en geëerd worden. Want Hij is een vurige muur rondom degenen, die Hem vrezen. En zij die Hem trachten tegen te staan zullen zich gewis branden. En gelijk u terecht aanmerkt, zal god de verkrachting van zijn wetten wreken: Het huwelijk is Gods instelling, Hij Zelf is er in betrokken, en Hij zal de verbrekers daarvan, als versmaden van Hem zelf straffen.

Maar ga voort met uw verhaal van Prodigalis.

Wat betreft de verachtelijke handelingen der goddelozen, zij kunnen ons geen genot verschaffen, of het zou moeten zijn, om ons te verbazen over de vrijmachtige genade Gods die ons heeft willen onderscheiden. Ik veronderstel dat u de heerlijke vernieuwing van de arme Prodigalis beschouwt als zijn nieuwe geboorte, doet u niet?

Cuschi. Dat doe ik zeker. Nadat Prodigalis geloofde, werd hij verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die een Onderpand is van onze erfenis." Efeze 1 vs. 13. En uit God geboren was hij gewis, want elke kracht van zijn ziel was vernieuwd door de Heilige Geest. Titus 3 vs. 5. En wat uit de Geest geboren is, dat is geest, en wat uit het

vlees geboren is dat is vlees, Joh. 3 vs. 6. Hij was in staat gesteld om in de Verlosser te geloven tot zaligheid van zijn ziel. En hij is een kind Gods door het geloof. Gal. 3 vs. 25. Zijn vader nam hem in genade aan, en zegende hem, hetwelk een genoegzaam bewijs is, dat hij voor verordineerd is, tot aanneming tot kinderen Gods; Efeze 1 vs. 5. Bovendien noemde God de Vader hem zijn Zoon, toen hij zei: “Deze Mijn zoon was dood en is weer levend geworden; hij was verloren en is gevonden. En omdat hij een zoon is, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in zijn hart, die roept: “Abba, Vader!” Zo is hij dan niet meer een dienstknecht, maar een zoon. En indien een zoon, zo is hij ook een erfgenaam Gods door Christus: Gal. 4 vs. 6, 7.

AHIMAAZ. Kom, mijn broeder, toon mij enige schriftmatige kenmerken van een kind Gods. En daar u zegt dat een zoon een erfgenaam Gods en een mee erfgenaam van Christus is, moest u mij dat eens verklaren. Want ik heb vele twijfelingen, vreze en verzoeken gehad over mijn aandeel in die zaken. Hoewel ik geloof uit de toegang, die ik tot God in het gebed heb, en door de vrijmoedigheid die mij vergund wordt, dat het bewijs daarvan in mijn hart aanwezig is.

CUSHI. Als ik van enig nut kan zijn om uw oordeel te versterken en te bevestigen, zal ik zeer gewillig zijn om u te dienen naar mijn bekwaamheden. Want ik weet dat een begunadigd mens, even verantwoordelijk aan God voor de aanwending van zijn gaven is, als een rijk mens voor de aanwending van Zijn rijkdom; beiden zijn rentmeesters, en beiden zijn verantwoordelijk aan hun Meester. Want God is de God der voorzienigheid, zowel als der genade. En de Vader der schepping zowel als der herschepping.

- Ten eerste; als God een arm boetvaardig zondaar, in zijn huisgezin brengt, dan doet Hij hem kennelijk gevoelen, dat er een verzoening tussen God en hem zelf plaats heeft. Zijn geweten, dat tevoren een zetel van twist was, wordt de vorstenezetel van de Goddelijke vrede. Al de uitverkorenen zijn verordineerd tot deze vrede en deze verzoening. Jes. 23 vs. 12; vandaar worden zij *zonen des vredes* genoemd; zelfs voordat de vrede aan hen geopenbaard wordt. “In wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: “Vrede zij deze huize! En indien aldaar een zoon des vredes is, zo zal uw vrede op Hem rusten. Maar indien niet, zo zal uw vrede tot u wederkeren.” Luk 10 vs. 5, 6.
- Ten tweede; zulken zijn in staat om God hun Vader te noemen, met het getuigenis van het Woord, van de Heilige Geestes en van hun geweten aan hun zijde. “Gij zult tot Mij roepen: mijn Vader; en gij zult van achter Mij niet afkeren.” Jer. 3 vs. 19. Daartoe zijn zij bekwaam gemaakt door de Geest: “Overmits gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, die roept: “Abba, Vader!” Zo zijt gij dan niet meer een dienstknecht maar een zoon.” De arme verloren zoon eigende zich dat toe, in een ver land! “Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan,” en God erkent hem: “Deze is Mijn zoon.”
- Ten derde; hun zoonschap wordt hen dikwijls duidelijk, en wordt hen opgeklaard door scherpe beproevingen en merkbare uitredingen, in strenge kastijdingen en krachtige vertroostingen. “Mijn zoon! Acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet als gij van Hem bestraft wordt. Want die de Heere lief heeft kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon die Hij aanneemt. Indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden; zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen. Want wat zoon is er die de vader niet kastijdt?”

- Ten vierde wordt hun zoonschap hen duidelijk gemaakt, door de liefde Gods die in hun harten is uitgestort, welke hen aanmoedigt tot een heilige vrijmoedigheid met God. Soms worden hun twijfelingen en vrezen zo zeer weggenomen, dat hun geloof bevestigd schijnt. Een bevinding der liefde, drijft de slaafse vreze buiten en geeft een mens een heilige vrijmoedigheid aan de troon der genade. Het geloof werkt krachtig door de liefde; want, “die lief heeft is uit God geboren, en kent God.” 1 Joh. 4 vers 7. Zo kan hij zijn geestelijke geboorte en zijn zaligmakende kennis van God, beproeven uit de liefde die hij tot Hem gevoelt. En hoewel de jonge Christen de liefde Gods, naar zijn gevoelen, grotelijks vindt verminderen zodat hij niet als gewoonlijk kan juichen, kan het dan nochtans ontdekt worden, omdat niets in de wereld het gemis bij hen kan vervullen, niets zal de leegheid aanvullen; zijn hart hijgt steeds naar God. En de waarheid zegt, “dat waar zijn hart is, aldaar is zijn schat.” Matt. 6 vers 21.
- Ten vijfde, hij gevoelt een was liefde tot Gods familie, boven die tot alle aardse vrienden en betrekkingen, hoe nauw ook door bloedbanden verbonden zijn. Een Goddelijke band is veel sterker dan al de banden der natuur. En wanneer dit het geval is, dan is het een duidelijk bewijs dat zijn vleselijke vijandschap gedood is, en dat er verzoening heeft plaats gehad door de Geest. Johannes voert het aan als een bewijs van Goddelijk leven: “Wij weten dat wij zijn overgaan uit de dood in het leven, daar wij de broeders liefhebben.” 1 Joh. 3 vers 14.
- Ten zesde, zijn zoonschap blijkt uit de eerbied en de hoogachting welke hij, heeft voor het Woord en de verering Gods. Gods huis is zijn Bethel, de beloften zijn hem zoet; hij vindt daarin vaak zalig genot en zoete bevrediging. Daar hij leven en toost in het woord vindt, mag hij met de Psalmist zeggen: “Dit is mijn troost, in mijn ellende. Want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt.” Psalm 119 vers 50. Met is natuurlijk voor een erfgenaam dat hij zijn erfenis liefheeft. En zo is het bij de gelovige, want hij is een erfgenaam der belofte.” Hebr. 6 vers 17.
- Ten zevende. Als enig gedeelte van Gods woord de zwakgelovige tegen is, zodat het zijn zonden ontdekt, en hem in de tederste delen verwondt, zal hij er nochtans niet van vlieden. Hij komt tot de spiegel, die zijn ongelijkvormigheid ontdekt, en zoekt het zwaard op dat hem verwondt; terwijl het valse hart de lichtstralen der waarheid schuwt, en zich in de sombere schuilhoeken der duisternis verbergt, als het beste voor zijn eigen ik geschikt: “Zij haten het licht en komen niet tot het licht, opdat hun werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.” Joh. 3 vers 20, 21. Dit bewijst dat gelovige een kind van de lichts is, omdat hij het licht bemint, tot hetzelfde komt en er onderrichting uit zoekt. “Terwijl gij het licht hebt, gelooft in het licht, opdat gij kinderen van de lichts moogt zijn, 1 Joh. 12 vs. 36. En gelijk zij kinderen des lichts zijn, zo zijn zij erfgenamen, erfgenamen Gods, die het Licht is, en mede erfgenamen van Christus, het ware Licht. Rom. 8 vers 17.

VII. HOOFDSTUK.

AHIMAAZ. God zij geloofd, ik heb meer of mindere werking van al uw Schriftuurlijke kenmerken gevoeld, en ik zie mijn zoonschap even helder als de zon op de volle middag. Maar geef mij nu een weinig bericht van de erfenis der gelovigen. Want ik heb voorgenomen om uw hart aan het opwellen, en uw mond aan de gang te houden, als het voorstellen van vragen dit kan doen. Maar wees zo goed om, voordat u de erfenis der gelovigen beschrijft, mij te tonen of een zo gerechtvaardigde ziel, die aangenomen is in Gods familie, voor altijd van de veroordeling ontheven is. Hebt geduld met mij, mijn broeder! Want mogelijk zal ik nooit weer met zulk een gelegenheid, om hier zo over te horen spreken, begunstigd worden.

Cuschi. Zodra Prodigalis gereinigd, gekleed en gekroond was, weet u, dat beide de wet en de gerechtigheid, zijn zijde kozen. De heilige wet en de zondewrekende gerechtigheid, zijn het waarvoor de schuldige zondaar bevreesd is. Wat Mozes betreft, hij was bevredigd, zodra de Verlosser hem het kleed aandeed. En dat moet hij zijn, of anders is hij in tegenspraak met zijn wet: “Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Gods aangezicht, want door de wet is de kennis der zonde. Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: namelijk, de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven.” Rom. 3 vers 20, 21, 22.

Dus ziet u, dat deze gerechtigheid getuigenis heeft van de wet zelf en zelfs uit de mond van Mozes, want Christus is het “einde der wet, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft.” Want Mozes beschrijft de rechtvaardigheid die uit de wet is, aldus, zeggende: de mens die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Maar de rechtvaardigheid die uit het geloof is, spreekt aldus: “Wie zal in de hemel opklimmen? hetzelfde is Christus van boven afbrengen. Of, wie zal in de afgrond nederdalen? hetzelfde is Christus uit de doden opbrengen. Maar wat zegt zij? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het woord des geloofs, hetwelk wij prediken. Nelijk: indien gij met uw mond zult belijden de Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden. Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid. Want de Schrift zegt: een iegelijk die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.” Rom. 10 vers 4- 11.

Dus heeft Mozes een toegerekende gerechtigheid ver verkondigd, hij spreekt van het geloof in dezelve, van het belijden daarvan, en is er een getuige van. En als hij de rechtvaardigheid des geloofs afkeurt, dan is hij tegen zijn eigen getuigenis, en hij is niet langer de naam van een getrouw dienaar waardig, omdat hij gebrek vindt in de gerechtigheid van zijn Heer en Meester. Maar dat zij verre van Mozes; want, is de wet tegen de belofte Gods? Dat zij verre. Gal. 3 vers 21.

Mozes zelf, werd niet door werken voor Gods aangezicht gerechtvaardigd, evenmin als wij, daarom is hij onder de gelovigen geboekt. Wij weten allen dat Mozes de Egyptenaar dood sloeg, en dat was genoeg om hem voor eeuwig door zijn eigen wet te veroordelen. Hij had geen andere schuilplaats tegen het wrekend zwaard der gerechtigheid dan het bloed van Christus. “Door het geloof heeft Mozes het Pascha uiggericht, en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hem

niet raken zou.” Hebr. 11 vers 28. Door het geloof heeft Mozes geweigerd een zoon van Farao’s dochter genoemd te worden, verkiezende liever met het volk Gods kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben,” Hebr. 11 vers 24, 25. Want hij zag op de vergelding des loons, vers 26. Welk loon was dat? Wel het loon aan Abraham beloofd, het kon geen ander zijn. En verwachtte Mozes dat loon door de werken? “Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte, maar God heeft ze Abraham door de belofte genadiglijk gegeven.” Gal. 3 vers 18. Want de belofte, dat Abraham de erfgenaam der wereld zou zijn” is niet door de wet aan Hem of zijn zaad geschied, maar door de rechtvaardigheid van de geloof. “Want indien degenen die uit de wet zijn erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte teniet gedaan. Want de wet werkt toorn. Daarom is zij uit het geloof; opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij alle den zaden.” Rom. 4: 13 16.

Dus ziet u dat wij zelfs Mozes aan onze zijde hebben, om onze redenering te steunen, waaruit wij zien, dat wij de waarheid gesproken hebben. Want het waren niet de werken der wet die hem bij God aangenaam maakten, maar zijn geloof. “Mozes is getrouw in Mijn huis”. En het was ter vertroosting voor Mozes, zowel als voor ons, dat de Heere Zijn Naam voor hem uitsprak: “De Heere Heere, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewijst aan vele duizenden, die de ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft,” Exod. 34 vers 6, 7.

De wijze, waarop Mozes toenadering tot God bezat, was door het geloof in Hem, de Middelaar, door Wie hij tot de geopenbaarde vrije genade toenadering vond. “Toen zei de Heere tot Mozes: Ook deze zelfde zaak die gij gesproken hebt zal Ik doen; daar gij genade gevonden hebt in Mijn ogen, en Ik u bij name ken.” Exod 33: 17. Mozes is een gezworen vijand van eigengerechtigheid en predikt er evenzeer tegen als Christus, zijn Meester in Zijn dagen deed. Hij toont duidelijk aan, dat er geen ingaan in de rust daardoor zijn zal: “Wanneer de Heere, uw God hen voor uw aangezicht zal hebben uitgestoten, zo spreek niet in uw hart, (hier veroordeelt hij de gedachte zelfs daarvan), zeggende: “de Heere heeft mij om mijn gerechtigheid ingebracht, om dit land te erven.” Deut. 9 vs. 1. Wederom: “Niet om uw gerechtigheid, noch om de oprechtheid uws harten, komt gij er in om hun land te erven.” vers 5. En wederom: “Weet dan, dat de Heere uw God, u niet om uw gerechtigheid dit goede land geeft, omdat te erven. Want gij zijt een hardnekkig volk.” vers 6. Als de gedachte aan het verdienen van een aardse erfenis veroordeeld wordt, wat zullen wij dan zeggen van hen, die niet alleen menen maar er zich in beroemen, een eeuwige erfenis te kunnen verdienen door hun eigen gerechtigheid?

AHIMAAZ. God zegene u, mijn broeder, u hebt mij dat punt bevredigend opgehelderd. Ik zie klaar, dat de gerechtigheid van Christus zo een is, waarin al de uitverkorenen voor God gerechtvaardigd staan; haar wordt door de wet en de profeten getuigenis gegeven. En wat het Evangelie betreft, dat openbaart geen ander: “Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard.” Rom. 1 vers 16, 17. En dat Mozes zelfs rechtvaardig bevonden wordt in de gerechtigheid van het geloof, is mij een zeer troostvolle gedachte. Ik zie duidelijk dat de wet nooit gebrek kan vinden in des Zaligmakers Gerechtigheid, die op elk gelovige is. Ook kan het geen betere gerechtigheid eisen, noch de mensen veroordelen of vervloeken, die haar omhelsd heeft. Want, gelijk de schrift zegt: hij die gelooft is vrij gesproken van alle dingen. O, hoe veilig is de arme zondaar onder dat kleed! “Welgelukzalig is de mens wiens overtreding vergeven, en

wiens zonde bedekt is.” Ja, zelfs de Zaligmaker verklaart dat: “die gelooft, is doorgegaan uit de dood in het leven, en zal nooit in het oordeel komen.” Paulus zegt hetzelfde: “Er is geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.” Rom. 8 vers 1. Dus zie ik, dat een ziel rechtvaardig staat in de tegenwoordigheid Gods, en in het licht der wet, door het geloof in een toegerekende Gerechtigheid; welke Paulus de gehoorzaamheid” van de Zaligmaker noemt. “Alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van énen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.” Rom. 5 vs. 19. Ja, al de uitverkorenen; “Want in Hem zal gerechtvaardigd worden, en zich beroemen, het ganse zaad Israëls.” Jes. 45 vs. 25. En wij zijn voor eeuwig gerechtvaardigd in het oog der Gerechtigheid, door het geloof in het bloed van de Verlosser en dien ten gevolge kan Gerechtigheid van een gelovige nooit de schuld der opgelegde straf eisen, welke is de eeuwige dood. “Waarlijk, God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren, veelmeer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.” Rom. 5 vers 8, 9.

Dus zie ik dat ik rechtvaardig voor de wet sta, door het geloof in de gehoorzaamheid van de Verlosser en rechtvaardig in het zevenvoudige oog der Gerechtigheid, door het geloof in het bloed van de Verlosser. Is dit zo, “dan ben ik om niet gerechtvaardigd van alles, waarvan ik niet kan gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes.” Hand, 13 vers 39. Maar ik heb mensen, en zelfs Godgeleerden horen zeggen, dat onze zonden in de dag van het Oordeel zullen voortgebracht worden, hoewel wij verzoend zijn. Ik wens dat u die zaak eens wilde in het recht stellen. Ik ben voor u, gelijk de koningin van Scheba voor Salomo was: “Ik kom uw wijsheid toetsen met zware vragen.” 1 Kon. 10.

Cuschi. Wat mij aangaat, ik hoop mij altijd bestuurd te zien door wat God in Zijn Woord zegt, niet door wat mensen zeggen. God zegt van elke gelovige dat hij volmaakt is in Christus het Hoofd, Col. 2 vers 10, en dat Hij hen, hun ongerechtigheden niet zal toerekenen. 2 Kor. 5 vers 19; dat Hij al hun zonden in de zee zal werpen, Micha 7 vers 19, dat Hij ze niet meer gedenkt. Dat Hij geen zonden ziet in Jakob, en geen overtreding in Israël. Num. 33 vers 21. En wederom: “In die dagen en te dier tijd, spreekt de Heere, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden; want Ik zal ze degenen vergeven die Ik zal doen overblijven.” Jer. 50 vers 20. Als ik iemand vijftig pond sterling (600 gulden) schuldig was, en er een borg toetrad en die som betaalde, was dan niet de schuld voldaan? Is het boek niet gecrediteerd? En heb ik dan niet de rekening en de kwitantie volledig, met al haar eisen in mijn zak? En zou het niet een onvriendelijke en onrechtvaardige daad van zulk een schuldeiser zijn, voortdurend mij die oude schuld voor het gezicht te houden, in de tegenwoordigheid van een ander gezelschap? Zou dat niet verachtelijk zijn? En welk vertrouwen zou zo iemand door zodanig handelen bekomen? Zou niet het grootboek zelf, gecrediteerd zijnde, zijn dwaasheid veroordelen? En wie anders dan een nieuweling zal de Rechter der aarde hiervan beschuldigen? God zegent elk arm zondaar, die in Zijn dierbare Zoon gelooft. Gerechtigheid zegt: “Ik ben getrouw en rechtvaardig, dat Ik u de zonden vergeef, en u reinig van alle ongerechtigheid.” Mozes is bevredigd. En Christus zegt: “Gij zijt gans schoon, en er is geen vlek aan u.” Hoogl. 1 vers 7.

AHIMAAZ. Maar sommigen zeggen, dat het zal gedaan worden om Gods genade te verhogen, en om te tonen hoe genade de grootste zonden heeft vergeven.

Cuschi. Gerechtigheid vordert dit niet, noch van zulk een oordeel wordt er in de gehele Bijbel niet gesproken. Want dat zou datgene erkennen, wat God buitensluit; het zou de schijn van verwijten hebben, hetwelk God niet toestaat. God vergeeft mildelijk, en verwijt niet. Jak. 1: 5. Daar de gerechtigheid het niet vordert, en verwijten buitengesloten wordt, kan het alleen geschieden om duivels en zondaars te bevredigen, hetwelk God nooit doen zal. Ik lees, dat de verborgenheid der ongerechtigheid aan de rechtvaardigen geopenbaard zal worden. Maar ik lees nooit, dat de verborgenheden der genade aan de verdoemden moeten worden geopenbaard. “De veelvuldige wijsheid Gods zal door de gemeente bekend gemaakt worden aan de overheden en machten in de hemel,” Efeze 3 vers 10, maar aan geen ander. Een gereinigd geweten, de wet Gods in het hart geschreven, benevens de getuigenis van Gods Geest te bezitten; is een volle kwitantie voor al de bovengenoemde eisen. En de arme zondaar, die lang gelegen heeft onder een gezicht en gevoel van zijn zonden, vindt dikwijls dat hij, nadat God zijn overtredingen uit zijn gezicht weggenomen en zijn geweten gereinigd heeft, dat hij soms in een vlaag van ongeloof, niet in staat is om zijn zonden vers in zijn geheugen terug te brengen. Ze zijn uitgedelgd als een nevel, zij zijn voor altijd begraven; zelfs de duivel en het ongeloof kunnen ze niet meer opwekken of in het leven terugbrengen. Geen enkele zonde zal in de oordeelsdag tegen de gezaligde zondaar verschijnen, hij zal in het beeld van zijn Verlosser verrijzen; hij zal Hem gelijk zijn. “Want hij zal Hem zien gelijk Hij is.” 1 Joh. 3 vers 2. “Hij zal vrijmoedigheid hebben in de dag des oordeels.” 1 Joh. 4 vers 17. “Hij zal heilig en onbevlekt, en onberispelijk voor Gods aangezicht gesteld worden”. 1 Col. 1 vers 22. “Hij zal eerst opstaan, en in de gelijkenis van de Verlosser verschijnen, voordat de bozen worden opgewekt.” 1 Thess. 4 vers 13.

AHIMAAZ. Ik kom weer met een ander moeilijk vraagstuk, want ik ben besloten elke raadselachtige ondervinding en elke raadselachtige zaak in de voorzienigheid, u voor te stellen, geen enkele zware schriftuurplaats, of geen een struikelblok voor mijn oordeel, zal ik verborgen houden, als God mij bekwaamt om ze voor te stellen opdat u ze mij moge verklaren. Maar ik durf zeggen dat er mij misschien nog wel twintig vragen in de gedachten zullen komen, nadat u vertrokken bent, die ik nu vergeet te doen. Maar terzake: u weet dat Paulus zegt, dat wij allen moeten verschijnen voor de rechterstoel van Christus. “Want wij zullen allen voor den rechterstoel van Christus gesteld worden. Want er is geschreven: Ik leef, zegt de Heere; voor Mij zal alle knie zich buigen, en alle tong zal God belijden. Zo dan een iegelijk van ons zal voor zichzelf Gode rekenschap geven” 2 Kor. 14 vers 10, 11, 12. En wederom: “Want wij zullen allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.” 2 Kor. 5 vers 10. Hier verklaart Paulus ten eerste: dat wij allen voor de rechterstoel moeten verschijnen; ten tweede, dat alle knie zich moet buigen, en alle tong God belijden; ten derde, dat iedereen voor zichzelf Gode rekenschap zal moeten geven, en ten laatste, dat iedereen zal wegdragen hetgeen door het lichaam geschiedt, hetzij goed hetzij kwaad. Wees zo duidelijk als mogelijk is op dit onderwerp. Want zou u slechts een knoops gat ruimte overlaat, dan kruipt ongeloof er in en brengt een duizendtal twijfelingen mee.

Cuschi. Merk eerst op de onderrichting, door de Wetgever aan de rechter gegeven. “Wanneer er tussen lieden twist zal zijn, en zij tot het gerecht zullen toetreden, dat zij hen richten, zo zullen zij de rechtvaardige rechtvaardig spreken, en de onrechtvaardige verdoemen.” Deut. 25 vers 1. En wederom: “Wanneer iemand tegen zijn naaste zal

gezondigd hebben, en hij hem een eed des vloeks opgelegd zal hebben, om zichzelf te vervloeken, en de eed des vloeks voor uw altaar in dit huis komen zal: hoor Gij dan in de hemel, en doe, en richt Uw knechten, veroordelende de ongerechte, gevende zijn weg op zijn kop, en rechtvaardigende de gerechtigde". 1 Kon. 8 vers 31, 32. Hier hebt u de onveranderlijke en eeuwige wet van het gericht. In deze regel vindt u twee volzinnen, en niet meer: rechtvaardiging en veroordeling. "U zult de onrechtvaardige verdoemen; u zult de rechtvaardige, rechtvaardig spreken. Nu zijn de uitwerkselen en gevolgen van deze twee uitspraken ook tweërlei een zegen en een vloek; de wet openbaart niet meer, Deut. 28. Lees maar het gehele hoofdstuk.

De zegeningen zijn voor hen die naar de stem des Heeren in het Evangelie horen. En de vloeken zijn voor het wettische, eigengerechte geslacht, die op hun wettische gehoorzaamheid vertrouwt, waarom zij zich om hun leven te behouden, vast te klemmen, omdat zij haar niet geheel kunnen vervullen. 'Zovelen als er onder de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek', Gal. 3 vers 10. Daartegenover, heb ik de gelovige bewezen dat hij onder de zegen verkeert; zodat zij, die uit het geloof zijn, met de gelovige Abraham gezegend worden. Gal. 3 vers 9.

Ik heb al getoond dat de gelovige gerechtvaardigd is, dienvolgens onder de vrijspraak der rechtvaardigmaking verkeert. En het heerlijk uitwetsel hiervan is, dat hij gezegend is, ja zelfs, hij is gezegend beide door de wet en het Evangelie. God de Vader zegent hem. "Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne; welgelukzalig zijn allen die op Hem betrouwen." Psalm 2 vers 12. Hij is ook van God de Zaligmaker gezegend. "Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben. Joh. 20 vers 29. Deze zegen wordt eveneens uitgesproken door de Heilige Geest: "Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid en hun werken volgen met hen." Openb. 14 vers 13. Dit zo zijnde, zo volgt de vrijspraak zelf ter rechtvaardiging, en de daaraan verbonden zegen de gelovige, waar hij ook moge heengaan.

U met de inhoud van het gerecht bekend gemaakte hebbende, met de vrijspraak en de zegen, zal ik nu spreken over de rechterstoel.

- Ten eerste. Ik heb al bewezen, door het verhoor van Prodigalis, dat de uitverkorenen voor de rechterstoel in deze wereld worden aangeklaagd en verhoord; dat het licht Gods hen beschijnt; dat het gebod met kracht komt; dat de zonde levend wordt, en de zondaar, het vonnis daarvan gevoelende, sterft. Daarbij dat de wet, satan en het geweten hem beschuldigen; en dat hij door het geloof wordt gerechtvaardigd, en van het vonnis van de dood in het geestelijke leven overgaat, door het geloof van de Zone Gods. Gelijk geschreven is: "Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. En een iegelijk die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid." Joh. 11 vers 25, 36. Dus ziet u, dat de uitverkoren ziel aangeklaagd en vrijgesproken wordt in deze wereld, op een genadige wijze.
- Ten tweede. Zo dikwijls hij zondigt tegen zijn Vader en Verlosser, zal hij, daar de wet Gods en de inhoud van het gericht in zijn hart geschreven is, zichzelf aanklagen, dit is zijn voorrecht, hetwelk, als hij het verwaarloost, zo doet God het: "Indien wij onszelf oordeelden, zo zouden wij niet geoordeeld worden. Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van den Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden." 1 Kor. 11 vers, 31, 32.
- Ten derde. Het moge waar zijn, dat de ziel der gelovigen voor de rechterstoel

van Christus verschijnt, zodra zij van het lichaam gescheiden is. Want de geest keert weer tot God die haar gaf. Pred. 12 vers 7. Nu, zo kan echter de gelovige ziel niet anders dan de vrijspraak ter rechtvaardiging, en de zegeningen die er aan verbonden zijn, ontvangen. “Zalig zijn de doden die in den Heere sterven.” Maar dit is alles gissing; want voor zover ik weet zwijgt de Bijbel hierover. Van Lazarus wordt gezegd, dat hij door de engelen in Abrahams schoot gedragen werd, Lukas 16 vers 22; en van de moordenaar, “dat hij die dag met de Heere in het Paradijs zou zijn.” Lukas 23 vers 43. Maar daar wordt niets gesproken van een verhoor na de dood, vóór de ziel de eeuwige heerlijkheid binnengaat. Nochtans zal de Verlosser ongetwijfeld elke gelovige ziel, bij haar aankomst in de hemel, de Vader voorstellen. En waar Hij zulks doet, daar zal het zijn zonder vlek of rimpel, of iets dergelijks. En als dit plaats heeft, dan kan zulks alleen zijn om des Vaders zegen te ontvangen; welke niet minder zal zijn, dan die, welke de arme ziel bij zijn bekering ondervond, namelijk de Vader viel hem om de hals en kuste hem, en verheugde zich over hem met gejuich!

- Ten vierde. Zo wij allen voor de rechterstoel van Christus in de grote dag moeten verschijnen, gelijk de apostel te kennen geeft, dan zal het alleen zijn om aan de rechterhand van de Heere verhoogd te worden. “Hij zal de schapen stellen aan Zijn rechterhand, en de bokken ter linkerhand.” Matth. 20 vers 33. En welke verantwoording een gelovige van zichzelf Gode zal moeten doen, zal geloof ik, de Zaligmaker als zijn enige Voorspraak, hem daarin onderrichten. “Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en Hij zal de zachtmoedigen Zijn weg leren,” Psalm 25 vers 9. En de voornaamste verantwoording, welke hij in die dag zal te geven hebben, zal een verantwoording zijn, van Zijn onwaardigheid, en zich te verwonderen over de genade van zijn onschatbare Heere. “Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen die tot Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden mijns Vaders! Beërft dat koninkrijk hetwelk u bereid is, van de grondlegging der wereld.” Matth. 25 vers 34. Merk nu op het vonnis van de Zaligmaker: “Want ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd; Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.” Matth: vers 35, 36. Nu volgt de verantwoording die de heiligen voor zichzelf aan God doen, welke bestaat uit een openlijke ontkenning van alle verdiensten voor God, en van alle berusting op dezelve: “Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien en gespijzigd? Of dorstig en te drinken gegeven? En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd; of naakt en gekleed? En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen? Matth. 25 vers 37- 39. Zó rechtvaardigt de Heer de rechtvaardigen. Merk er op, Hij noemt hen rechtvaardigen, hetwelk zij nooit zouden kunnen zijn dan door het geloof. Want die niet gelooft is alreeds veroordeeld. Ook hoeven wij ons niet te verwonderen, dat de Heere lofreden op hun werken houdt, want Hij is het Zelf die in hun werkt, beide het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen, Filip. 2: 13. De Heere had al hun werken in hen gewerkt, Jes. 26 vers 12. En Hij vestigt er bijzonder de aandacht op en houdt er grote lofreden op. Maar de rechtvaardigen stellen er geen vertrouwen op. Maar werpen zo van zich, met ootmoedige belijdenis van hun onwaardigheid. En zij waren al rechtvaardig toen zij spraken en rein toen zij zo

van henzelf oordeelden. Dus ziet u, dat in plaats, dat de zonden der rechtvaardigen worden voorgesteld in het oordeel, de Heere elk werk der gerechtigheid, elke vrucht van het geloof en arbeid der liefde openbaart.

Zo heb ik drie dingen in uw voorkomende vraag beantwoord. En ik veronderstel dat de satan u bestreden heeft, om u te doen geloven dat u bedekt zult worden met schaamte en beschaamdheid, hetzij bij het sterven, of bij uw intreden in de hemel, of in de grote en vreselijke Dag. En zijn bestrijdingen hebben er u toe gebracht dit ernstig onderzoek te doen; hetwelk gemakkelijk beantwoord wordt. Want als er in het woord Gods iets bestaat, dat betrekking op uw vraag heeft, hetwelk ik niet opgelost heb, dan is deze Schriftuurplaats voldoende om die, hetzij in de ure van de dood of in de oordeelsdag te beantwoorden. “Maar Israël wordt verlost door de Heere met een eeuwige verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden tot in alle eeuwigheden.” Jes. 45 vers 17.

Het laatste gedeelte der vraag is: Wat er mee bedoeld wordt, dat ieder zal ontvangen naar de werken die hij in het lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad? Hier zijn twee soorten van werken, goede en kwade, welke Paulus “de vruchten des Geestes,” en “de werken des vleses” noemt. De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid; tegen de zodanigen is de wet niet. Gal. 5 vers 22, 23. “De werken van de vleses nu zijn openbaar, welke zijn overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen,” enz., die zulke dingen doen zullen het koninkrijk Gods niet beërven. Gal. 5 vers 19, 20, 21.

Dus ziet u, dat de wereld verdeeld is in twee klassen, schapen en bokken. En dat er twee soorten vruchten zijn: die van het vlees en die van de Geest. Zo zijn er ook twee verbonden: een der genade en een der werken; zo zijn er ook twee uitspraken: die der rechtvaardiging en die der veroordeling. Het gevolg der rechtvaardiging is de zegen Gods; het gevolg der veroordeling is de eeuwige vloek Gods. Een zegen en een vloek, zal het grote toneel in de grote Dag besluiten, en de verborgenheid Gods volkomen eindigen. Openb. 10 vers 7.

Als een rechtvaardig God en Zaligmaker, zal de Rechter verschijnen, en beide klassen zullen “geoordeeld worden naar hun werken; die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien. Maar die in den Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien.” Gal. 6 vers 8. “Zo zal ieder ontvangen naar hetgene in het lichaam geschied is; naardat hij gedaan heeft, hetzij goed of kwaad.” 2 Kor. 5 vers 10. Zo hij een gelovige is, wordt hij gezegend met de gelovige Abraham; is hij een hopende ziel, zal hij van zijn hoop niet beschaamd worden, maar zijn verwachte erfenis ontvangen; nadat zijn lijdzaamheid beproefd is, in het “verwachten der zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus, Christus.” Titus 2 vers 13.

O, hoe dankbaar behoorde een ziel te zijn, bij de gedachte aan de verschijning van de gezegende Heere “om het loon te geven aan Zijn dienstknechten, de profeten en de heiligen, en degenen die Zijn naam vrezin, de kleinen en de grote.” Openb. 11 vs. 18. Terwijl daartegen hij die in het vlees sterft, geen kind Gods is, want hij sterft in zijn zonden en niet in de Zaligmaker. En stervende in het ongeloof, kan hij het koninkrijk Gods niet ingaan! Wat mij betreft, ik ken geen andere soorten van vruchten of werken dan die twee. En het gehele menselijk geslacht brengt de een of andere voort, overeenkomstig de toestand waarin het verkeert, en het verbond waaronder het staat, want er is geen middenweg geopenbaard.

ACHIMAAZ. Mij aangaande, ik ben bevredigd! “Loof den Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, zijn heiligen Naam. Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden. Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest, Die uw leven verlost van het verderf, die uw kroont met goedertierenheid en barmhartigheden. Ps. 103 vers 14. Kom, ga nu voort met het beschrijven van de zalige erfenis.

CUSCHI. Dat is meer dan een mens of engel doen kan.

- Het boek van God vermeldt het, God de Vader heeft beloofd onze God te zijn: “Ter zelfder tijd, spreek de Heere, zal Ik allen geslachten Israëls tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn, Jer. 31 vers 1. Dit geeft te kennen, dat God het Doel Zijns volks zal zijn.” Vrees niet! Abram, ik hen u een Schild, uw Loon zeer groot.” Gen. 15 vers 1. Dus is “de Heere het Deel Zijns volks, en Jakob is het snoer van Zijn erve.” Deut. 39 vers 9. Dit heerlijk deel zal door elk gelovige op het laatst gekend en genoten worden. Want hij is, gelijk de Schrift getuigt, “een erfgenaam Gods, en een mede-erfgenaam van Christus.” Rom. 8: 17.
- De zalige Verlosser is evenzeer het aandeel van de gelovige: “Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn enig geboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die Hem gelooft niet verderve. Maar het eeuwige leven hebbe.” En wederom, “Ik zal hem bewaren, en Hem geven tot een verbond des volks.” Efeze 12 vers 6. Het gezicht hierop, deed Paulus alles schade en drek achten, opdat hij Christus gewinnen mocht, Filip. 3 vers 8, die Hij ons Leven noemt. Col. 2 vers 4.
- De Heilige Geest is ook het Deel van een gelovige en een Onderpand in zijn hart van alles wat hij in hoop bezit: “Ik zend u de belofte des Vaders.” En wederom: “Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid.” Joh. 11 vers 16.

Dus is God de Vader, Zoon en Heilige Geest, het eeuwig deel der gelovigen. En zo zal hij het in het eind ondervinden, wanneer het hem geschieden moge om vervuld te worden met al de volheid Gods. Welke geheel vervat is in deze woorden “Opdat zij allen een zijn, gelijkterwijs Gij, Vader in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn.” En: “Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij allen een zijn, gelijk als Wij één zijn; Ik in hen, en Gij in Mij, opdat zij volmaakt zijn in één.” Joh. 17 vers 21, 22, 23. Tot zover over de erfenis.

Maar er wordt ook een verblijfplaats der gelovigen in de Schrift vermeld, als het genieten van God. Want de erve der heiligen bestaat uit een plaats zowel als uit een verheerlijkte staat: “Ik ga heen om u plaats zal bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben.” Joh. 14 vers 2, 3. “Wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.” 2 Petrus 3 vers 13.

ACHIMAAZ. Dat is inderdaad een erfenis! En God zij geloofd, zij wordt enigermate in dit leven genoten. Want als God Zijn liefde in onze harten uitstort, bij ons ontvangen als teken der verzoening; dan vervult de Heilige Geest ons met blijdschap en vrede in het geloof, en wij gevoelen gemeenschap met de Vader en de Zoon, 1 Joh. 1 vs. 3, en genieten de uitlatingen van de Heilige Geestes. En ik geloof dat het dit is, wat Paulus bedoelt, wanneer hij zegt: “De genade van de Heere Jezus Christus, en de

liefde Gods, en de gemeenschap van de Heilige Geestes, zij met u allen. Amen.” Kor. 13 vers 13.

Cuschi. Dat is Paulus’ bedoeling, en zo wordt de gezegende Drie Eenheid, bevindelijk en zaligmakend door elk waar gelovige in deze wereld gekend. De bovengenoemde erfenis is die, welke aan Abraham, Izak, en Jakob, beloofd zijn: “Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot. En het wordt vermeld dat zij een beter vaderland zochten, dan zij verlieten, namelijk, een hemels, Hebr. 11 vers 16.

ACHIMAAZ. Maar hoedanig wordt deze erfenis aan hun erfgenamen verzekerd? Omdat sommige lieden zeggen, dat deze erfgenamen van de genade kunnen afvallen, ontferd worden, en hun deel hebben in de poel die brandt met vuur en zwavel. En is dit zo, dan was het hen beter geweest, dat zij nooit erfgenamen geweest waren.

CUSCHI. Mensen die op zulk eens wijze spreken vertrouwen niet op de genade Gods. Als u hun geschriften leest, zult u bevinden dat al hun ijveren is voor vleeselijke werken, waarop zij alleen vertrouwen. En hoewel het woord genade dikwijls ingevoerd wordt, zo wordt dit slechts gedaan als een list, om andere te verstrikken. Vandaar dat zulken in de Schrift gezegd werden spinnenwebben te weven, dat is, gelijk de spin haar prooi in haar web vangt, zo weven zij het woord genade er tussendoor, om zielen voor de Satan te vangen, in het net der werken. En gelijk menige vlieg, zich op de web te rusten neerzet, totdat zij verslonden wordt, zo rusten vele zielen op de Arminiaanse web van genade en werken, totdat zij verstrikt zijn in de vloek Gods en de kaken van de duivel. Zulken vertrouwen henzelf, niet in God, en op hun eigen dode werken plaatsen zij hun vertrouwen in plaats van op genade. Maar de erfenis wordt niet op onze werken beloofd noch aan dezelve verbonden. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofenis. Maar God heeft ze Abraham door de belofenis genadiglijk gegeven.” Gal. 3 vs. 18. Als zij door de werken der wet verkregen moest worden, zou zij zeer onzeker zijn, de mens zou zijn aandeel kunnen verdienen of niet verdienen, en als hij de voorwaarden niet volbracht, hoedanigen die ook mochten zijn, dan zou de Oneindige Wijsheid in Zijn grote plannen gedwarsboomd kunnen worden. Daarom heeft God het verkrijgen van die erfenis vastgesteld op zodanige wijze, dat het doel zeker bereikt zal worden, hetwelk duidelijk zal blijken, als u de volgende ontkennende stelling overweegt: “Want indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofenis teniet gedaan. Want de wet werkt toorn. Want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding.” Rom. 4 vers 15. Als de wet toorn werkt, gelijk het ongetwijfeld is, omdat zij Gods toorn tegen de zonde openbaart, dan kan de eeuwige erfenis niet door de werken verkregen worden. Ook kan zij niet verzekerd worden door de openbaring van toorn; het is juist het tegengestelde, want de strengste wetgezinde is de grootste vijand van God, en het verste van het koninkrijk der hemelen verwijderd. De erfenis daarvan is uit het geloof, hetwelk is Gods gave, opdat zij naar genade geschonken zij, derhalve niet verdiend. Het is niet door de werken, “ten einde de belofte vast zij, dus niet weer vervalt, alle den zade.” Rom. 4 vers 16. Zo ziet u dat het een zegen is, die ons in Christus wordt geschonken, op het geloof beloofd; door genade verzekerd, en vastgemaakt aan al het uitverkoren zaad.

Die lieden van wie u spreekt, vertrouwen geheel en al op hun eigen werken. En spreken het woord “genade” uit, slechts daarom, opdat zij anderen in de werken der wet zouden verstrikken. Wanneer nu hun vleeselijke werken hen bedriegen en neerstorten, gelijk zij Petrus deden, dan roepen zij uit, dat zo iemand van de genade

afgefallen is; terwijl zij altijd tegen “genade” strijden. Zo versiert een bloemenkrans het gepleisterde graf; terwijl dezulken zolang toegelaten worden te bedriegen en genade tot oneer te wezen, totdat God zijn belofte vervult: “Die dwaas van lippen is, zal omgeworpen worden.” Spreuk. 10 vers 8.

ACHIMAAZ. Maar er zijn velen van die mensen die veel spreken over vormelijke overtuigingen, en verschrikkingen der wet. En u weet dat Paulus zegt, dat het “de; bevinding is die hoop werkt.”

Cuschi. De bevinding van de schuldvergeving, vrede, en verzoening door Christus, en van wedergeboorte door de Heilige Geest, werkt hoop, maar geen andere. De duivelen hebben bevinding van zoveel vormelijke overtuigingen, wetverschrikkingen, bewegingen van hoogmoed, werkingen der dwaling, en zoveel opstand als het gehele menselijke geslacht samen. Nochtans zijn zij zo ver van hoop te bezitten, als de vijandschap en de eeuwigheid er hen van verwijderen kunnen. Maar de uitverkorenen zijn voorverordineerd. “In welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die tevoren verordineerd waren, naar het voornemen, Desgenen, Die alle dingen werkt naar de raad Zijns willens.” Efeze 1 vs. 11. Daarom wordt van hen betuigd, dat hun namen opgeschreven zijn in het boek des levens. En het boek is getekend door drie onomkoopbare Getuigen, welker namen daarenboven in dat boek vermeld zijn, gelijk uit de Bijbel blijkt. En de Bijbel is een afschrift van de eeuwige raad. “Drie zijn er, die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en deze drie zijn een.” 1 Joh. 5 vers 7.

Dit boek is met zeven zegels verzegeld, Openb. 5 vers 1, en aan de dierbare Verlosser overgeleverd, als de wil van God de Vader; welke wil door de Verlosser gehoorzaamd moest worden, en aan de uitverkoren erfgenamen worden bekend gemaakt. De voorwaarden daarvan, zoals het verheerlijken der wet, en het voldoen aan de Goddelijke gerechtigheid, moesten nauwgezet worden vervuld, en des Vaders plan door de Heere Christus volledig worden uitgevoerd. En zo moest de erfenis aan ons afgegeven worden door de wil des Vaders en het testament van de Zoon; van welk testament Christus de Testamentmaker, de Uitvoerder en de Middelaar is. “En daarom is Hij, de Middelaar van de Nieuw Testaments, opdat, Zijn dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren gepleegd, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zoude. Want waar een testament is, daar is het noodzaak dat de dood van de testamentmaker tussen kome.” Hebr. 9 vers 15, 15. Onze gezegende Heere toonde dit, toen Hij het heilig Avondmaal instelde; hetwelk Hem zelf voorbeeldde, stervende als Testamentmaker, en waarbij de voorrechten van het testament toegewezen werden aan de ontelbare menigte uitverkoren erfgenamen. “Want dit is Mijn bloed, het bloed van de nieuwe Testaments hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.” Matt. 28 vers 28.

AHIMAAZ. Als dit zo is, zeg mij wat werd er dan van de uitverkorenen die uit de wereld gingen voor het sterven van Christus? Hoe kon de eeuwige erfenis tot hen overgebracht worden? Want de apostel zegt: dat een testament vast is in de doden; daar het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft. Hebr. 9 vers 17.

CUSCHI. Toen de Zaligmaker des Vaders wil en Zijn eigen testament aan Adam openbaarde, zeggende: “Het zaad der vrouw zal de kop der slang verpletteren, en de slang zal de verzenen van de Heiland vermorzelen, was Zijn dood in de belofte vervat,

en werd duidelijk door de offerande aangetoond. En toen Abel dezelfde belofte door het geloof omhelsde, zag dit offerlam op des Heeren sterven. Vandaar wordt Christus gezegd voorbeeldig te sterven, en heet daarom: “het Lam dat geslacht is van de grondlegging der wereld.” Openb. 13 vers 8. Zodat het testament van kracht was, zodra de eerste belofte door een offerande was bekrachtigd. En door deze ceremoniële offeranden, werd het Evangelie de kinderen Israëls gepredikt, Hebr. 4 vers 1-3. En zij die het verwierpen en vertrouwden op de zedelijke wet, stierven in het ongeloof en misten de erfenis. Maar zij die geloof mengden met het woord, ontvingen de vruchten van het testament: “Zij hebben dezelfde geestelijke spijs gegeten, en de geestelijken drank gedronken. Want zij dronken uit de geestelijken steenrots die hen volgde. En de steenrots was Christus.” 1 Kor. 10 vers 3, 4.

Mozes was zeer bijzonder werkzaam om de Israëlieten op die gezegende Testamentmaker en dat testament te wijzen. Want de tabernakel, die de kerk verbeeldde, alsook de boeken en het volk, werden allen gesprenkeld, om aan te tonen, dat de gemeente gewassen moet worden in het bloed van het Tegenbeeld. En dat het testament bekrachtigd moet worden door het bloed van Christus, werd aangetoond door het besprengen der boeken. En dat de harten van zondaars gereinigd moesten worden van een boos geweten, werd afgeschaduwd door de besprenging van het volk. Want als Mozes elk voorschrift voor de oren van de volks uitgesproken had, volgens de wet, dan wees hij hen op het bloed van Christus, want hij nam het bloed van kalveren en bokken, met water en scharlakenwol en hysop, en sprenkelde beide de boeken en het volk, zeggende: “Dit is het bloed van het verbond, dat de Heere met u heeft, opgericht.” Voorts besprengde hij op gelijke wijze met bloed, beide de tabernakel en al de vaten tot de dienst gebezigd. En bijna alle dingen worden naar de wet met bloed gereinigd, en dit alles om de zondaar te doen weten, “dat er zonder bloedstorting geen schuldvergeving is.” Het was dus noodzakelijk dat de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden. Maar de hemelse zelf door betere offeranden dan deze. En welke offeranden konden dit zijn dan het lichaam, het bloed en de ziel van de Zoon van God? Hebr. 9 vers 19 -23,

ACHIMAAZ. Ik ben volkomen tevreden met uw uitleg en heb een aller troostvol gezicht op de eeuwige erfenis. En God zij geprezen! Ik heb vele zalige voorsmaken daarvan al gehad. Maar satan en mijn eigen ongelovig hart, hebben mij dikwijls van mijn vrede en mijn vertroosting beroofd; ja, soms ben ik werkelijk bitter bestreden om te geloven dat ik noch deel noch lot in deze zaak had. Ik zie dat het testament goed bevestigd en de erfenis rijkelijk verzegeld is door de Eeuwige Drie Getuigen, vastgemaakt door het zevenvoudige zegel in de hemel, en ons overgemaakt met al deszelfs zaligmakende weldaden, door het bloed van de Zoon van God. O, ik ben ten volle verzekerd dat daar het verbond bevestigd is, niemand daarvan afdoet of daarbij kan doen! Gal. 3 vers 15.

Maar ik heb dikwijls mijn recht op het bezit betwijfeld, en gevreesd of mijn bewijzen de ware zijn of niet.

CUSCHI. De eeuwige erfenis is ons verzegeld in een onvoorwaardelijke belofte, en, gelijk God het deel der gelovigen genoemd wordt, zo wordt een gelovige, een erfgenaam der belofte geheten, aan wie de erfenis met eden bevestigd is. Hebr. 6 vers 16. En het testament wordt ook het verbond der belofte genoemd. Hebr. 2 vers 12.

Dat wat iemand recht en aanspraak op die erfenis geeft, is in de eerste plaats, de vrije nodiging en de belofte Gods: “Die wil, neme het water des levens om niet.” Openb.

22: 17; daar is de uitnodiging; en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen, Joh 6 vers 37. Daar ziet u dus de belofte tot de komende erfgenaam.

Ten tweede, zo is de genade van de geloofs geschonken, om ons te verzekeren dat wij kinderen en dus erfgenaam zijn: “want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.” Gal 3 vs. 26. De toe-eigende daad van geloof wordt genoemd: “een aannemen der beloften. En een aannemen van Christus Jezus, den Heere”, Col. 2 vers 6. Beide zijn enerlei; want als wij de beloften ontvangen, dan is de Heere ons deel, in de beloften voorgesteld. En als het genoemd wordt een aannemen van de Heere, dan is dat hetzelfde. Want al de beloften zijn in Hem: “ja” en “amen”. Te geloven in de Christus ten eeuwigen leven, wordt genoemd een aannemen van Hem. “Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn naam geloven.” Joh. 1 vers 12.

Dus ziet u, dat het voorrecht van zonen en erfgenamen te zijn, ons kennelijk gegeven wordt uit het geloof, en het geloof waagt het op een Goddelijke vergunning. Het geloof wordt ook een vaste grond en een bewijs genoemd. “Het geloof is vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet.” Hebr. 11 vers 1, De zaak waar een gelovige op hoopt, is het eeuwige genot van zijn God in de hemel. En omdat het geloof het gemoed opleidt tot Christus, Hem ontdekt, omhelst en toepast, zodat Hij door het geloof in het hart woont, Efeze 3 vers 17; wordt het genoemd een vaste grond der dingen die men hoopt, omdat het getuigenis van de Geest het altijd vergezelt, en het gemoed vervult met de krachtigste overtuiging, tot bevestiging en verzekering der waarheid Gods aan een gelovige ziel. Daarom wordt het geloof genoemd: *een bewijs der dingen die men niet ziet*.

Om kort te zijn: het geloof is een Goddelijke overtuiging, een nederig vertrouw, een levende vrucht, een werkzame genade, een ontdekkend oog, een aangrijpende hand en een lopende voet. Het geloof is uit God geboren en is een Goddelijk wezen en geen schaduw; een levende vrucht van de Heilige Geestes, geen dorre kracht, een troostvolle verzekering van alle beloofde goederen en geen bedriegelijke inbeelding. De rechtvaardigen zullen er uit leven; zij overwinnen de wereld er door, de strijd der heiligen wordt de strijd van de geloofs genoemd, en hun zegepraal, heet “de overwinning van de geloofs.” Het geloof is zulk een machtig bewijs voor het geweten van de gelovige, dat, indien hij onder heftige verzoeking verkeert en geweldig met ongelooft bezet is, hij niet vrijmoedig zijn hand op het hart durft leggen, zijn Schepper in het aangezicht zien en zeggen dat hij noch deel noch lot in deze grote zaligheid heeft; het geloof is een bewijs der dingen die men niet ziet, en zou elk woord waar hij zulk een vermetele verklaring mocht afleggen, tegenspreken en hem aanklagen als schuldig te zijn aan het geven van vals getuigenis. Ja, hem elk woord zelfs, voor de vierschaar van zijn geweten doen herroepen. “Wie kan onfeilbaar de getuigenis voor het geweten geven dan het geloof,” zegt Milton. Echter durven het er velen. De psalmdichter zei in zijn haasten: “Alle mensen zijn leugenaars”. “Maar die gelooft zal niet haasten,” noch zulke haastige gevolgtrekkingen maken, Jes. 28 vers 16. Want het geloof komt tussenbeiden, als een vrijwillig getuige der waarheid, en weerspreekt het ongelooft, gelijk te zien is hij de Psalmdichter.

ACHIMAAZ. Maar als Gods uitnodiging mij een recht geeft te geloven, en als het geloof mij de erfenis verzekerd, gelijk de schriftuurplaatsen welke u hebt aangehaald, duidelijk bewijzen, (zoals wij lezen, “dat God het aan Abraham schonk door de belofte, en dat als zij, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, het geloof ijdel is, en de belofte krachteloos gemaakt,” en wederom: “want zovelen als uit het geloof zijn,

worden met de gelovigen Abraham gezegend;”) waarom wordt dan gezegd, dat iemand een recht verkrijgt door te *doen*? ”Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.” Openb. 22 vers 14.

CHUSCHI. Zie toe dat u nooit eens Schriftuurplaats ophaalt om de andere tegen te spreken; als u dat doet, dan zult u warboel maken van de innigste overeenstemming, de Goddelijke oprechtheid beschuldigen van onstandvastigheid en de God van orde, van verwarring. De Wijsheid zegt: “Mijn gehemelte zal de waarheid bedachtelijk uitspreken, en de goddeloosheid is Mijn lippen een gruwel. Alle de reden Mijns monds zijn in gerechtigheid, daar is niet verdraalde noch verkeerds in. Zij zijn allen recht voor degene die verstandig is en rechtmatig voor degenen, die wetenschap vinden,” Spreuk 8 vers 7- 9. Om u nu de bedoeling van de bovengenoemde tekst te tonen, zal ik u die eerst uitleggen naar uw eigen opvatting, en zien in hoever de Schrift met uw gevoelens overeen zal stemmen.

Wij willen eens veronderstellen, dat iemand in zijn natuurlijke staat, nooit enige werkelijke zonden had bedreven, hoewel God verklaart, dat allen hebben gezondigd, nochtans, om der bewijsvoeringswil zullen wij die mens eens vrij noemen van zonde; ja, veronderstellen zelfs, dat hij uiterlijk, elk voorschrift der wet is neergekomen, en nauwkeurig naar die regel heeft geleefd. Echter, heeft God nochtans alle mensen onder het ongeloof besloten. Rom. 11 vers 32. En wat zegt God van zijn werken? Wat niet uit het geloof is, dat is zonde, Rom. 14 vs. 23. En wederom, “Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen” Hebr. 11 vers 16. En wat zegt de Rechter van zo iemand?” “Die niet gelooft, zal verdoemd worden”. Markus 16 vers 16: Wat zegt God van de menselijke gerechtigheid? “Wee degenen, die zich met een bedekking bedekken, maar niet uit Mijn Geest, om zonde tot zonde te doen” Jes. 30 vers 1.

De hoofdpunten der wet zijn twee, dat men God liefhebbe met zijn ganse hart, en zijn naasten gelijk zichzelf; aan deze twee geboden, hangt de ganse wet en de profeten. Dus ziet u, dat liefde de vervulling der ganse wet is. Maar wat zegt God van de natuurlijke mens? Wel, dat het bedenken van het vlees vijandschap tegen God is; dat het zich der wet Gods niet onderwerpt en zulks ook niet kan. Daarom besluit de Heilige Geest: “Dat al had iemand alle kennis, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap, en hij al de talen der mensen en engelen sprake, ja al was het, dat hij al zijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en zijn lichaam overgaf om verbrand te worden, en de liefde niet had, het hem geen nuttigheid zou geven.” 1 Kor. 13. Hij is nog onder de werken der wet, en zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek. Want uit de werken der wet zal geen levend vlees voor God gerechtvaardigd worden. Dus ziet u, dat uw wettische uitleg over deze tekst, in tegenspraak is met de helft van Gods Woord. Is dit niet de raad verduisteren met woorden zonder wetenschap? Job 38 vers 2. Zal God niet van u zeggen, dat u niet recht van Hem gesproken heb? Job 52 vers 8.

Kom, laat mij nu mijn gevoelens over deze tekst u voordragen.

Wat is Gods gebod aangaande Christus en zijn Evangelie? Die tekst, zoals u weet, spreekt over het doen van zijn geboden. God zegt tegen Mozes: “Een profeet zal Ik hun verwekken, uit het midden hunner broederen, als gij. En Ik zal Mijn woorden in zijn mond gaven, en Hij zal tot hen spreken, alles wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.” Deut. 18 vers 18, 19, en Johannes zegt: “En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkaar

liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft.” 1 Joh. 3 vers 23. Veronderstel nu, dat God “de deur des geloofs voor iemand opent.” Hand. 14 vers 27. En het welbehagen van Zijn goedheid, en het werk des geloofs met kracht aan hem vervult, 2 Thess. 1 vers 11; zozeer dat God zijn hart door het geloof reinigt, Hand. 15 ... zouden dan de hierboven genoemde geboden niet door zo iemand gehoorzaamd worden? Hij heeft genade uit Christus ontvangen tot gehoorzaamheid des geloofs, Rom. 1 vers 5. Of, met andere woorden: hij is bekwaam gemaakt geworden om door genade te geloven; of, door het geloof, welk Gods genadegave is, is hij in staat gesteld, het Evangelie te geloven en te gehoorzamen.

ACHIMAAZ. Voorzeker worden door zo iemand de geboden volbracht of gehoorzaamd, omdat hij, gelijk u zegt, de genade tot gehoorzaamheid van geloof ontvangen heeft; en als de genade Gods geen gehoorzaamheid aan de leerstukken des geloofs werkt, wat dan? Johannes zegt, dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Maar de wereld overwint altijd een ongelovige, en zal zulks altijd doen. Het is het geloof dat het hart reinigt. En hij die van genade ontbloot is, is vervuld met schuld, vijandschap en dwalingen, en daarom evenver van het doen der geboden verwijderd, als de satan zelf.

Cuschi. Zeer waar mijn broeder! Zie dus dat de gehele wet en de profeten vervuld worden door “de liefde”. Maar geen mens kan door zijn natuurlijke kracht deze liefde ontvangen, omdat het bedenken van de vleses vijandschap is. Veronderstel nu, dat God Zijn belofte aan iemand vervulde, namelijk zijn hart besnijden, om de Heere zijn God lief te hebben, met zijn ganse hart, en met zijn ganse ziel, opdat hij leve, Deut. 30 vers 6, en een mens in staat stelde om, evenals Johannes te zeggen: “Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft lief gehad” dat zo iemand in zijn hart, beide God en zijn naasten lief heeft, zou zo iemand de wet niet betrachten, als hij opmerkt, dat de schrift zegt, dat de liefde zijn naasten geen kwaad doet, en dat daarom “de liefde de vervulling der wet is? En wat zegt God over het geloof van die mens? Wel, die gelooft, zal zalig worden. En wat zegt de Heilige Geest van de liefde van hem? Wel Hij zegt, die liefheeft woont in God, en God woont in hem.

Als dit dan zo is, doet dan zo iemand de geboden niet? Wanneer God zelf in hem, beide de neiging en de beweging werkt; of, om in de bewoordingen der Schrift te spreken; het is God, die in Hem werkt beide het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen. Filip. 2 vers 13. En als het Gods werk in hem is, wat heeft dan zo iemand om in te roemen, behalve in de genade Gods? Geloof is de gave Gods, en het werk Gods; dit is het werk Gods, dat u gelooft in Hem die Hij gezonden heeft.” Joh, 6 vers 29. Het is waar geloof in Jezus Christus en zuivere liefde tot God, die Evangelische gehoorzaamheid voortbrengt; gelijk het geschreven is, “De genade Gods, onderwijst de mens, dat hij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en Godzalig leven zou in deze wereld” Tit. 2 vers 12. Daarom, mogen wij besluiten, dat die Zijn gehoorzaamheid niet toeschrijft aan Zijn genade, God berooft van de heerlijkheid van Zijn eigen werk, en hij, die het toeschrijft aan de vrije wil en aan de menselijke kracht, vergoedt zichzelf.

ACHIMAAZ. Ik ben liefelijk onderwezen, en overvloedig bevredigd met uw gevoelens over deze tekst; zij strookt volkomen niet mijn eigen bevinding, ook geloof ik niet, dat al de voorstanders van de vrijen wil en eigen gerechtigheid op aarde, uw Evangelische gevoelens uit mijn oordeel zouden kunnen uitwissen. Ik zie klaar dat het grote loon beloofd wordt aan de getrouwe mens. En dat het vermetele hoogmoed in de mens is,

om die heerlijkheid, aan werken van de vleses toe te schrijven, die alleen aan de God der genade toekomt: de nederige gelovige wordt bewaard, terwijl de hoogmoedige werkheilige mens zijn rechtmatige verdiensten verkrijgt. Wel mocht de Psalmist zeggen: “Hebt de Heere lief, gij al Zijn gunstgenoten; want de Heere behoedt de gelovigen, en vergeldt overvloedig degene die hoogmoed bedrijft”, Psalm 31 vers 24. Het is mij duidelijk dat uw leer wijze de heerlijkheid van onze heilstaat aan God alleen toeschrijft en troost en verzekering aan Zijn aangenomen kinderen verschaft, en, zo ik mij niet vergis, was de eer Gods en het heil van Zijn uitverkorenen, door Jezus Christus, het enige doel dat God beoogde toen Hij de wereld schiep. En dat is nog Zijn doel in het verlossen en verzoenen van zondaars met zichzelf. Ja, Zijn wereldbestuur, zowel als Zijn werken der schepping en verlossing, der voorzienigheid en der genade, was van het begin af het grote en grootse plan van de Almachtige! Hetwelk voltooid zal zijn wanneer God de rijkdommen van Zijn genade in heerlijkheid ten toon zal spreiden door Jezus Christus. Dan zal door de gemeente bekend gemaakt worden, aan de overheden en de machten in de hemel, de veelvuldige wijsheid Gods. Efeze 3 vers 10.

Cuschi. Nu spreekt u als een, die behoort tot de ware besnijdenis, die God dient in de Geest, zich in Christus Jezus beroemen, en geen vertrouwen in het vlees stellen. Maar in sommige dingen geloof ik, dat u zozeer naar het bedorven vat smaakt en dat u, evenals Moab, op uw heffe hebt stil gelegen. Jer. 48: 11.

ACHIMAAZ. Hoewel u geen hoogleraar in het Grieks of Hebreeuws bent, merk ik toch dat u zeer nauwkeurig kenner zijt van de taal Kanaäns. Jes. 19 vers 18.

Cuschi. Ik heb dikwijls over heren horen spreken, die mij graag vernield zouden hebben, voor een gebrek in de spraakkunst, hetwelk ten hoogste slechts enige schending betreft der taal, en alleen een wanklank, bestaande in stijve volzinnen en klanken, in het oor verschaft, terwijl de zodanigen wel vijftig misslagen in de Godgeleerdheid in één redevoering begingen, die tot verderf der ziel verstrekken kunnen. Daarom is een ongeletterde Godgeleerde duizend maal beter dan een geleerde en welsprekende deïst, al is hij verwaardigd met de titel van Dr. De gezegende Verlosser heeft nooit een misslag in de Godgeleerdheid begaan, hoewel Hij, naar onze taalregelen, er één in de spraakkunst beging, toen Hij zei: “Eer Abraham was, BEN IK.

Ten tweede. Maar om tot ons onderwerp terug te komen: de heerlijkheid van alle goede werken die in de mens gewrocht worden, behoren aan God toegeschreven te worden, van Wie alle goede gave en volmaakte giften afdalen. Vandaar dat de ware kerk van God, tot eer van haar Hoofd erkent, dat de Heere haar ook al haar werken heeft doen uitrichten. Jes. 26 vers 12. Wat mij betreft, ik heb nauwkeurig het leven van Gods uitverkoren gadeslagen, die zuiver in de waarheid en door genade geroepen zijn. En uit hetgeen ik heb kunnen opmerken, zijn zij de enige arbeiders tot het koninkrijk Gods. Ik vind ze gewoonlijk bezig, gelijk hun gezegende Heere. Soms wenende en het kruis dragende, en op andere tijden bezig in werken van liefde met hun ganse ziel; op andere tijden in strijd tegen enige heftige verzoekende, omringende zonde, of bekende dwaling; op andere tijden de wijze twisters van deze wereld tegenstaande, die de vrijmacht van hun Schepper tegenstaan en zichzelf rechtvaardigen. Soms vind ik hen werkzaam in zelfonderzoek, op andere tijden weer zich dagvaardende voor de vierschaar Gods, over enig wangedrag, dan weer strijdende tegen het vlees, hun verkeerdheden belijdende, hun God rechtvaardigende, vergeving

afsmekende en verzoening met Hem zoekende, als het toppunt van hun ganse gelukzaligheid. Soms vind ik hen het gemis van hun Heere betreurende, ernstig Zijn aangezicht zoeken; op andere tijden met de toestand van enig arm zondaar op hun gemoed weer arbeidende in barensnood, totdat Christus in hen een gestalte verkrijgt. Op andere tijden met de hoogste lofzangen Gods in hun mond en een tweesnijdend zwaard in hun hand. Psalm 149 vers 6; op andere tijden vind ik hen de ellendigen beklagen of met hen die wenen, en soms het woord des levens voorhoudende, als goede uitdelers der veelvuldige genade Gods. 1 Petrus 4 vers 10. In 't kort, ik kon nooit des Verlossers Goddelijke groet, "Wees gegroet," Matt. 28 vers 29, aan iemand anders toepassen dan aan hen. Want deze kunnen in de striktste zin van het Woord "heilige werklieden" genoemd worden.

Ik heb nauwkeurig de verschillende geslachten der werkheiligen gadeslagen en werkelijk schijnen zij soms de was heilige in uitwendige schijn voorbij te streven. Maar gelijk de Heere zegt, *daar zullen laatsten de eerste zijn en eersten de laatsten. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.* Terwijl de eigengerechte ontbloot van genade blijven, welke uiterlijke vertoning zij ook maken, zo wordt God niet in hen verheerlijkt; hun beginselen zijn verdorven, hun oordeel met dwaling opgevuld, hun beweegreden zijn verachtelijker, terwijl zij ontbloot zijn van het geloof der uitverkorenen Gods, en zelfzucht het doel is van hun streven in alles wat zij voorgeven met hun Godsvrucht. Zij verwachten dat zij God aan zich zullen verplichten, terwijl, zoals de Heere zegt, al hun werken geschieden om van de mensen gezien te worden. Ik heb hen dikwijls de vrijmacht Gods horen smaden en aan hun Schepper wreedheid horen toeschrijven, Wiens oordeel overeenkomstig de waarheid moest zijn; op andere tijden zijn raadsbesluiten lasterlijk horen smaden, hoewel zij een zaligmakende kennis van Gods raad en wil openbaren en het dorre hart van een zondaar gelijk een vruchtbaar veld maken. Op andere tijden vind ik hen de getuigenis van Gods dienaren misbruikende, hun woorden verdraaiende tot een zin, welke zij nimmer bedoelden, door gevolgtrekkingen makende, die nooit in hun gedachten opkwamen, ten einde de genade Gods in minachting te brengen. Op andere tijden vind ik hen zo overvloedig met de barmhartigheid Gods, dat zij, die aan het geheel menselijke geslacht doen beërven, en op andere tijden zo eng dat zij verklaren dat enigen van des Heeren verlost in de hel zijn. In het kort, hoogmoed, verwaandheid, zelfzucht en zelfvergoding, is alles wat ik ooit in de eigengerechte vrije wildrijver kon zien, de zin van Gods Woord verdraaien en strijden tegen Zijn vrijmachtige wil, heeft zich altijd ontdekt in al hun verrichtingen. Zulke handelingen schijnen mij toe niet beter te zijn dan een openbaring van het werk dat in de hel geschieden zal.

O, zondaar! Zeg het pleiten op uw eigen verdiensten vaarwel, want God zal gewis uw vertrouwen tot het bereiken van uw doel verwerpen. "Velen zullen te die dage tot mij zeggen: "Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam duivelen uitgeworpen en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van mij, gij die de ongerechtigheid werkt." Matt. 7 vers 22, 23. Dus ziet u, dat de hel zelf de wettisch gezinden niet van zijn roemen kan genezen.

En al de lofreden van de Rechter Zelf, zullen de uitverkorenen niet tot roemen bewegen. Maar tot het laatste toe zullen zij vol blijven honden, dat zij onnutte dienstknechten zijn, gelijk al is aangemerkt. Het moet zo zijn, want de Heere verklaart dat, die zich vernederd verhoogd zal worden, en die zich verhoogd vernederd.

ACHIMAAZ. Ik zie duidelijk dat het geloof, een zielvernederende, zelfontledigende

en zelfverlagende genade is, zowel als een vaste grond der dingen die men niet ziet. Maar ik word er soms toe gebracht om het te betwijfelen, of ik in het geheel wel enig geloof heb.

Cuschi. Hebt u nooit in het woord Gods, zowel in het eerste gezicht, hetwelk u hadt, een beminnelijkheid en gepastheid in de Zaligmaker ontdekt, gelijk Hij in het Woord is voorgesteld, zodat zelfs het diepst uwer ziel naar Hem uitging! Dat was het oog van geloof hetwelk het Voorwerp des Levens ontdekte. “Die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.” En hebt u uw hart niet zo overgebogen gevoeld, om een deel en lot met Hem te hebben, dat de gehele wereld als niets scheen, met Hem vergeleken? Dat is de kracht van het geloof, die de wil neigt om Hem te kiezen en te omhelzen boven alle andere voorwerpen. “Die tot God komt, moet geloven dat Hij een Beloner is,” en wederom het geloof grijpt het eeuwige Leven aan. Dus schijnt het geloof op het verstand en ontdekt de Zaligmaker, als het meest begeerlijke Voorwerp en buigt dan de wil over, om Hem te kiezen. En dan, eindelijk roept het de liefde in om haar keuze te bewonderen. Dit is de genade die dat vermag; noch besnijdenis heeft enige kracht, noch voorhuid, maar het geloof, door de liefde werkende. Gal. 5 vers 6. En zodra de Liefde in de ziel afdaalt, werpt zij de slaafse vreze buiten, en brengt haar eigen dienaren mee, welke zijn: blijdschap en vrede. “God vervulle ulieden met blijdschap en vrede in de geloof.” Rom. 15:13. Nu kan de gelovige zijn aandoening niet uitdrukken. “Denwelken hij niet gezien hebbende, nochtans liefheeft en hoewel hij Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt hij zich met onuitsprekelijke en heerlijke vreugde.” 1 Petrus 1 vers 8.

ACHIMAAZ. Wat u van het geloof gezegd hebt, heeft mijn ziel dikwijls ondervonden en tegelijk zaligheid genoten, daarom hoop ik waarlijk gezegend te zijn met die geestelijke genade. Ik bevind dat zij mijn hart zuivert, want dikwijls wordt er een antwoord van schuldvergeving en vrede van de Verlosser, tot mij gebracht op het gebed van geloof.

Cuschi. Dan staat u op het enig Fondament, en mag met de apostel zeggen: “Dit is de vrijmoedigheid die wij tot Hen hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort,” en wij de begeerde zaak ontvangen, 1 Joh. 5 vers 14. Uw geloof is echt, en een waar “bewijs der dingen die men niet ziet.” Armoede van geest is een zeker kenmerk van hen, die de “prijs der hoge roeping Gods in Christus Jezus” zullen ontvangen. Filip. 3 vers 14. Wanneer iemand de ongenoegzaamheid van zijn eigen gerechtigheid inziet, omhelst hij een toegerekende; wanneer hij zijn verloren toestand gevoelt, dan is hij dankbaar voor een Verlosser. Wanneer hij zich de oneindige schuld bewust is, welke hij gemaakt heeft, vlucht hij tot de Borg, en wanneer hij bewustheid heeft van de bedrieglijkheid van zijn eigen hart, zodat hij geen vertrouwen in het vlees durft stellen, klemt hij zich aan de Rotssteen vast, tot schuilplaats. Wanneer zijn toevluchten der leugens weggevaagd zijn, en zijn valse hoop ontworteld is, dan graaft hij diep, en vestigt alles op de Rots der eeuwen. Zo is de mens, die arm van geest is, van hoogmoed verlost en nederig van hart zijnde, komt hij tot God, gelijk de arme verloren zoon, met ootmoedige schuldbelijdenis, klopt hij aan de deur der genade en smeekt om het brood van de hemel. Zo iemand is van de prijs verzekerd. “Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen.”

Ten derde, de Heilige Geest wordt in het hart der gelovigen uitgezonden, om zijn verstand en geweten te besturen, te verlichten en te onderwijzen, en om een

overeenstemmend getuigenis met zijn geweten te geven, dat hij door zijn geloof gerechtvaardigd is, terwijl daarentegen niets anders tevoren was, dan het vonnis der zelfveroordeling, en de kwellende beschuldiging van een boos geweten. O, nu zijn de dingen zodanig veranderd, dat de gelovige de beschuldiging tot zwijgen gebracht vindt, en een gelijkkluidend getuigenis voor God wordt blijkbaar gevoeld en genoten." Die gelooft heeft de getuigenis in hem zelf, want de Geest is het, die getuigt." 1 Joh. 5 vers 6 10. Deze dingen stellen zielen in staat om te zeggen: "Onze roem is deze, de getuigenis van ons geweten, gelijk ik tevoren zei heeft de gelovige een meegetuige. "Want de Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn." Rom. 8 vers 16. Dus ziet u dat liefde, blijdschap, vrede, en geloof de eerstelingen van de Geestes zijn" Rom. 8 vs. 23, en de ziel van deze vruchten is de voorsmaak en het "Onderpand van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid." Efeze 1 vers 14.

ACHIMAAZ. Ik zie duidelijk dat mijn ziel deel heeft in het verbond der genade, ook ben ik niet zonder de bewijzen, de eerstelingen en het onderpand die u genoemd hebt, en ik geloof, naar mijn tegenwoordige gestalte en beschouwing te oordelen, dat ik nooit meer twijfelen zal. "Gij Heere! Hebt in Uw goedgunstigheid, mijn berg vastgesteld".

Ik veronderstel dat Prodigalis die hemelse zegeningen in Christus Jezus, die zalige voorsmaken van de hemel, in een wonderlijke mate genoot. Want het wordt dikwijls gezien dat een ellendig verloren zoon, een zichtbare verlossing, en een zielvertederende ontvangst heeft, wanneer God Hem bekering ten leven schenkt. En waarlijk, als zulke arme zielen dat niet hadden; zou het voor hen onmogelijk zijn te geloven tot hun eeuwig heil. Daar zij zulk een verschrikkelijk gezicht hebben van een vertoornd God, en hun zondig zelf bestaan, vereist het een werk van geloof met kracht om hun ongeloof te schande te stellen. En de duivel en het ongeloof tot zwijgen te brengen. Niets zal deze beschamen als een wondervol licht, een almachtige verlossing, en een Goddelijk en alvermogenend bewijs.

Cuschi. Dat is andere, uitnemender rede dan vroeger. U begint, geloof ik aan te leren. Maar tot uw vraag: Prodigalis genoot, geloof ik evenveel van de voorsmaken van de hemel als de meesten hebben, totdat de Geest der genade hen toegerust heeft, met de ganse wapenrusting Gods. Want toen leidde Hij hem als een gewapend krijger van Jezus Christus voort, om van de duivel verzocht te worden.

ACHIMAAZ. Het komt mij verbazend voor, dat de duivel zo onvermoeid is in het verzoeken van de kinderen Gods, ziende dat hij niets ondervonden heeft, dan herhaalde teleurstellingen. Bovendien heeft de Verlosser kracht aan Zijn kinderen beloofd, voldoende om al de macht van de duivel te overwinnen; zo zelfs, dat niets hen op enigerlei wijze letsel zal doen, Luk 10 vers 19. De duivel moet dat voor goed weten; omdat hij nooit een vanouds uitverkorenen, kan verderven. En daar de poorten der hel hen niet zullen overweldigen, (Matth. vers 10 18), verwondert het mij dat de satan de belegering niet als een aanvaller opent, en vermoeid wordt van altijd in het proces als een aanklager voor te komen.

Cuschi. Dat hij openlijk zal aanvallen, daar is geen waarschijnlijkheid voor; satan ploegt nog in hoop. En al hoewel hij de uitverkorenen niet verderven kan, zo is het nochtans hem welgevallig, als hij hun vrede kan verstoren, of hen tot opstand tegen God kan aanzetten; de duivel heeft een feest als wij een vasten hebben. En aan de

anderen kant, heeft de duivel een dubbele hel, als wij op de berg zijn; daarbij is zijn vijandschap tegen Christus en Zijn uitverkorenen zo diep ingeworteld, dat hij de vrijmacht van de Verlosser, noch de voorwerpen van Zijn keuze kan verdragen.

AHIMAAZ. Maar waarom is de duivel zoveel meer gekant tegen de Verlosser, dan tegen God de Vader?

CUSCHI. Hiervoor kunnen verschillende reden worden aangevoerd:

- Ten eerste; de Heere Christus liet de oproerige Engelen in hun opstand liggen, toen Hij hen van dwaasheid beschuldigde. Job. 4 vers 18. Vervolgens vloekte en veroordeelde Hij hun hoofdaanvoerder in Eden. Gen. 3 vers 14. En “Hij heeft hen tot het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder de duisternis bewaard” Judas 6; terwijl Hij aan de andere zijde de uitverkoren engelen vaststelde, door een onherroepelijk besluit, hen van de grondslag van de vrije wil afnam, en hen in onvernietigbare liefde en almachtige kracht bevestigde. Zodat het voor hen onmogelijk zou zijn te vallen, gelijk de anderen gedaan hadden. Zij worden nu niet aan de vrijheid van hun eigen wil overgelaten, maar gelijkvormig gemaakt aan hun verheerlijkt Hoofd, Christus, Die daarom genoemd wordt, het Hoofd van alle overheden en machten. Col. 2 vers 10. En daar de engelen door de Zaligmaker, vastgesteld zijn in eeuwige vriendschap, is hun gewilligheid om hun vorige standplaats te verlaten, de vrijheid van hun eigen wil; zij stemmen bereidvaardig in, en omhelzen dankbaar hun vaststelling in Christus, het uitverkoren Hoofd, in wie God hun eeuwige standplaats voorverordineerd had. Om deze reden worden zij uitverkoren engelen genoemd. En hun instemmen daarmee wordt een verzoenen genoemd, ofschoon zij nooit in vijandschap stonden. “En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn.” Col. 15 vers 20. Dit is een oorzaak van des duivels vijandschap tegen de uitverkiezing. En hij heeft duizenden volgelingen in de wereld, die een godsdienstige belijdenis afleggen, en toch door hem beheerst worden, en vrijmoedig zijn zaak omhelzen en verdedigen tegen de vrijmachtige wil van de Almachtigen. De grote en vreselijke dag van de Heeren zal vele wonderlijke en ontzettende tonelen van deze soort openbaren, tot eeuwige beschaming van velen die er zich nu in beroemen!
- Ten tweede: Het is een allerverbitterendste en vernederendste overweging voor een trotse en hoogmoedige geest, gelijk de duivel is, dat de gevallen mens, nadat hij door hem verleid werd, onder de veroordeling en de vloek Gods kwam, zowel als hij, en dus met hem van nature voor God even verdoemelijk en gelijk stond dat, de Zaligmaker dan de natuur der engelen zou versmaden, en de menselijke aannemen. “Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan. Hebr. 2 vers 16. Deze vrijmachtige daad, deze onderscheidende genade van de Verlosser haat de duivel.
- Ten derde: Door de dood van de Zaligmaker aan het kruis leed de duivel schade in Zijn koninkrijk, zijn donkere verblijven werden wonderlijk ontdekt; de verdervende kracht der zonde, de steunpilaar van zijn rijk, werd zozeer weggenomen, dat zij nooit een van Gods uitverkorenen meer verderven zal. De duivel werd als een aanklager neergeworpen, en kan in zekere zin, niet eens de God van deze wereld worden genoemd. Want de Erfgenaam van alles heeft

hem overwonnen. De dood, een ander ondergeschikt vorst in het rijk des satans, werd gefnuikt, en zal gewis verwoest worden, Hos. 13 vers 14. Over satan, zonde, en dood werd getriomfeerd, en zij werden in het openbaar aan het kruis tentoongesteld, (Col. 2 vers 15), de duivel is door de Verlosser gevankelijk weggevoerd (Efeze 4 vers 8), en een koninkrijk der genade werd er in de wereld opgericht, dat zijn rijk gewis zal uitroeien. Dan. 7 vers 11.

- Een andere rede die bijgebracht kan worden voor de boosheid van de duivel, is, dat de Verlosser, wie hij zo haat, hem en al zijn heirlegers in het oordeel zal brengen. De satan wordt onder de duisternis ten oordeel bewaard. En wanneer de Heere de ganse verborgenheid der ongerechtigheid zal blootstellen of openbaren, (2 Thess. 2 vers 7, 8), dan zullen de heiligen verschijnen in die schoonheid die de duivel verloren heeft, gelijk Esther in Vasthi's paleis, (Ester 2 vers 17). Want zij zullen zijn, als de engelen Gods in de hemel, Matt. 22 vers 30; terwijl de gevallen engelen gelijk gesteld zullen worden met de gevallen mensen; niet in het minst meerder, of het zou in ellende moeten zijn. Vandaar leest men dat zondaars heengaan in gezelschap met de duivel en zijn engelen, Matt. 25 vers 41. Maar de meest pijnigende gedachte voor de helse hoogmoed is, dat uitverkoren, verlost, herstelde mensen deze helse koningen, vorsten en geweldenaars zullen oordelen: "Weet gij niet dat wij de engelen zullen oordelen? 1 Kor. 6 vers 3. In die dag zal het blijken, dat zij, die in hun vrije wil en eigengerechtigheid stierven, onder de zwarte bende zullen gevonden worden, zo zeker als er een God is die rechtvaardig oordeelt.

Dit zijn sommigen van de redenen die aangevoerd kunnen worden, voor de onbegrensde boosaardigheid van de duivel tegen de Verlosser en zijn uitverkorenen. Daarom is het voor de uitverkorenen tevergeefs verzoening met satan te verwachten, ziende dat God de oorlog verklaard heeft. Wij kunnen van de wangunst van de satan zeggen wat de geleerde Milton zegt:

"Nooit kan er was verzoening groeien

Waar de dodelijke haat zo diep doordrongen heeft."

Bijgevolg kunnen wij met grond besluiten dat de duivel nooit het beleg zal opbreken, zolang God in deze wereld een gemeente heeft; evenmin zal hij ooit het rechtsgeding als een aanklager laten varen, zolang hij een gelovige kan overhalen om naar zijn leugens te luisteren, toe te geven aan zijn verzoeken, of te schrikken voor zijn beschuldigingen.

VIII. HOOFDSTUK.

AHIMAAZ. Kom, hoe begon hij bij Prodigalis? Ik veronderstel, op een heftige wijze, omdat hij vroeger een getrouw dienaar van de duivel geweest was, en daarbij vele van zijn neigingen kende, was hij beter in staat en die bloot te stellen. Het wordt vaak gezien, dat de zodanigen het dapperste voor de waarheid, het getrouwste aan hun Verlosser, en het vurigste in het gebed zijn. Zij die het getrouwste zijn aan de mammon der onrechtvaardigheid, zullen het dan aan de ware rijkdommen zijn. Lukas 16 vers 11. “Dien die veel vergeven is, zal veel liefhebben! Lukas 7 vers 47; en die men veel vertrouwd heeft, van die zal men overvloediger eisen.” Lukas 12 vers 48.

Cuschi. U moet weten, dat Prodigalis zo blijkbaar verlost zijnde, dacht dat de duivel zo gescholden was, dat hij Hem nooit weer zou aanvallen. Ook vermoedde hij in het minst niet dat de boosheden zijns harten ooit een tweede openbaring Gods zouden nodig maken; noch dat hij ooit het gezicht op de Verlosser zou missen. In deze rustige gemoedsgesteldheid was hij geheel en al op verzoeking onvoorbereid. Dit wist de duivel en nam daarom dit ogenblik waar. Een gelovige kan dikwijls beschuldigd worden van niet op zijn hoede te zijn. Maar zodanige beschuldiging, kan billijkerwijze niet tegen de duivel worden ingebracht; in dit opzicht is hij wijzer dan de kinderen des lichts.

Toen de duivel tot hem kwam, stortte hij eerst een ganse bui van vurige pijlen in zijn gemoed; de verdorvenheid van zijn hart vatte vlam, en de gehele loop der natuur werd ontstoken van de hel! Jac. 3 vers 6. De rook benevelde zijn verstand; of zoals Paulus zegt: “de god van deze wereld had zijn zinnen verblind;” zijn oordeel was verward, en elke Goddelijke aandoening scheen door schrik en afgrijzen verzwolgen te zijn. De satan alzo een voordeel op hem behaald hebbende, plaatste hij hem bij vernieuwing voor de rechterlijke vierschaar en beschuldigde hem daar van lasterlijke gedachten, die hijzelf in Prodigalis gemoed had ingeworpen. Hij verzocht hem, om te doen geloven, dat hij van de genade vervallen was. Hij blies hem harde gedachten jegens de Verlosser in, en beschuldigde hem daarna van dezelve. Hij gaf hem in, dat hij tegen de Heilige Geest had gezondigd. En dat al de verwarring en afgrijzing die hij, Prodigalis, gevoelde, de gevolgen waren van het rechtvaardig oordeel Gods voor zijn onvergefelijke zonde. En dat het niet minder dan een bewijs was van hetgeen hij in de eeuwigheid zou verduren.

Prodigalis zocht naar zijn zielvertroostende Getuige, maar hij kon Hem niet vinden; zijn geloof scheen deszelfs gewoon werk niet te verrichten. Daarom verzonk de arme ziel, zo erg als ooit in de vresen van de dood, en de verschrikkingen der hel. Het verderf verscheen aan de ene zijde, en de satan aan de andere. En de duivel bracht vele van Mozes oude beschuldigingen tegen hem in, alsof het Mozes was, die hem als een ongelovige aanklaagde!

Die arme Prodigalis! Hij was nooit meerder beschaamd dan nu; bij zijn eerste verhoor had hij geen kennelijke hoop op genade. Maar om na de rechtvaardiging weer aangeklaagd te worden, was een verborgenheid die hem te groot was, om te kunnen beoordelen. Daarom gaf hij alles als verloren op; niet twijfelende of hij was als een verworping in de handen van de satan overgeleverd. En vreesde dat hij er zeker in slagen zou om Hem de afschuwelijke opstand van zijn gefolterde ziel in lasterlijke uitdrukkingen, te doen lucht geven.

Terwijl Prodigalis in twijfeling wegzonk, kwamen deze woorden met kracht op zijn

gemoed. “Geliefden! Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzekering, alsof u iets vreemds overkwam. Maar gelijk u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, zo verblijdt u”; 1 Petrus 4 vers 12, 13. Deze woorden troffen de aandacht van die arme man, dat de satan niet kon dulden, want hij kan niet langer iets in ons uitrichten, dan zolang hij ons gemoed bezig houdt en wij opletend zijn op zijn leugens, hetwelk zijn wijsheid en tevens zijn dwaasheid is.

De duivel, merkende dat Prodigalis; naar een andere stem luisterde begon hem heftig aan te vallen. Maar de andere, een weinig bemoediging uit bovengenoemde schriftuurplaats ontvangen hebbende, was overtuigd, dat hij de uitspraak der rechtvaardiging weer zou genieten. Ja, zelfs was hij hier van zo overtuigd, dat hij geloofde dat zij ten tweeden male, met kracht zou komen, en zond daarom deze bede op: “Heere! Hoor de gerechtigheid, merk op mijn geschrei, neem ter ore mijn gebed, met onbedrieglijke lippen uitgesproken. Laat mijn recht voor Uw aangezicht uitgaan, laat Uw ogen de billijkheid aanschouwen. Gij hebt mijn hart beproefd; des nachts bezocht, Gij hebt mij getoetst.” Psalm 17 vers 1, 2, 3.

Zodra Prodigalis deze bede geëindigd had, beantwoordde de dierbare voorspraak zijn gebed tot vreugde zijns harten, en postte deze woorden met zulk een kracht aan zijn ziel toe, zodat het gerechtshof te eng werd voor de listige beschuldiger. “Alle instrument dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult u verdoemen.” Jes. 54 vs. 17, De arme Prodigalis nu zijn geestelijke kracht herstellende, en zijn verdonkerde bewijzen, zo mogelijk, tienmaal helderder dan ooit te veren ziende, gevoelende dat het woord Gods in zijn gemoed stroomde, greep het zwaard van de Geest aan. En zei tot zijn beschuldiger: “God is het die rechtvaardigt, wie zal verdoemen? Christus is het die gestorven is,” Rom. 8 vers 33. Daarop verdween de duivel onmiddellijk.

Dit genoemde verhoor diende, om Prodigalis het gebruik van het zwaard Gods te leren, en vervulde blijkbaar de Schriftuurplaats: “Onderwerpt u dan Gode, wederstaat de duivel, en hij zal van u vlieden.” Jac. 4 vers 7.

AHIMAAZ. Ik durf beweren, dat de arme man zijn liefde vuriger, zijn geloof sterker bevond, en het ambt, het gebruik en de getrouwheid van zijn Voorspraak bij een helderder licht inzag, dan hij ooit tevoren had gedaan. Er is niemand die het weet, behalve hij die het ondervindt, hoe de onveranderlijke liefde Gods en de getrouwheid van de Verlosser, die in zo menige herhaalde verlossing blijkt, de Almachtige dierbaar doet worden voor ene hulploze gelovige, die voortdurend door de algemene vijand van God en mensen wordt aangevochten.

Cuschi. Inderdaad had Prodigalis nooit de Verlosser in zijn ambt, als Voorspraak gezien, behalve eenmaal tevoren, en in deze verzoeking was hij Hem uit het oog kwijt geraakt, maar door middel van beproevingen leren wij onze behoefte naar de Verlosser kennen in elk ambt, hetwelk Hij bekleedt, waar van wij niets weten, voordat onze verschillende beproevingen, ons, onze behoeften daaraan doen kennen, en de Zaligmaker neerbuigt om in dezelve te verschijnen en ze te vervullen. En ik twijfel er niet aan of dat het gebrek aan opmerken en overwegen van deze dingen, een oorzaak is van de neergebogenheid van zeer vele dierbare zielen in onze dagen. Onze liefderijke Middelaar behoorde in dat ambt beschouwd te worden elke keer als wij bidden. Als onze Middelaar wordt Hij vereist, wanneer er een strijd tussen God en het geweten bestaat. Als Voorspraak en wonderlijke Raadgever moet Hij in verzoeken begeerd worden, of anders zal de wijsheid van de aanklager teveel voor ons zijn. En juist deze ambten bekleedt onze Heere, en Hij zal altijd die met Goddelijke

nauwgezetheid toepassen, als het gelovig gebed Zijn hulp inroept. Prodigalis was zodanig gerust in de getrouwheid van zijn Heere, en in de kracht van het geloof, dat hij heimelijk wenste, dat dezelfde beproeving zich zou herhalen, opdat hij zijn getrouwheid, zijn liefde en zijn geloofsvertrouwen aan zijn Heere moge bewijzen, en Hem niet door zijn ongeloof zou onteren, gelijk hij gedaan had, door de duivel plaats te geven. Wat hij inzag, dat een zonde was, die een vlek wierp op de deugden zijns Heeren.

AHIMAAZ. Hij moest liever zijn voornemens buiten het strijdperk gelaten hebben, want als de satan honderdmaal op Hem losgelaten werd, zou hij, als de Geest van geloof ophield te werken, meer of minder de werkingen van het ongeloof gevoelen. Ik ben eertijds vermetel genoeg geweest, om wanneer ik mijn hart verzekerd gevoelde, en mijn vertroosting krachtig, de verzoeking uit te tarten; denkende dat mijn berg zo vastgesteld was, dat ik nooit bewogen zou worden. Maar, helaas! Wat zijn de vaste mensen tegen de toorn des satans, zo zij niet door de grote Jehovah geharnast en versterkt zijn? Het was niet zonder oorzaak dat Paulus, Timotheüs vermaande: “krachtig te zijn in de genade die er in Christus Jezus is. “Welke kracht bestaat in een volle overtuiging van de onvernietigbare liefde, beloofde hulp, en ogenblikkelijke ondersteuning van de Almachtige God en Zaligmaker, Jezus Christus.

Cuschi. Het is waarheid wat u zegt. Maar gelijk de satan begeert ons te hebben, opdat hij ons, tot zijn eigen voldoening moge ziften als de tarwe, zo bekwaamt de Heere zijn kinderen om op hun beurt over hem te triomferen. “Verblijdt u niet over mij, o mijn vijandin; wanneer ik gevallen ben, zal ik weer opstaan, wanneer ik in de duisternis zal gezeten zijn, zal de Heere mij een licht zijn.” Micha 7 vers 8. Ik zeg niet, dat de bovenstaande tekst een rechtstreeks antwoord aan de duivel zelf is. Maar aangezien hij de hoofdpersoon is van al de vijandschap, die tegen de kinderen Gods gebruikt wordt, is hij, in de striktste zin op hem toepasselijk; gelijk de Verlosser het ook zo aanmerkte, toen de satan Petrus aanzette om de weg des Heeren tegen te staan, bestrafte de Heere de werkmeester van die tegenstand zeggende: *Ga weg, achter mij satan*. Toen de Joden hem vervolgden en lasterden, zei Hij: “Gij zijt uit de vader de duivel, en u doet de begeerte uws vaders.” Toen Zijn vijanden tot Hem kwamen, zei hij: “Dit is uw ure, en de kracht der duisternis.” Toen Judas de neiging van zijn gemoed had toegegeven en zich aan de werking van de duivels had overgegeven, en de Heere zijn weerhoudende genade introk, en zijn hart met de gedoopte bete opende, opdat Judas de moordaanslag mocht volvoeren die dat snode en geldzuchtige hart koesterde, geschiedde wat geschreven staat: “En toen hij de ingedoopte bete genomen had, voer de satan in hem.” En onmiddellijk daarop werd het helse plan ten uitvoer gebracht: “het verraden van de onschuldige Zoon van God”.

AHIMAAZ. U hebt gelijk, dat u uw pijl op de duivel aanlegt. Want ik geloof dat er geen boosheid door stervelingen bedacht wordt of hij is de voornaamste werkmeester in het plan, en er mede-uitvoerder van. Maar ik veronderstel, dat de satan niet beproefde om de arme Prodigalis voor de tweede maal voor dit *gewaande* gerechtshof te brengen, deed hij wel?

Cuschi. Inderdaad bracht de satan hem voor dit gewaande gerechtshof, meermalen dan eens, twee of driemaal; maar niet zo terstond. Als hij dit gedaan had, zou Prodigalis zich enigermate voor hem gewacht hebben. Maar de duivel merkt dat wij verschillende oefeningen te doorlopen hebben. Daarom wijzigt hij zijn handelingen

ook. Want als hij ons voortdurend in een voortgezet pad strikken spande, dan zou de vogel even listig worden als de vogelaar. Want, gelijk de wijze man zegt: “Zeker het net wordt te vergeefs gespreid voor het oog van allerlei gevogelte.” Spr. 1:17. Nee, nee, satan is in deze zin geen dwaas; hoewel hij in een anderen zin, de grootste dwaas is, omdat hij de eerste overtreders is; en moest overvloedig in boosheid, en overvloedig in ellende, het verste van God, en die ten gevolge, het verste van alle ware wijsheid verwijderd.

AHIMAAZ. Kom, hoe verstrikte Prodigalis voor de derde maal? Ik verlang het te horen, omdat een gedeelte van uw verhaal zo wel overeenkomt mijn eigen bevinding, en dat is mij verkwikkend en versterkend. Wat mij betreft, ik ben er voor, om te krijgen wat ik kan, en u weet dat Paulus ons zegt: dat wij zouden “ijveren naar de beste gaven”.

Cuschi. U spreekt de waarheid. U bent er inderdaad voor om te krijgen wat u kunt, en een van de beste zuigelingen die ik ooit aannam om te zogen. Gave God dat ik een even goede min was als Paulus in zijn dagen, toen hij zei: “Maar wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, gelijk als eens voedster haar kinderen. koestert.” 1 Thess. 2 vers 7.

De wijze waarop de satan zijn volgende aanval op Prodigalis waagde, was als volgt: De arme man verwachtte, dat, als de satan ooit een andere poging zou wagen, het op de zelfde wijze zijn zou, waarom hij dacht dat hij in staat zou zijn om hem te kunnen afwachten. Dit maakte hem al te gerust. Daarom lag satan zijn geweldige aanvallen en zijn gespleten poot ter zijde, en trachtte te komen in nabootsing van de werkingen der genade, of, zoals de apostel zegt: “Hij veranderde ziek in een engel van de lichts.” Prodigalis aantreffende op zijn wachttorens, in grote gerustheid, voerde hij hem onwetend naar het gerechtshof der billijkheid, waar hij probeerde de menselijke rede op de troon te plaatsen, als de enige voldoende beoordelaar van recht en onrecht. Dit plan slaagde bij Prodigalis. Hij had niet de minste argwaan, dat de duivel in dat alles werkte, daarom gaf hij hem, in plaats van te weerstaan, alle mogelijke gehoor, ja was besloten hem in deze uit te horen. De satan, zijn gehoor en opmerkzaamheid gewonnen hebbende, begon met elke moeilijke zwaarigheid, en schijnbare tegenstrijdigheid op te werpen, in de volgende vorm.

- De aanklager toonde ten eerste. Dat er vele verborgenheden in de bijbel voorkomen die duister en afgetrokken zijn, en dat de beste en wijste mensen in hun oordeel daarover verschillen.
- Ten tweede, dat de verborgenheid der Drie Eenheid onbegrijpelijk is, en dat duizenden der wijze en geleerde mensen haar ontkennen.
- Ten derde. Dat de weg naar de hemel, door de wedergeboorte, een pad is dat duizenden zielen van de zaligheid buitensluit, en een weg die tot in de hoogste mate gevaarvol is.
- Ten vierde, dat het grootste gedeelte van hen, die zich op die gevaarlijke weg gewaagd hebben, arme, ongeletterde, en verachte lieden zijn.
- Ten vijfde, Dat zij de voorgangers van zulke bekrompen lieden zijn, in het algemeen mensen die gering geacht, veel miskend en zelfs krachtig tegengestaan worden door de grote, wijze en geleerden van deze wereld.
- Ten zesde, Dat de leer der verkiezing, vrouw, huisgezin, vrienden, ja zelfs misschien allen die in banden der vriendschap en van bloed nabij en dierbaar zijn, uit het getal der verlostten buitensluit.
- Ten zevende, toonde de verklager, dat de beste vrienden en weldoeners, zowel

als de meerderheid der gehele wereld er afkering van en tegen gekant zijn.

- Ten achtste. Dat de Allerhoogste de val van mensen en engelen, als Hij wilde, kon belet hebben.
- Ten negende. Dat men al de huiselijke genoegens van vrouw, huisgenoten spijs en vermaak, moest opgeven, als de Goddelijke indrukken blijven, dat het geweten teer moet worden gehouden of het dagelijks kruis moet voortduren.
- Ten tiende. Dat vasten, gebed, zelfverloochening, en dagelijkse onthouding ijverig moet worden nagejaagd, of dat anders, alles ten laatste in duigen zou vallen en de hel beter zou zijn voor zulk een dorre belijdenis.
- Ten elfde. Dat Kaïn, Judas, Ezau en Bileam allen vielen na hun belijdenis en er erger aan toe waren, dan zij die er nooit een hadden afgelegd. Want waar weinig gegeven was aldaar zou weinig worden geëist. En daarom hoe onwetender, hoe veiliger.
- Ten twaalfde. Dat het pad naar de hemel eng en smal was, en dat mensen die in de godsdienst uitmuntten, blootgesteld waren aan al de pijlen van mensen en duivelen, en dat Christus een hardvochtig en stug meester was; dat er niets anders zou zijn dan kruis op kruis, zoals wij in Job zien. En striem op striem, als bij Efraïm, zelfs tot het einde van de reize. Ten dertiende; dat het huwelijksgenot met zijn vrouw en het liefelijk toegeven van een kind, een schertsend woord, een onschuldige glimlach, of zelfs een net pak klederen . ene zonde was, die door de Rechter zou worden gestraft, en dat de Heere wiens naam ijveraars is, zulk een ijverig God is.
- De aanklager toonde verder aan, dat de Bijbel een twijfelachtige openbaring was, vol van vele duistere uitdrukkingen. En blijkbaar tegenstrijdigheden, bleken er zonneklaar in te zijn, zodat velen van de geleerden en verstandigen, na het te hebben onderzocht, overtuigd waren en veroordeeld, en hun eigen zuivere en onfeilbare rede hadden opgesteld, als de enige opperste heer die in staat geoordeeld werd, om elke betwiste zaak, en elk geschilpunt betrekkelijk de hemel, de aarde en de hel te beoordelen en te beslechten.
- De aanklager toonde verder aan, dat het aanhoudende kruis was, dat gewoonlijk degenen te torsen hadden, welke deze zonderlinge wijze van godsdienst waren toegedaan, dat er een hart moest zijn om de armen lief te hebben, en een oog om medelijden met hen te hebben, die hier met armoede immer zouden te worstelen hebben. Dan moest er nog daarbij een enge en partijdige geest zijn, tot die bijzondere afdeling der godsdienst, en men moest zich zeer inspannen om proselieten te maken, waardoor zij heftig vervolgd en gekruist zouden worden. De tijd in Godsdienst te besteden, en andere zaken te verwaarlozen, had er altijd velen toe gebracht om honger, koude en naaktheid te lijden.
- Bovendien maken de mensen, zei de satan verder, van dat vreemde soort de weg veel moeilijker dan die werkelijk is; zij spreken over deelgenoten te zijn van een Goddelijke natuur, en jagen steeds naar zulk een mate van heiligheid, door de Geest, zoals zij het noemen, dat hun zonde niet ongelijk aan die van Adam is, die God gelijk wilde zijn.
- En ten laatste, voegde de aanklager er bij, dat de zaken die hij daar genoemd had, overeenstemden, en niet strijdig waren met sommige duidelijke uitspraken van dat boek, dat de Schrift genoemd wordt; waarin God als Hij de schrijver van dat boek is, zegt: “Laat ons samen rechten”. Jes 1: 18.

AHIMAAZ. Wel, de duivel is een uitstekend woordvoerder.

Cuschi. In zekeren zin is hij dat. Maar rechtstreeks toch niet, want hij kan tegen ons pleiten, maar echter is hij te trots om zichzelf als schuldig voor God aan te klagen, en te snood om zich onschuldig te verklaren. En hij heeft geen grond om op genade te pleiten. De duivel voerde al die dingen bij Prodigalis aan, ten einde twijfel in zijn gemoed tegen de waarheid Gods te verwekken, opdat hij in zijn hart opstand probeert te brengen. En helaas! Satans poging was niet zonder gevolg. Want Prodigalis verwachtte geen verzoeking op zulk een overdenkende wijze; hij verwachtte dat elke verschijning van de satan in een storm zijn zou. En daarom luisterde hij nu naar hem; de vreselijke rede keurde die ingevingen goed; vlees en bloed gaven er ook in toe. En door behulp van het ongeloof, voerde de satan alles van hem heen.

Nu was Prodigalis vervuld met vleselijke redeneringen over de vrijmachtige genade van zijn Schepper; het gevaarlijk pad ten hemel, en over de weinigen, de uiterst weinigen, die schenen op dat zonderlinge pad te reizen. Hij bevond weldra de wereldheerschappij, en de zaligheid van het gehele menselijke geslacht, met een ondragelijk last op zijn schouders liggen. En hij werd er goddeloos toe gebracht, om de heerschappij des Heeren te bedillen, Wiens ontwijfelbaar recht het is, met het Zijne te doen gelijk Hij wil,” Matth. 20 vers 15, zonder verantwoording te geven van een van Zijn daden.” Job 33 vers 13.

AHIMAAZ. Er is een zaak in de voordracht van de satan waarover ik verbaasd ben. En dat is, dat zij die zonderling waren in hun godsdienst, blootgesteld waren aan al de schichten van mensen en duivelen; hoe kan de satan tegen zichzelf spreken?

CUSCHI. Satan is niet tegen zichzelf verdeeld in het bestuur van zijn koninkrijk; als hij dat was, hoe zou dan zijn koninkrijk kunnen bestaan? Maar hij kan tegen zichzelf getuigen, zichzelf verloochenen, en zichzelf schelden, als die dingen op hun beurt hem te pas komen. Hij spreekt tegen zichzelf in elke valse profeet die de zonde bestraft; hij verloochent zichzelf in elke deïst, die het wezen of het bestaan van gevallen engelen loochent. En hij scheldt zichzelf wanneer enigen van zijn eigen kinderen tot bespottung van Paulus een boze geest gebiedt het hart van geen zondaar te verlaten; welks antwoord was: “Paulus weet ik, maar gijlieden, wie zijt gij? En toen de overhand over hen krijgende, deed hij ze naakt en gewond uit het huis vluchten.” Hand. 19 vers 16.

De arme Prodigalis begon vreesachtig te worden over de moeilijke weg, tot het koninkrijk; hij gaf toe aan de vleselijke vrees voor mensen en beefde voor de vervolging; vlees en bloed werden geraadpleegd over de leer der bijzondere voldoening. En de vleselijke rede bruiste in tegen de leerstukken der verkiesing en voorverordining; welke Prodigalis bezielde met een geest van murmuring en opstand tegen de onderscheidende genade zijns Gods. Maar hij bevond weldra, gelijk Paulus, dat het hard was de verzenen tegen de prikkels te slaan. Hij bevond dat zijn gemoed verward werd; vrees en afgrijzen grepen bij vernieuwing zijn geweten aan; er werd geen vrede van de gemoeds gesmaakt; zijn mond was voor de troon der genade toegesloten, het bewustzijn van de gunst Gods was kennelijk ingetrokken. En schaamte en schande bedekten zijn gelaat. En terwijl de toestand van zijn eigen ziel gevaarvol begon te worden, was hij genoodzaakt om de krachten van zijn gemoed van meer nabij te bezien, en de zaligheid en het bestuur der wereld aan God over te laten, wiens oneindige wijsheid geen raad van ons behoeft, evenmin dat Zijn oppermacht en alleenheerschappij, ooit aan ons zal worden overgegeven.

AHIMAAZ. Welk een listige wederpartijder is satan! Wie zou gedacht hebben, dat zo iemand als Prodigalis, een man die zo wonderlijk uitgered was, en die zulke overvloedige genade had ondervonden, zo gemakkelijk afgevoerd kon worden van de nederige onderwerping aan de wil Gods, zelfs tot het opstaan in zijn hart tegen Hem, en tegen diezelfde waarheden, die hem hadden vrijgemaakt! Maar, helaas! Wat is de mens als hij aan zichzelf wordt overgelaten! Kom, hoe werd hij uit die strik verlost?

Cuschi. Terwijl hij op zekere dag in zijn hart aan het redeneren en strijden was tegen de leerstukken der verkiezing en bijzondere voldoening, en goddeloos de vrijmacht van zijn Schepper veroordeelde, kwamen deze woorden met kracht op zijn gemoed, ten volle met Goddelijke bestraffing vergezeld: *“Brengt ulieder twistzaak voor, zegt de Heere; brengt uw vaste bewijsstukken bij, zegt de Koning van Jakob,”* Jes. 41 vers 21. Dit deed Prodigalis leven; hij dacht bij zichzelf dat, als hij de gehele wereld rechtvaardigde, het van geen kracht zou zijn tegen het oordeel Gods. En als hij het gehele stelsel der natuurlijke godsdienst omhelsde, hem dat geen heil aan de andere zijde van het graf zou verschaffen. Want als God zijn vijand was, wie kon dan zijn vriend in de eeuwigheid wezen? Hij wendde zich ten laatste met een ootmoedige belijdenis van zijn dwaasheid tot de Heere, en smeekte hem om zijn zaak over te nemen, en hem te verlossen uit dit kwellende, dit zielbedroevende doolhof van verwarring. De gezegende Verlosser liet zich van Hem verbidden, en schonk Hem een wonderlijke verlossing. Hij zond zulk een licht en een troost in zijn ziel, dat hij dacht zo nooit tevoren te hebben ondervonden, de donkerheid en de verwarring van zijn beroerde ziel, en zijn vleselijke redeneringen tegen de vrijmachtige wil zijns Heeren, verdwenen, en zijn liefde en ijver voor de waarheid brandden sterker dan ooit!

AHIMAAZ. Ik zie duidelijk in dat er geen groeien in genade noch toeneming in kennis bestaat, zonder kruis en beproeving, want, zoals Hiskia zegt: *“Bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest.”* Een kind van God vordert dikwijls door zulke struikelingen, en ontvangt nieuwe ontdekkingen uit verwarring, want God openbaart verborgenheden uit de duisternis, en brengt de schaduw des doods aan het licht.

Cuschi. Zeer waar, en dit was het geval met Prodigalis. Hij was enige tijd bij een notaris aan het werk geweest, en had vele wonderlijke kwinkslagen der wet aangeleerd, en vroeger geen kleine dunk van zijn ellendige logica gekoesterd. Dit wist satan, daarom porde hij zijn hoogmoed aan op die gave, verhief zijn vroeger toegejuichte rede tot de zetel der beslissing, en toonde toen de onbestaanbaarheid van zijn nieuwe godsdienst aan uit zijn vroegere stelregels.

Prodigalis, het gevoel van zijn troost, en het gezicht op zijn Voorspraak kwijt geraakt zijnde, spreidde zijn vroeger talent ten toon. Maar daar de rede te stijfzinnig was om zich aan een hogere kracht te onderwerpen, verwekte hoogmoed de opstand in hem, vlees en bloed werden geraadpleegd, betrekkelijk de verborgenheden van de hemel, en hoe meer de rede arbeidde, des te meer werd zij beschaamd. Het ongeloof de bovenhand gekregen hebbende, loochende alles wat Goddelijk was; totdat eindelijk het onderzoek plaats had, tussen een beschaamde duivel, en de beschaamde rede, die louter dwalingen bleken te zijn. Zo werd Prodigalis, met al zijn natuurlijke gaven in de weegschaal van het heiligdom lichter dan ijdelheid bevonden.

AHIMAAZ. Desniettemin durf ik zeggen dat deze beproeving ten goede voor de arme

Prodigalis uitliep, want zij moest hem de ongenoegzaamheid der natuurlijke rede, om Goddelijke zaken te beslissen leren kennen, en moest hem ongetwijfeld overtuigen van zijn behoefte naar Gods beloofde Geest om hem in alle waarheid te leiden.

Cuschi. Ja mijn broeder, Prodigalis verloor in deze vuurproef niets dan schuim. Hij werd bepaald overtuigd, dat de Geest Gods de enige algenoegzame Beslisser in Goddelijke zaken is, en dat de rede, zelf aan het geloof moet onderwerpen, in plaats van God iets voor te schrijven. Dit werd hem vertoond in zijn latere overpeinzingen over het geloof van Abraham, wiens gehoorzaamheid voorgesteld wordt, als ons voorbeeld, wiens voetstappen wij hebben na te volgen, en die *ons aller vader* heet. Vandaar dat wij geboden worden Abraham te aanschouwen, die onze vader is. En Sara die ons gebaard heeft,” Jes. 51 vers 2. En te wandelen in de voetstappen van onze vader Abraham,” Rom. 4 vers 12, “welke een vader is van ons allen.” vers 16. Prodigalis overwoog eerst de roeping van Abraham, en de gehoorzaamheid van zijn geloof, in welke daad hij ontdekte, dat de vleselijke rede geheel en al was buitengesloten. “Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou, en hij is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou.” Hebr. 11 vers 8. Door het geloof gehoorzaamde hij en is heengegaan, terwijl Abrahams rede geheel buiten het geheim gehouden werd, want hij is gehoorzaam geweest, en is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou.” Wat de rede een onzekere jacht zou noemen. Abraham ontving een belofte om bezitter te worden van het land Kanaän en dat hij erfgenaam der wereld zou zijn, Rom. 4 vers 13, en echter gaf God er hem geen erfenis in. Nee, niet zoveel om zijn voet op te zetten, Hand. 7 vers 5. Abraham had een heerlijk landgoed in Ur, en had dat achter gelaten om in een vreemd land om te dolen, waar hij alles in hoop bezat, maar niets in handen. Als de rede in deze zaak geraadpleegd was geworden, dan zou haar uitspraak deze geweest zijn: “Een vogel in de hand, is beter dan twee in de lucht.” En daarom zou zij, gelijk Bileam, zichzelf “vergeten wederkeren” Num. 22 vers 34.

Toen God Abraham tot een groot vorst, en zijn vrouw tot een vorstin maakte, zou de rede het paleis van Salem verwacht hebben, maar in plaats daarvan, zegent de koning van die stad, Melchizédek, hem als de mindere, “want buiten alle tegenspraak wordt de mindere van de meerderen gezegend;” (Hebr. 7 vers 7), geeft hem verkwikking, neemt tienden van hem, als zijn vorst en hogepriester, maar geeft hem geen uitnodiging tot de stad, veel minder tot het paleis. Al deze raadsels had Abrahams geloof te verklaren, zonder hetwelk zij even verborgen voor de menselijke rede zouden gebleven zijn, als Simsons raadsel voor de Filistijnen was. Als wij niet met Christus kalveren ploegen, zullen wij nimmer zijn raadsels oplossen. Abrahams verlaten van zijn eigen land, was, om hem te leren, dat deze wereld zijn huis niet was, zijn reizen in vreemdelingschap werd door het geloof verklaard, dat dit zijn rust niet was, omdat zij bezoedeld is, wat het Kanaän was, met onreine bewoners. Zijn belofte van het land Kanaän en van de wereld, wordt door het geloof verklaard, het ‘hemelse land’ te beduiden, en een nieuwe toekomende wereld. Dat Abraham Salem niet, beërfde, nadat hij de belofte van het gehele land had ontvangen, en er een vorst van gemaakt was, bracht hem door het geloof ertoe, om te verstaan, dat hij zou zoeken naar Jeruzalem dat Boven is, als die stad die fondamenten heeft, welks Kunstenaar en Bouwmeester God Zelf is, Hebr. 11 vers 10.

Deze dingen had Abraham in het oog, en zijn geloof bracht ze levend in zijn ziel; waar van een onderpand en een voorsmaak in Abrahams hart bestond, door het geloof. Zo was zijn geloof “de vaste grond der dingen die men hoopt, en het bewijs der zaken die men niet ziet.” De wijze waarop deze dingen verkregen konden worden, werd aan

Abraham getoond in de opoffering van zijn zoon, als type van Christus, wat de rede een moord, in plaats van gehoorzaamheid zou genoemd hebben. Abraham hield gemeenschap met zijn God in de beloften die Hij aan hem had geopenbaard, en genoot veel zaligheid in de zegeningen die er in vervat waren. Door zijn geloof leefde hij in een toestand van volkomen verzoening en vriendschap met zijn God, en droeg zijn vreemdelingreis gelijk Mozes, ziende de Onzienlijke. Wat voor de rede niet beter is dan rechtstreekse tegenspraak, en tot op deze dag “geestdrijverij” wordt genoemd. Gelijk Abraham leefde, zo stierf hij, het geloof vergezelde zijn laatste ogenblikken, en leerde, gelijk een Goddelijke en voortdurende standvastige vriend, zijn ondersteunende hulp in het ogenblik der ontbinding, en voerde de verlorene ziel tot het middelpunt van alle gelukzaligheid. Hij stierf in het geloof, en kreeg het einde zijns geloofs, de zaligheid van zijn ziel. Zijn schild is nu zijn eeuwig Loon, hij geniet Kanaän in de edelste zin en Salem is zijn vorstelijke stad. Nu is hij niet minder dan Melchizédek koning en priester tevens.

AHIMAAZ. Deze overdenkingen moeten zeer zoet voor Prodigalis zijn, zowel als om hem te leren de rede op haar behoorlijke plaats houden, en dat in Godgeleerde zaken, wijsheid gevraagd moet worden van Hem die mildelijk geeft en niet verwijt. Bovendien moet hij de noodzakelijkheid inzien dat hij door de machtige kracht Gods bewaard wordt, als hij de verschillende listen van de Satans ziet, en de voordelen die hij tot hiertoe over hem behaald heeft.

Cusch. Het is een grote fout in Christenen, het gebed na te laten in die tijden van druk. Zij vervallen dikwijls aan het redeneren, betwisten en beproeven, in plaats van smeken, dit is hun schade en het voordeel van de duivel. Dit is blijkbaar in Jona, toen God hem gebod Zijn oordelen over Ninevé aan te kondigen. Hij begint te redeneren over de goedheid Gods, en van Zijn traagheid tot toornen, en besluit dan dat, als het God berouwt van het kwaad, zijn goede naam in duigen zal vallen. Hij begon toen te raadplegen, op welke wijze hij zijn goede naam zou redden, en de satan zei hem: “door naar Joppe te vluchten.” Jona zegt ons, dat die de valse ijdelheden onderhouden, hun Weldoener verlaten.” Jona 2 vers 6. U hoort niets van Jona's gebed, voordat hij uit de buik van de vis komt. Het is er ver vandaan dat dwang naar het voorbeeld der heidense zeelieden, een bede uit Jona konden krijgen. De zeelieden riepen ieder hun God aan en verlangden dat Jona zijn belangen bij zijn God zou voordragen. Maar hij wilde liever zinken dan smeken. Zo hardnekkig is de zondaar wanneer hij met een valse ijdelheid weggevoerd wordt, onder de verdediging van zijn eigen gewaande verdienste, waardigheid of goede naam. Echter vond Prodigalis de satan een te listig notaris voor hem. En daarom was hij verblijd een bedelaar te worden bij de hemelse Kroon, waar zijn erfenis lag, en waar zij tevens goed verzekerd was door zijn Verlosser, onder Wiens onderrichting Hij alleen het rechtsgeding kan winnen; die van ambtswege een Advocaat is, en van nature en door goede Naam, wonderlijk is van raad en machtig van daad.

AHIMAAZ. Ik sta grotelijks verbaasd over de bevinding die Prodigalis door zijn laatste beproeving kreeg. Want ik ben ten volle overtuigd, dat hij die de genoegzaamheid van zijn eigen rede in Goddelijke zaken ontkent, altijd de redelijkste mens zal blijken te zijn. Terwijl aan de andere kant zij, die haar tegenover de Goddelijke openbaring verheffen, de meest onredelijksten van alle vlees zijn. Godgeleerdheid is de grote verfraaier en versierder der natuur. En de menselijke natuur te vergoden, is miskening van ware Godgeleerdheid, is haar blootgesteld te laten aan eindeloze en

eeuwigdurende verachting en verguizing. Want er wordt door sommigen gedacht, dat de vijand van God in de grote oordeelsdag niet in een menselijke gedaante zal verschijnen. O, de zonde zal hen misvormen en hen niet ongelijk aan boze engelen maken! Als dat zo is, daar is het niet zonder bedoeling dat de goddelozen, slangen worden genoemd, hetwelk satans naam is, en eenmaal de gedaante was die hij aannam. Ook is het niet zonder bedoeling dat de heiligen als de engelen Gods in de hemel zullen zijn.

Maar hoe ging het met Prodigalis na deze gelukkige uitredding; viel die 'oude notaris' hem nu niet meer aan?

Cuschi. Daar is in het minste geen vrees voor. Want de satan zal het nooit lang uitstellen om te verzoeken. Prodigalis ondervond het, gelijk zijn gezegende Heere en Meester in zijn dagen, het ondervond. "Toen de duivel alle verzoeking voleindigd had, week hij van Hem voor een tijd." Lukas 4, vers 13 Opdat hij op een ander gelegener tijdstip weer zou kunnen komen. Prodigalis wandelde enige tijd zeer getroost, en smaakte veel zaligheid in zijn ziel, uit de rijke genade zijns Heeren die Hem niet alleen eerst tot bekering bracht, maar hem nog daarenboven uit zijn druk en zijn moeilijkheden verlost, en de vergeving der schulden van zijn menigvuldige gebreken op zijn geweten liefelijk toepaste. Deze liefelijke rust duurde enige weinige weken bij Prodigalis, en hij verwachtte dat het tot het eind van zijn reis zo zou blijven. In plaats daarvan, begon die rust traspgewijs te verminderen, gelijk tevoren, waarover hij zich grotelijks bedroefde. De Bijbel, die hem zulke zalige ontdekkingen en vertroosting kadi verschaft, scheen haar wonderen te verbergen; het licht scheen er niet op gelijk gewoonlijk. Daarom was hem Davids bede."Toon mij de wonderen Uwer wet," een zeer gepaste. Hij vond zich ook in het gebed zeer beklemd; hij genoot niet die vrijheid van toegang om met vertrouwen toe te gaan gelijk weleer, en had er daarom weinig genoeg in. Deze dingen zijn zeer bedroevend voor een arme ziel, die in innige gemeenschap gebracht is, en in een zalig genot met zijn God is gekomen. Want zulk een ziel was gelijk een gespeend kind bij zijn moeder! Ja zulk een ziel is als een gespeend kind. Psalm 131 vers 5.

AHIMAAZ. Ik weet wat het is; als de ziel in het duistere moet verkeren. Mijn ziel heeft daar van een treurige ondervinding gehad; de hemelse vrijheid, te moeten missen, de Goddelijke vertroosting ingetrokken te zien. En treurende heen te gaan onder de kennelijke misnoegdheid van de beste der Vaders, o dat is een van de smartelijkste verdrukkingen, waaronder een wedergeboren ziel kan zwoegen.

Cuschi. Dat is het waar! Maar Prodigalis bleef hierbij niet; hij bevond dat de predicatie van Gods woord geen uitwerking op hem had; die gaf hem noch bestraffing noch vertroosting; hij was in een van de slechtste gemoedsgestalten, koud, plomp en onbestendig. En in die toestand bleef hij vele dagen, totdat al het Bijbel lezen een last werd, en het gebed een taak. Hij doorliep zijn godsdienstige verrichtingen gelijk een gewend paard aan de teugel, of als een ongewend kalf onder een juk. Zijn dienstverrichting was loonzuchtig, en werd met tegenzin volbracht, en zo ging hij voort totdat zijn ziel gebonden was in wettische slavernij. Wat hij uit deze beproeving moest maken wist hij niet; het was een gemoedsgestalte, die hij nooit tevoren ondervonden had. Na verloop van tijd begon hij toe te geven aan een wrevelig en driftig humeur, waarover zijn geweten hem dikwijls klopte; daar zulk een bestaan een zware schaduw op de heerlijke godsdienst van Jezus Christus wierp. Temeer daar hij vroeger zo een grote beweging gemaakt, had over godsdienstige zaken die de ogen

van velen op hem hadden doen vestigen. Sommigen loerden op zijn struikelen, en sommigen op zijn volharding. Zij die op zijn struikelen loerden, konden zijn toorn door hun wrede bespottingen gaande maken, terwijl zij, die hem liefhadden, bedroefd waren, want zijn ziel was niet gezond; vandaar dat zijn aangezicht niet bevallig was. Wanneer vrede in het geweten heerst dan is "God de verlossing zijns aangezichts," Ps. 42 vers 12.

Deze donkere, koude, en levenloze gemoedsgestalte veroorzaakte een aanval van ongelof, waaraan hij zeer toegaf, dat hij soms het gebed naliet, hetwelk is zonden aan zonden toevoegen. En als enige van zijn vrienden tot hem kwamen om geestelijke gesprekken en onderrichtingen te krijgen, onttrok hij zich, en besloot daarbij evenals Jeremia, om niet meer te spreken in de Naam des Heeren. Jer. 20 vers 9. Dit was zijn overtreding verdubbelen. Eindelijk verwaarloosde hij de dienst van het heiligdom en begon ellendige gevolgtrekkingen te maken nopens zijn toestand. Hij gaf zelf aan twijfelingen en vrezes toe en daardoor ook aan morren en klagen.

Nu was het tijd voor satan om weer te werken, derhalve voerde hij een andere aanklacht tegen Hem in, en bracht Hem voor het Hof der gewone beschuldigingen, en daar probeerde de satan zelf zich op de Goddelijke oorkonde te beroepen. De aanklager betoogde dat een kind van God niet kon zondigen. "Die uit God geboren is zondigt niet," 1 Joh. 5 vers 8, maar dat Prodigalis geen van die was. Want hij zondigde in zijn hart en in gedachten en in woorden, zich daarenboven schuldig makende aan zonden van nalatigheid en bedrijf, ja eveneens aan de zonde van opstand, beide in zijn hart als in zijn leven.

De aanklager vroeg toen, of hij de gewone pleitgronden der Bijbel heiligen kon gebruiken. Kun je met Hizkia zeggen: "Heere! Gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid, en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb". 2 Kon. 20 vers 3. Is je hart volkomen geweest? Is het niet geheel en al weerstrevig en halsstarrig geweest? En heeft niet je mond verkeerdheid gemompeld, en je tong bedrog gepleegd? Ja, zelfs ben je het werk Gods ontvlucht. En kunt je gelijk Jeremia betuigen: "Ik heb toch niet aangedrongen meer dan een herder achter u betaamde?" Jer. 17. Je bent er zover vandaan, om in staat te zijn, zulke pleitreden te gebruiken, als zij die je door gedrag, hun handen hebt slap gemaakt, zodat je door je wispelturigheid ook op hen een smet geworpen hebt. Kun je zeggen: "Gedenk mijner, mijn God in deze, en delg mijn weldadigheden niet uit, die ik aan het huis mijns Gods en aan Zijn wachten gedaan heb.?" Neh. 13 vers 14.

"Nee, zei de aanklager, je bent er soms zover vandaan geweest, dat je zelfs in het verborgen gewent heb, dat je in het geheel je mond niet hadt opengedaan.

De aanklager betoogde verder, dat Prodigalis soms zo vurig voor de godsdienst geweest was dat hij de noodzakelijkste bezigheden verwaarloosde, in plaats van een zorgzaam man te zijn, die zijn zaken beschikt met recht. Psalm 112 vers 5. En dat hij daarom nooit de gewone pleitgrond van Job kon bezigen "Zo het land tegen mij roept, en zijn voren samen wenen; dat voor tarwe distelen voortkomen, en voor gerst stinkkruid." Job 31 vers 38-40.

AHIMAAZ. O, welk een listige aanklager, welk een doorslepen notaris en welk een scherpzinnig beschuldiger is die oude slang! Met welk een ijver loert hij op de gelegenheden, om arme, onnadenkende zielen te verzoeken. Het blijkt zijn gehele studie en bezorgdheid te zijn; gelijk de Verlosser aan Petrus te kennen gaf, toen Hij zei: "Simon, Simon! Ziet, de satan heeft u zeer begeerd, om te ziften als de tarwe. Maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude!". Lukas 22 vs. 31, 32.

Cuschi. God te onteren, zijn Evangelie tegen te staan, de heiligen te verontrusten en zondaars te verderven, is zijn gehele bezigheid. Echter konden al zijn beschuldigingen Prodigalis niet tot wanhoop voeren. Want hij bezat een goede hoop tot grondslag, “die een anker der ziel die vast en zeker is.” Hebr. 6 vs. 19. Prodigalis werd door de satan vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven.” 2 Cor 4 vers 9. Inderdaad maakte bij ten laatste een zeer goed gebruik van satans beschuldigen, want terwijl satan hem van vele zonden beschuldigde, begon Prodigalis ze voor God te belijden, even snel als de duivel ze hem voorstelde. Dit is de beste uitvlucht in een slechte zaak, om de vijand met diens eigen boog te beschieten.

De aanklager, Prodigalis aan dit werk ziende, hield spoedig met zijn beschuldigingen op, en begon hem zijn zoonschap te betwisten. De aanklager toonde dat de heiligen Gods, in de dagen vanouds wonderwerken konden verrichten, en duivelen uitwerpen, maar Prodigalis was daar zo ver van af die kracht te bezitten, dat hij niet eens zichzelf van één verzoeking kon verlossen, veel minder wonderen verrichten. De arme ziel begon op eenmaal te gevoelen dat het woord Gods in zijn ziel vloeyde, en hij opende zijn mond, tegen zijn aanklager op de volgende wijze:

Velen, zei Prodigalis, die nooit zullen zalig worden, hebben wonderwerken verricht, want: “Velen zullen in die dag zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en vele krachten gedaan? Tot wie de Verlosser zal zeggen: Ik heb u nooit gekend.” De Egyptenaars deden wonderen, en waren nochtans geen kinderen Gods. De duivelen kunnen wonderwerken, of wonderen der leugen verrichten, en toch duivels blijven. Velen wonderwerkers zal de Zaligmaker in de grote dag niet erkennen. Maar een verzoend zondaar, een gelovige in Zijn Naam, zal hij nimmer verloochenen. Prodigalis, als aangeklaagde bewees verder, dat de duivel van de Verlosser verlangd had, dat Hij hem een bewijs zou leveren, of Hij de Zoon van Gods was door een “indien” op te werpen en een wonderwerk te eisen “Indien Gij Gods Zoon zijt, zo gebiedt dat deze stenen brood worden,” Matth. 4 vers 3. Maar de Verlosser wilde zijn tegenpartijder niet door een wonderwerk tevreden stellen. Maar liet hem toe te raden wie Hij was, of het anders te ondervinden. Wat de Satan weldra deed, toen hij merkte dat hij met geen verzoeking iets won. Maar hij ondervond Wie Hij was, toen Hij in zijn openbaar leven verscheen, duivelen uitwierp, en door Zijn eigen almachtige kracht, Satans werken verbrak.

De wederpartijder, hiermee geen veld winnende op Prodigalis, kwam terug en kwelde hem weer met die oude tekst. “Die uit God geboren is zondigt niet,” en hier kreeg hij de armen man in het nauw, want hij had van deze tekst geen recht begrip, ook kon hij gewetenshalve de verklaring der oude heiligen niet gebruiken. In deze twee hoofdpunten won de vijand veld. Daarom was Prodigalis genoodzaakt van de gewone verdedigingsmiddelen geen gebruik te maken, maar van die, welke al te weinig gebezigd worden. Want nadat de aanklager een aanzienlijk voordeel op hem behaald had uit de bovenvermelde tekst, namelijk: “dat die uit God geboren is niet zondigt,” riep de aangeklaagde uit: “Het bloed van Christus reinigt van alle zonden,” 1 Joh. 1 vers 7. Dit bracht de beschuldiger tot zwijgen. De aangeklaagde, dit ziende, bracht een andere belofte voor: “Er is geschreven: Ik geef u macht om op slangen en schorpioenen te treden, en over alle kracht des vijands, en geen ding zal u enigszins beschadigen.” Lukas 10 vers 19. Dit verzwakte de verzoeking grotelijks, daarom achtervolgde Prodigalis hem weer: Er is geschreven: “Mijn hart is bevestigd, om in de Heere te betrouwen.” En: “Mijn hart is in liefde bevestigd, en al uw listen kunnen er mij niet toe brengen om mijn Vorst te haten, of mij tot uw belangen over te halen. Daarom sta ik op de Rots, gelijk geschreven is: “de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.” Matth. 16 vers 18. “Er is geschreven, en nog eens er is geschreven,”

geeft de aanklager een vreselijke slag, hij kan het zwaard van de Geest en de kracht van de Verlosser niet weerstaan, die de enige pleitgrond voor de zondaar is. “Geen valsheid kan de toets van het hemels rijk weerstaan,” zegt Milton.

AHIMAAZ. Het is een gezegende zaak, goed in het woord Gods onderwezen te zijn; het woord der waarheid is beide een zwaard en een schild. Het is uit de vertroosting der Schrift dat wij hoop hebben. De Bijbel moest door elk gelovige gelezen worden als het testament van zijn Hemelse Vader waarin Zijn grote erfenis vervat is, verzekerd door volstreekte en onvoorwaardelijke beloften, welke Christus gedaan werden, en aan ons in Hem, en die allen bevestigd zijn met een Goddelijk: “Ja en Amen.” Het gehele verbond der belofte dat met de Verlosser werd opgericht, en al de zegeningen en beloften van dat verbond, werden door de Vader aan de Zoon, en door de Zoon aan ons geschonken: “Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.” Joh. 17 vers 8. En al deze verbondsbeloften en zegeningen zullen in de gemeente in die grote Dag worden gevonden, wanneer de aarde en al haar werken, ja zelfs als alle boeken en Bijbels verbrand zullen zijn; dan zal de Geest Gods en het woord Gods, in de kerk van Christus gevonden worden: “Mij aangaande, dit is Mijn verbond met hen, zegt de Heere, Mijn Geest die op u is, en Mijn woorden die ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond van uw zaad, noch van den mond van het zaad uws zaads, zegt de Heere” van nu aan tot in eeuwigheid toe.” Jes. 59 vers 21. Zo zullen het Woord en de Geest in de kerk wederkeren tot God, de Fontein van alle Goddelijke gelukzaligheid. En het eeuwige middelpunt, waaruit elke zegening der kerk toekwam, en waarin zij allen moeten samenlopen met de kerk.

Het grote en glansrijke doel dat de Almachtige Zich in Zijn grote werken heeft voorgesteld, is: “Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuw de uitnemenden rijkdom van Zijn genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.” Efeze 2 vers 7. Het woord en de Geest, die bij regen worden vergeleken, zullen nooit de wereld verlaten, totdat al de uitverkorenen er door geroepen, vruchtbaar gemaakt en voor de heerlijkheid toebereid zullen zijn: “Want gelijk de regen en de sneeuw van de hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert, maar de aarde doorvochtigt, en maakt dat zij voortbrengt en uitspruigt, en de zaaier zaad en de eter brood geve; zo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zend.” Jes. 55. vers 10, 11.

Kom, merk eens op bovengenoemde tekst. Het doel van een regenbui is om de eter brood te geven, en zo is Gods woord en Geest, daarbij vergeleken, om ons, velen zijnde, tot één brood te maken (1 Kor. 10 vers 17), opdat gelijk het toonbrood, of ‘het brood des aangezichts’, elke Sabbatdag op de gouden tafel in het allerheiligste geplaatst werd, zo zullen al de uitverkorenen in de tegenwoordigheid Gods gesteld worden, niet gelijk Efraïm, een koek die niet omgekeerd is, Hos. 7 vers 8, maar volkomen gedeseemd door de Heilige Geest, tot heerlijkheid, eer, genoegen en bevrediging van elke deugd van God, die in het einde Alles zal zijn en in allen; wanneer de eeuwige Sabbat, waarvan de Joodse een voorbeeld was, zal aanbreken.

O, hoe heerlijk is het woord Gods, en hoe is het te betreuren, dat zoveel ware Christenen er zo weinig mee bekend zijn! Welke verbazende verborgenheden ontdekt het soms wanneer wij het kunnen lezen in de taal der bevinding van onze eigen harten, en haar Goddelijke kracht en werkingen gevoelen, nadat het de gezegende Geest behaagd heeft over deze heilige wateren van de heiligdoms, te zweven! Het is in het

onderzoeken van het Woord, dat wij omgang hebben met de Vader in Zijn verborgen besluiten en voornemens, met de zalige Verlosser in Zijn grote ondernemingen, lijden, en zielvertroostende gesprekken en met de gezegende Geest, Die sprak door de aardsvaders, profeten en Apostelen. Ja, ik heb vaak de liefelijkste metgezellen en het grootste gezelschap gevonden, als ik alleen was. Het is door de werking van de Geest, door de band der liefde, door een overeenstemming van gevoelen, en door een eenheid van geloof van de uitverkorenen Gods, dat wij komen tot de “algemeen vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn!” Het is door onze aanklacht en rechtvaardiging dat wij tot God de Rechter van allen komen, en door de werking van de Geest dat wij komen tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen. In Jezus te geloven tot leven en heil, is te komen tot de Middelaar van de nieuwe Verbond. En de verzoening door het geloof ontvangen, is te komen: “tot het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel,” Heb. 12 vers 23, 24.

O, hoezeer bemin ik een Bijbels Christen! Een gelovige, die geen geregeld lezer van zijn Bijbel is, is een soldaat zonder wapen gelijk. De rede waarom er zovelen in allerlei soort dwalingen weggevoerd worden, is, omdat zij hun godsdienst op goed vertrouwen hebben overgenomen en zo rust hun doen op menselijke wijsheid, in plaats van op de kracht Gods. Christus gebiedt ons de Schriften te onderzoeken. De profeet zegt: “Tot de wet en tot de getuigenis; zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben”. En in Job worden wij geboden te bidden om Goddelijke onderwijzing: “Wat ik niet weet, leert Gij mij dit.”

Ik zou nooit geloven dat er zo velen weg gevoerd zouden worden, om de leerstellingen der Algemene Verzoeningdrijvers te geloven, als zij overtuigd waren van de noodzakelijkheid der Goddelijke onderwijzing, en geleid werden om haar uit de Bijbel te ontvangen. Zij zouden daar geen algemeen genade, noch algemeen verzoening vinden. Ook is daarvoor geen bewijs in de wereld. Want haar bewoners schijnen hoe langer hoe slechter te worden.

Maar geef mij een weinig verder bericht aangaande Prodigalis.

IX. HOOFDSTUK.

Cuschi. De woordvoerders over de vrijen wil, menselijke kracht en algemeen genade, mogen hun eigen medelijden en ontferming zover uitstrekken als zij verkiezen, maar Goddelijke genade en ontferming zijn de eigendommen en voorechten Gods. Daarom hebben zij geen recht noch waarborg om zo mild en verkwistend te zijn met datgene wat hun eigendom niet is.

Maar om voort te gaan. Nadat Prodigalis de beschuldiger met de kracht der waarheid tot zwijgen had gebracht, werden deze woorden met kracht op zijn gemoed toegepast: "Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwaamer tijd." Heb. 4 vers 16. Dit was een bestraffing voor Prodigalis, die, die allergezegendste plicht en dat voorrecht van het gebed had verwaarloosd. Het was tevens om hem in het vervolg te bemoedigen. En het laatste gedeelte van deze tekst overtuigde hem, dat hij dikwijls in behoefte zou verkeren naar barmhartigheid en hulp. En dat, als hij de zegeningen wilde bezitten, hij er om bidden moest. Hij gehoorzaamde aan die uitnodiging, en stelde zijn aangezicht om God te zoeken in gebed en smeking; hoewel het in het begin met vele beschaamdheid en schande van zijn aangezicht was. Want zijn ongelof, zijn lafhartigheid, zijn murmureren en zijn nalatigheid in het bidden, lezen, spreken en het horen van het Woord, staarde Hem in het aangezicht. De Heere zal zich niet laten verwaarlozen, of geringschatten, zonder daarover Zijn kennelijke afkeuring te bewijzen. De blik van zijn Meester op Petrus bevatte bestraffing en medelijden. En Petrus gevoelde beide, toen hij bitter weende.

Maar niettegenstaande al de misslagen van de arme Prodigalis bezocht de zalige Verlosser hem wederom met Zijn heil en paste schuldvergeving en vrede bij vernieuwing op zijn hart toe, om hem te doen weten, dat vrede vermenigvuldigd zou worden bij hem, die zijn geloof in de onveranderlijke liefde Gods zodanig bevestigt, dat hij gereed is om in zijn voorspoed te zeggen: "Mijn berg is zo vast gesteld, dat ik niet bewogen zal worden," De satan week nu en Prodigalis ging weer voort in het werk en de aanbidding des Heeren, en blonk zo mogelijk heerlijker en was ootmoediger, en nuttiger dan gewoonlijk werkzaam. Het was met Prodigalis, in zekere mate gelijk het met zijn Heere was: "Nadat de satan alle zijn verzoeken geëindigd had, keerde Jezus wederom in de kracht van de Geest," en zo deed hij ook. Want hij hield vele vertroostende gesprekken over deze heftige verzoeking. En was meer bekwaam medelijden te gevoelen met, en vertroosting en bemoediging toe te spreken, tot de verzochten, dan hij ooit tevoren gedaan had.

AHIMAAZ. Van al de vaders en vrienden, van alle vaderlijke en echtelijke liefde, is er geen een die in het minste vergeleken kan worden bij die liefde en ontferming, die boetvaardige zondaars toestroomt uit de Vader aller barmhartigheid, en de God aller vertroosting, door Jezus Christus. Het is zo aandoenlijk voor mij, dat ik het nooit gevoelen kan zonder het diepste berouw. Ook kan ik nooit horen over de openbaring daarvan aan anderen, zonder mijn hoofd als water en mijn ogen een springader van tranen te gevoelen. De liefde van God de Vader, en het lijden van Jezus Christus, ten einde zulk een groot heil voor de grootste zondaren aan te brengen, doden iemand aan de zonde en aan de gehele wereld, als het door de Heilige Geest wordt toegepast. Een ziel die in geestelijke vereniging met de Verlosser en in een gelovig gezicht met de vruchten van zijn dood begunstigd is, met een gevoelig bewustzijn van zijn aandeel daarin, en met het genot van schuldvergeving en vrede daardoor verworven, ontvangt

zulk een diepe indruk van de Godheid en gevoelt zulk een grote aandoening, dat als zij moest blijven voortduren, het voor een menselijke ziel in dit leven onmogelijk zou zijn die te dragen. De ziel versmelt daarin als en alle gezelschap is hinderlijk, en het lichaam zou zo verzwakken, dat het niet bekwaam zou zijn om zijn hemelse Bewoner te bevatten. Vandaar is het, dat wij zo dikwijls heftige aanvechtingen gevoelen voordat wij deze liefderijke genietingen ontvangen, en ze gewoonlijk in evenwicht gebracht zien met enige daaropvolgende verdrukking. Wat dient om de ziel in een gelijke schaal te houden, deels aards, deels hemels zijnde. En het kan opgemerkt worden, dat de droesem dagelijks overgelaten wordt in een of andere van deze schalen.

Ga voort, mijn broeder. U moet mij verschonen dat ik u zolang stoort, want, wanneer enig gedeelte van het verhaal van Prodigalis met mijn eigen bevinding van des Verlossers grote ontferming over mij overeenkomt, dan rommelt mijn ingewand, mijn hart is gereed om op te springen. Daarom ben ik genoodzaakt Elihu na te bootsen, en duidelijk te spreken, opdat ik lucht krijg

Cuschi. Wel, Prodigalis ging daarna op een zeer troostvolle en gelukkige wijze voort, en scheen voor een geruime tijd wel verzekerd te zijn, en was buitengewoon nuttig. En daar hij een bijzondere voorliefde tot de studie had en de eenzaamheid beminde, hield hij nauwe gemeenschap met zijn God, en van een hemelse zin zijnde, was zijn geliefkoosd element, Goddelijke overpeinzing. Deze, gepaard met een diepe ondervinding van zijn eigen hart, rustten hem beide met woord en met kracht toe voor het predikambt, beter dan al de hogescholen en academiën in de wereld dat kunnen doen. Een onbegenadigd student verstaat niet meer van zijn hemelse welsprekendheid dan Prodigalis van het Arabisch verstond.

Na verloop van tijd, gebeurde het, dat er zich verschillende dwalingen begonnen te verspreiden en veld wonnen in die streken waar zijn ambtsbediening was. Daar het Prodigalis niet toegelaten was geworden om in enige dier dwalingen te struikelen, was hij ten einde raad om bewijsvoeringen te vinden, om ze tegen te staan. Velen van de valse gezanten daagde hem uit, en twistten vaak met Prodigalis. U weet *dat er geen vermeteler, vertrouwelijker of vrijmoediger lieden zijn, dan zij, die onder het Evangelie verhard en door de duivel verblind zijn.*

Ten einde zich wapens te verschaffen tegen deze strijdlustigen begon Prodigalis verschillende boeken te lezen over hun gevoelens; opdat hij in hun dwalingen indringen, en hun bewijsvoeringen omver mocht stoten. Deze dorre, droge en zielsverderfelijke studie, voerde Prodigalis weldra van zijn hemelsgezindheid af. En de liefelijke, verkwikkende dauw die dagelijks in zijn ziel was neergedaald verminderde zichtbaar. Deze boeken brachten een grote duisterheid op zijn gemoed, die zijn verstand benevelde. En sommige van hun listige, geslepen kunstige, bedriegelijke, en sofistieke bewijsvoeringen hielden dikwijls zijn verstand bezig, hoewel zijn hart en ziel klopten van verontwaardiging tegen hun werken.

Dit nu was de tijd voor satan om weer aan het werk te gaan. Daar Prodigalis een weinig hovaardig was geworden door de menigvuldige openbaringen, waren sommigen van deze dwalingen een doorn in zijn vlees, en als engelen van de satan, sloegen zij hem met vuisten, hetwelk God toestond, opdat hij zich niet bovenmate zonde verheffen. 2 Kor. 12 vers 7. De duivel drong met vele van die dwalingen binnen en behaalde een tweede voordeel over hem; totdat hij, door zijn gemoed te bestrijden en hem deze dwalingen telkens in te werpen, Prodigalis gevoelig in zijn verstand verwondde, zijn ziel met verwarring vervulde, en waarheid en onwaarheid zijn gemoed in voortdurende strijd hield. Dit verdorde al zijn genietingen, verbande vrede

en troost uit zijn hart, en liet hem over aan het betreuren van een kennelijke intrekking van geestelijk leven en Goddelijke vertroosting.

AHIMAAZ. O, hoe gevaarlijk zijn boeken met dwalingen! Welk een verwoesting hebben zij in de kerk van Christus aangericht! Zij zijn netten, welke de Heere de helse vogelaar toestaat uit te zetten, ten einde huichelaren te vangen, die de liefde der waarheid niet aannemen, en sommigen van zijn eigen kinderen vernederen die, in plaats van met hun ganse hart op de Heere te vertrouwen, teveel op hun eigen verstand steunen.

Prodigalis had er geen boodschap mee, in zulke wateren te vissen, maar wel om dieper in te dringen in de verborgenheid en de geest van Gods waarheid. De waarheid is voldoende als schild en als beukelaar; laat iemand zich hiermee wapenen, en door genade zal hij in staat zijn om te staan en te weerstaan. Niets werpt de dwaling meer omver, dan de naakte eenvoudige waarheid, met de kennis daaraan, de bevinding daarvan, en haar beoefening daaraan, aangedrongen door de kracht van de Heilige Geest, Die op het gebed van God wordt geschonken. Deze dingen verkondigd door iemand, die er de ervaring van heeft, gepaard met een heilig beroep op God en het geweten, voeren allen voor zich heen, behalve de vermetelen, die God in rechtvaardig oordeel, en tot hun eigen verderf, gelijk Jannes en Jambres, toelaat, heerszuchtig te blijven staan. Wat mij betreft, ik haat het een jong Christen de kracht van zijn kennis te zien beproeven, door een boek met dwalingen in de hand te geven, of onder een onzuivere bediening te lokken. Ik denk altijd dat het een uitdagend, vermetel verzoeken van God is, en een uittarten van Hem om ons bloot te stellen aan de verzoeken van de duivel, als een bewijs van zijn afkeuring, en een rechtmatige bestraffing van onze vermetelheid. "Allen, zo velen als er voor Mij zijn gekomen, zijn dieven en, moordenaars. Maar de schapen hebben hen niet gehoord." Joh. 10 vers 8. En vele zulke dieven en moordenaars moeten er nog komen. En ons wordt geboden hen niet te volgen. "En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ziet toe, dat u niemand verleide. Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus. En zij zullen velen verleiden." Matth. 24 vers 4, 5. "En vele valse profeten zullen opstaan en zullen er velen verleiden" Matth. 24 vers 11. "Gaat niet heen en volgt niet" Lukas 17 vers 23. "Ziet toe hoe gij hoort." "Wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en der Sadduceeën, welke is geveinsdheid." Dit alles zijn waarschuwingen en wenken, dat wij God niet zouden verzoeken. Hij waarschuwt ons toe te zien op de honden, Filip. 3: 2, en niet zo verzot te zijn om hen bij de oren te grijpen. Spreuk. 26 vers 17. De Heere vergunne mij dat ik altijd mijn gemoed moge oefenen in de kennis van het goede, en niet de verborgenheden der geestelijke boosheid bestuderen. Efeze 6 vers 12. Adam en Eva waren gelukkig, zolang zij alleen het goede kenden. Maar toen zij de kennis van het kwade bekwamen, bevonden zij weldra, "de kennis van het kwade verkregen, maar van het goede verloren te hebben," gelijk de geleerde Milton zegt. Zo hebben vele gelukkige zielen, het sedert ondervonden, door in te willen dringen in de helse verborgenheden der geestelijke ongerechtigheid. Het is het eeuwige leven, God te kennen en Jezus Christus die Hij gezonden heeft, terwijl daarentegen, de duivelen, die meesters in de wetenschap zijn, met opzicht tot hun kennis in de verborgenheden der ongerechtigheid, zover van de gelukzaligheid verwijderd zijn, als Goddelijke gelukzaligheid hen kan plaatsnemen.

Sommige lezen wel alle soorten schrijvers, ten einde door deze menselijke middelen een recht begrip van God en de weg der verlossing te verkrijgen. Maar wij kunnen van hen zeggen, zoals de grote Apostel zegt: "Zij leren altijd, maar komen nimmermeer tot de kennis der waarheid." De Ster van Jakob kan nimmer door een verreijker ontdekt

worden, evenmin kan er een zaligmakende kennis van God verkregen worden door al de regels der praktische wijsbegeerte. De mens in wiens hart God schijnt, kent Hem, maar geen ander. “Want God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, die in onze harten geschenen heeft; om te geven, verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus.” 2 Kor. 4 vers 6. Dit is de enige geopenbaarde Weg, waardoor een zaligmakende kennis Gods kan verkregen worden. Wijsgerige regelen worden in deze zaak geheel en al buiten gesloten: “Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus.” Col. 2 vers 8.

Cuschi. Ik bewonder uw beweringen zeer. Goddelijke kennis moet met gebogen knie, smekend aan de genade troon, gezocht worden, die op een andere wijze te zoeken, is eens verachting van de geopenbaarde wil van God en een poging om wijs te zijn, boven hetgene geschreven is. En hoe verder zij gaan God uit te vinden door menselijke middelen, hoe dieper zij in de dwaling wegzinken. Goddelijke volmaaktheden en Goddelijke handelingen af te meten naar menselijke regels, en alles uit te tekenen van haar behoorlijk middelpunt, tot aan de grensscheiding der verdorven en onvernieuwde rede, is de menselijke ziel in haar gevallen toestand bezighouden, en haar rede bezwaren met een last onder welken zij, zonder Goddelijke hulp zeker zal verzinken.

Wanneer enig kind Gods, een moeilijke Schriftplaats, een moeilijke ervaring, of iets zwaars in de Voorzienigheid ondervindt, hoe is dan zijn gemoed bezwaard, totdat hij zich in ootmoedig gebed neerlegt en onderwerpt aan de vrijmachtige wil van zijn God, hetwelk, als het geschied is, zijn eigenschappen hun gewone kracht doen herkennen. Dan beweegt hij zich heerlijk in zijn hemelse omgeving waarbij hij bemerkt dat God hem niet meer oplegt dan Hij hem instaat stelt om te dragen. Velen zijn in dwaling van openlijke ongelovigheid, vertwijfeling, wanhoop, verwoesting en verderf verdronken, doordat zij de kennis der oneindige Godheid, door menselijke wijsheid op zoeken te sporen, in plaats van de menselijke wijsheid te onderwerpen aan die welke Goddelijk en oneindig is. “Zult gij tot de volmaaktheid toe de Almachtige vinden? Zij is als de hoogte der hemelen, wat kunt gij doen? Dieper dan de hel, wat kunt gij weten? Langer dan de aarde is haar maat, en breder dan de zee.” Job 11 vers 7, 8, 9. Het heeft vele, b.v. vele geleerde natuurkundigen in de wereld bezig gehouden om de verborgenheden, zoals die van de donder te verklaren, en die vreemde natuurverschijnselen der vuurspuwende bergen enz. En in die dingen zijn zij evenzeer in de onzekerheid, als de almanak in haar weersvoorspellingen uit de loop der planeten; *die naar de nauwkeurigste opmerkingen welke ik gedaan heb tot hiertoe, altijd in strijd zijn geweest, met dat weêr hetwelk de Voorzienigheid ons gaf.*

De ware gelovige kan, wanneer hij zijn gedaante beschouwt, met ootmoedige aanbidding de dichter nazeggen: “ik ben zeer vreselijk en wonderlijk gemaakt.” En betrekkelijk de werken der schepping, en al de geheimen der natuur, kan hij haar oorsprong bewonderen, en zeggen: “In wijsheid hebt Gij ze allen gemaakt.”

Maar om voort te gaan.

Dit was een van de meest raadselachtige bestrijdingen die Prodigalis ooit ontmoet had. Want toen de aardsvijand, enig voordeel op hem behaald, en zijn verstand verduisterd had, was er geen verborgenheid in de Bijbel, of hij zette er zijn “indien” bij, en probeerde er in zijn gemoed twijfeling over te verwekken. De verborgenheid der Drie Eenheid, en die van des Heeren menswording en ware Godheid, de waarheid en echtheid van de Bijbels het bestaan van Jehovah, ja, zelfs het bestaan der gevallen

engelen, werd niet buiten dit vreselijk geschil gelaten. Hoewel Prodigalis kennelijk de kracht had gevoeld, en wonderlijk de werking had aanschouwd, van alles wat nu betwist werd. O, hoe zorgvuldig moest een kind Gods zijn, om die dingen te vermijden! Hoevelen zijn er hinkende en kreupel naar hun graven gegaan, verbroken in hun oordeel, dor in hun ziel, onvruchtbaar in hun leven, en verward in hun gemoed, enkel door het lezen van zulke valse boeken!

Deze beproeving genas Prodigalis inderdaad van die ziekte. Na deze handelde hij gelijk die in de Handelingen: "En vele dergenen die geloofden, kwamen, belijdende en verkondigde hun daden. Velen ook dergenen, die ijdele kunsten gepleegd hadden, brachten de boeken bijeen en verbrandden ze in aller tegenwoordigheid, en berekenden de waarde der zelf, en bevonden vijftig duizend zilveren penningen. Zo wies het woord des Heeren met kracht, en nam de overhand." Hand, 10 vers 18- 20. Oude boeken van ijdele kunsten, en moderne boeken met vervloekte dwalingen, staan beide op een lijn; zij komen allen uit een helse bron, en voeren tot hetzelfde helse einde. Een dwaling te omhelzen is een leugen aan te nemen; en aan een leugen vast te houden, is gewis verderf. "En in haar zal niet inkomen iets dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt. Maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams." Openb. 21 vs. 27.

AHIMAAZ. Ik twijfel er niet aan of die heftige beproeving genas Prodigalis van die ziekte. Het was bij hem zo als het bij de Joden was; zij waren in het algemeen op hun afgoden verzet, tot aan hun Babylonische ballingschap, maar het gebod van de konings van Babel in de vlakten van Dura (Dan. 3 vers 1.) was genoegzaam om hen te zuiveren en te reinigen. Bij hun terugkeer hoorde men Efraïm zeggen: "Wat heb ik meer met de afgoden te doen?" Hos. 11 vers 8.

Cuschi. Het duurde vele maanden dat Prodigalis in die verwarde en verwoeste toestand lag. En echter stelde hij toen toch in het openbaar nooit een uitspraak voor, dan die juist lijnrecht in strijd was met de dwalingen, waarmee zijn gemoed gekweld werd. Maar gewis, kan niets behalve een ervaring van het genadewerk en de almachtige kracht Gods, ooit een ziel zuiver bewaren voor zulke vreemde, geheimzinnige, en ellendige dwalingen. Echter was het een vernederende les voor Prodigalis, die niemand behalve God en hijzelf kende. En de toepassing van die schriftuurplaats voerde hem in een zeer vreemde gemoedsgesteldheid: "Hoor en neemt ter ore; verheft u niet; want de Heere heeft het gesproken. Geef eer de Heere uw God, eer dat Hij het duister maakt, en eer dat uw voeten zich stoten aan de schemerende bergen; dat gij naar licht wacht, en Hij dat tot een schaduw des doods stelle, en tot een donkerheid zette." Jer. 13 vers 15, 16. Ook was het niet zonder hevig worstelen met God in het gebed, dat hij, hoewel niemand van zijn vijanden hem kon bewijzen dat hij een dwaalleraar was, zomin in wandel als in leer

AHIMAAZ. Elke heilige moet, zoals Job zegt, God voor zichzelf dienen en niet een ander; zij moeten hun Evangelie van God door de kracht van de Geestes ontvangen, als zij zodanig zullen prediken, dat zij zichzelf en anderen behouden zullen die hen horen. De apostel kon roemen, dat het Evangelie, hetwelk hij verkondigde, niet naar de mens was, dat hij het niet van een mens ontvangen en geleerd had, maar door de openbaring van Jezus Christus. Gal. 1 vers 12. Het is een aller vermetelst, boosaardig stuk, iemand tegen te staan in "zijn eigen persoonlijk ervaring van God; wanneer hij haar bewijzen kan overeenstemmend de Schrift, en haar daarmee kan staven. Ik voor mij geloof, dat allen die de Heere in Zijn wijngaard uitzendt om te arbeiden, enig

verslag kunnen geven van de hoop” die in hen is. Maar er worden sommigen uitgezonden door afgescheiden Academiën, en van onze Hogescholen, die voorgeven, dat zij gezonden zijn, of inwendig door de Heilige Geest gedrongen worden, omdat ambt te aanvaarden. Maar zij dragen bijzonder en nauwkeurig zorg, dat zij nooit de gemeente Gods in bijzonderheden mee delen, hoe die inwendige dwang in hen begon en voortging. En wat nog erger is, dat zij nog dikwijls hen tegenstaan die zulks bewijzen kunnen. God is vrijmachtig en Hij zal dat altijd laten verkondigen. Want ik betwijfel ten zeerste of Hij ooit de aarde zonder de een of andere getuige zal laten zijn, Openbaring 11, die door sommigen een *ongeregelden*, en door anderen een *bekrompen afgescheidene* zal genoemd worden. Het Evangelie alleen te bezitten, of het tot enige partij of soort mensen te beperken, is gelijk een heining rondom een koekoek te maken, om hem de gehelen winter op te houden.

Cuschi. Ik heb onlangs gehoord dat sommigen het boek Esther uit hun studeerkamers hebben uitgesloten, als niets bevattende dan geschiedenis, ja, als niet canoniek; hoewel de gehele inhoud, het lijden bevat der kerk, de verlossing van Gods uitverkorenen, de vervulling der profetieën en de bevinding van Gods gunstelingen, welke allen nauwkeurig overeenstemmen met al de andere heilige boeken van de Schrift.

Echter verkondigde Prodigalis getrouw de leerstukken die God aan zijn hart had toegepast, hij drong op de kracht aan, die hij zelf genoten had, en trachtte naar het licht, hetwelk hij ontvangen had, het met het Woord te staven. Ook was zijn arbeid niet ijdel, God bevestigde dit in de behoudenis van vele zielen. Ook drong hij nooit meer, na deze heftige bestrijding, met een ijdele nieuwsgierigheid in de verborgenheden van de Satan. De Bijbel en de boeken van Godzalige mensen, waren voldoende om hem te voldoen. En ik wenste dat zo elk kind van God met die boeken te vrede was.

Na deze heftige bestrijding, klom hij zo ongewoon hoog in zijn genietingen niet meer als gewoonlijk; maar hij wandelde in een meer gestadig geloof en gemoedsstemming, niet zo gemakkelijk neergeworpen als vroeger, noch tot zulk een verbazende hoogte in Goddelijke verrukkingen opgetogen. In het kort, de duivel kon noch zijn hoop verderven, noch hem overhalen om zijn deel aan de Verlosser te betwijfelen. Hij reisde voort met veel verbrokenheid van hart voor God, en zwoegde hij zeer onder het dagelijks bewustzijn van zijn menigvuldige gebreken.

AHIMAAZ. Ik heb dikwijls mijn gemoed kennelijk gepijnigd en verwond gevoeld, alleen door het verhaal van een dwaling, en het sofistishe gewaad waarin een advocaat van de duivel het had ingekleed, ten einde de waarheid Gods te verlagen en de harten der eenvoudigen te bedriegen. Wat niet te verwonderen is, want het zijn de rechtvaardigen waarop de duivel mikt, om die leed aan te doen; de bozen heeft hij in zijn eigen bezit. Van daar is het, dat hij de Godvruchtigen niet kan bedriegen, door de waarheid met zijn leugens te verbloemen. En hoe meer waarheid, hoe meer dat hij probeert hen te overrompelen, gelijk in het woord Gods te zien is. De verzoeking die hij Eva bracht, bevatte iets van Gods woord, en zo was het met die, welke hij de Verlosser bracht, hoewel beiden in zover belet worden, dat zij niet tot trotsheden voerden. Want in al het draaien en wenden van de satan, beoogt hij altijd een doel, hetwelk is, de bevordering van zijn eigen koninkrijk, tot oneer van God en het verderf van zielen. O, hoe velen zijn er in deze dagen, en sommigen die ik persoonlijk ken, die van een zedelijke belijdenis van het Evangelie en van een schijnbare hervorming verleid werden, alleen door het lezen van de vervloekte dwaalstelsels. Die tot op deze dag er zo mee gewapend zijn, dat het is zo als de profeet zegt: de waarheid ontbreekt

er, en er is geen recht, (Jes. 59 vers 15); zo sterk is de dwaling!

Zulke proselieten zullen toedoen tot de pijnigingen dergenen die hun vervloekte strikken hebben nagelaten, die voor de wereld als blinde leidlieden geschenen hebben, in de eeuwigheid bovenmate in ellende zullen blijken te zijn. Deze mensen sterven niet slechts in hun eigen zonden (Num. 27 vers 3), maar tevens, daar zij de zonden en het verderf van duizenden op hun hals hebben gehaald, en het koninkrijk der Hemelen voor de mensen dicht hebben gesloten, zélf niet ingaan, verhinderen anderen die maar willen ingaan. Ik heb dwalende lieden in zulk een licht gezien dat ik het niet beschrijven kan. Maar de grote Dag zal het verklaren; de ganse verborgenheid der ongerechtigheid zal ontdekt worden, door de heerlijkheid der verschijning des Heeren, en zal verteerd worden door de adem Zijns monds.

CUSCHI. Echter, dit is onze troost, dat hoewel het gezegd wordt, dat zij indien het mogelijk was de uitverkorenen zelfs zouden verleiden, echter dat kleine 'indien' duizend werelden waard is. Want dat maakt een onmogelijkheid voor een uitverkoren vat, tot de einde toe bedrogen te worden. En gewis, is Prodigalis een levend bewijs van deze waarheid. En deze zijn beproeving heeft de kittelachtigheid van zijn oren genezen, en hem overtuigd van zijn behoefte, om het boek Gods nauwgezet te bestuderen en er zich aan vast te klemmen. Hij bevond dat de dwaling, zowel als de geringste overtreding, droevige breuken in zijn vereniging en gemeenschap met zijn altijd geprezen Verlosser veroorzaakten; welke nochtans het leven en de ziel van alle was Godsvrucht is. En hij vond het werkelijk geen gemakkelijke taak, om het weer te verkrijgen, wat hem, wanneer hij het weer ontving, hoger deed schatten en hem meer bevreesd maakte om het te storen.

AHIMAAZ. Voor mijn part, heb ik geen twijfel of deze dingen werden hem nuttig gemaakt in zijn verdere bediening. Want daar hij kennelijk de dienstbaarheid en de verwarring der dwaling had gevoeld, moest het dienen als een spoorslag tot het verder ijverig tegenstaan der dwaling, door de kracht der waarheid; omdat zijn eigen ziel er de ellendige uitwerkselen van gevoeld had.

Cuschi. Waarlijk alle dingen werken mee ten goede voor degenen die God liefhebben, en geroepen zijn naar Zijn voornemen. Maar Christus zegt ons, dat wij zouden toezien, *hoe wij horen* en Prodigalis heeft die waarheid in haar was bedoeling ingezien, en gehoorzaam de waarschuwing aangenomen. En is werkelijk overtuigd, dat niets minder dan een hartgrondige bevinding der waarheid, de onderwijzing van de Heilige Geest, en de ondersteunende hand des Heeren, iemand ooit zuiver in het geloof zou kunnen houden, wanneer hij krachtig door de duivel of zijn engelen wordt tegengestaan,

AHIMAAZ. En was het einde van zijn leven vlak en effen? Bleef hij standvastig in zijn getuigenis, en ijverig in de bediening van het Woord?

Cuschi. Hij blijft standvastig, want zulks weet ik, tot op deze dag. Maar wat een effen pad betreft, ik geloof dat dit zelden lang duurt, bij zo iemand als hij is. Wanneer iemand van zijn jeugd aan buitengewoon boos geweest is, en aan vele slechte praktijken gewoon is geraakt; als zo iemand door genade geroepen wordt, dan heeft hij te worstelen tegen de oude zonden die hem bezetten; zij zullen hem achtervolgen. Hoewel de goedheid Gods zo groot is om hem te bewaren door Zijn almachtige kracht, door het geloof tot de zaligheid, brengt nochtans de duivel zijn oude gewone

gebruiken krachtig op zijn gemoed. En als men hieraan toegeeft, zelfs slechts in gedachten, dan verminderen de Goddelijke vertroosting en vaak. Tegen deze heeft hij langdurig gebeden, en soms gedacht dat hij grotelijks overwon. Maar tot zijn verdriet gevoelt hij steeds, dat als hij het goede wil doen, het kwade hem bijligt. Hij hoeft dikwijls zulken benijd, die van de boosheden en dwaasheden der kindsheid en jongelingschap bewaard waren gebleven; menende dat zij niet zulke gewone gebruiken der boosheid hadden, om tegen te worstelen, als zij, die met de teugels om hun eigen hals, in eens open reeks van boosheden hebben gedraafd. Hij zei altijd, dat het beste tegengif voor de kwellende gedachten der ijdelheid was, te arbeiden in de bediening, in verborgen studie, verborgen meditatie, verborgen gebed en verborgen gemeenschap met God, en geestelijke gemeenschap met zuivere en levendige Christenen. In deze dingen verlustigde hij zich, als in zijn alleraangenaamste element. Maar hij was zeer omzichtig om niet in de weg van de zondaars te staan; noch ook om in enig dispuut met de bozen en dwalenden, een enkel stuk over te geven van het getuigenis dat God aan zijn hart had toegepast. Daar hij het zo bestaanbaar vond met het onbedrieglijke Woord Gods, dat altijd onze regel moet zijn. Prodigalis wist dat de voorzichtigen met wijsheid bekroond worden en die kroon moest hij niet overgeven. "Houdt wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme", zegt de Zaligmaker.

AHIMAAZ. De zielen, die in hun jeugd voor een openlijk voortduren in de boosheid bewaard blijven, hebben niet die snijdende en bittere herinneringen, wanneer zij onder overtuigingen gebracht worden, die de vuilen en boosaardigen hebben. Echter heb ik dikwijls opgemerkt, dat hun vorige deugdzaamheid zo nauw aan hun zielen heeft aangekleefd, om hen in dienstbaarheid te houden, als de kwade praktijken van anderen doen, om hen in de zonde te voeren. Ik werd zelf zeer oprecht en zedelijk gehouden, gedurende al de dagen van mijn natuurstaat om uitwendig te schitteren, maar helaas! "God ziet niet gelijk de mens ziet, de mens ziet de gedaante aan en de gestalte, maar de Heere ziet het hart aan" (1 Sam. 16 vers 7). Zo heb ik het bevonden; want, mijn zelfgenoegzaamheid, eigengerechtigheid en wettische hoogmoed - die zonden van het hart - waren even verachtelijk in de pogen van de Heere als de openlijke godsverzaking zelfs van Prodigalis. En hoewel zijn aanklacht en zijn verhoor, vreselijk was om door te staan, verschaften nochtans zijn wondervolle uitredding een even krachtige vertroosting, als het andere smartelijke verdrukking gaf.

Bovendien, mijn broeder, weet dat er geen anderen, dan de uitverkorenen geroepen worden. "Die Hij tevoren verordineerd heeft, die heeft Hij ook geroepen." En de uitverkorenen zijn allen van God gekend. "Dien Hij voorgekend heeft, deze heeft Hij tevoren verordineerd." Dit zo zijnde, zo zijn de grenzen van hun woning, de plaats en tijd van hun bekering, ja, de wijze waarop, en de mond zelfs die daartoe gebruikt wordt, (Hand. 15 vers 6) ten einde het Woord des levens tot hun bekering tot hen te brengen, allen tevoren bepaald, en onveranderlijk vastgesteld in het eeuwig besluit. Daarom is het naar de Goddelijke toelating of hun leven, in onbekeerde toestand, openlijk snood of wettelijk oprecht is geweest.

De apostel Paulus was een uitverkoren vat, hoewel hij zulk een groot eind doorging in het vervolgen der gelovigen, zelfs ten bloede toe. God liet hem toe om zover te gaan, opdat het in de bekering van zo iemand, aan de wereld verkondigd zou worden, wat vrije en onweerstaanbare genade kon uitrichten. "Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij die de voornaamste ben, al zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem gekeven zullen ten eeuwig leven." 1 Tim. 1 vers 16.

Cuschi. Alle deze dingen zijn waarheid; echter zou ik voor mijn part liever van openlijke zonden in mijn natuurstaat terug gehouden zijn, dan toegestaan om daarin te vallen. Onze Heere let hierop in Petrus, die naar zijn eigen getuigenis, had geleefd in ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuiperijen, brasserijen, drinkerijen, en gruwelijke afgodenrijen.” 1 Petrus 4 vers 3. Ik zegt onze Heere merk hierop. En wel mocht Hij zeggen: “Voorwaar, voorwaar zeg ik u, Petrus: toen gij jonger waart, gordet gij uzelf, en wandeldet, alwaar gij wildet. Maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt.” Joh. 21 vers 18. Zulke ellendige zondaars als Petrus, Prodigalis, en ik zelf hebben veel te lijden. En hoewel God mildelijk vergeeft, (Jes. 55 vers 7,) kunnen zij echter zichzelf niet vergeven. De gedachte aan hun eigen goddeloos en slecht leven, en aan het verachten van Gods lankmoedige ontferming, is oorzaak van veel verborgen treuren. Maar eeuwige verkiezing ten leven, verzoet alles. Want dezulken kunnen dikwijls terug zien en opmaken dat de beproevende hand Gods dikwijls over hen geweest is, en dat zijn weerhoudende of verlossende hand, vaak met hen geweest is, zelfs van de wieg af aan. “Ik deed Efraïm gaan, zegt God, hoewel hij Mij niet kende.” “Ik gorde u, o Cyrus, hoewel gij Mij niet gekend hebt.” Jes. 45 vers 6. In het kort, al de uitverkorenen kunnen met de psalmist zeggen: “Gij zijt bij mij geweest van mijn moeders buik af aan.” Of met Jakob, God heeft mij gespijst mijn leven lang tot op deze dag toe.

AHIMAAZ. Ik ben zeker, dat ik hetzelfde zeggen kan. Want, niettegenstaande mijn uitwendige godsdienstvertoning, gevoelde ik voortdurend de aanklachten van een schuldig geweten. En ik weet, dat ik mijzelf in vele verborgen zonden toegaf, waar van beide God en het geweten kennis droegen. Zo kan ik zien, dat God mij menige waarschuwing gaf, zelfs in mijn verblinde toestand. In het kort, zo wel de farizeeër als de tollenaar zijn in hun ziel dood, voordat zij door genade levend gemaakt worden. Het gepleisterde graf, en de zeug in de slijk, zijn beiden één stukwerk, en staan onder de wet, en beiden in ongeloof, en dienvolgens beiden in een toestand van veroordeling. Dit deed God mij vaak gevoelen, door vele verborgen slagen op het geweten. Want ik wist dat ik in mijn hart de man niet was, die ik in mijn leven vertoonde te zijn. En ik stond dikwijls voor de vierschaar van mijn geweten, als een beschaamde en vernederde huichelaar. Want ik wist dat al mijn werken en godsdienstvertoning alleen was om van de mens en gezien te worden. En hoe kan zo iemand geloven, die eer van elkaar neemt, en de eer die van God alleen is, niet zoekt? Joh. 5 vs. 44. De beste menen zijn in de toestand der natuur, wanneer God eens aan hun zielen begint te arbeiden; evenals de voorwereld bewoners, tussen twee vloed: de overstroming der schuld en de sluizen der wraak.

Maar vertel wij toch hoe Prodigalis voortging na zijn laatste beproeving.

Cuschi. Een tijdlang was zijn gemeenschap met zijn Heere zeer nauwst en zalig. Zolang dit genoten werd, waren zijn redevoevingen zeer hemels en verrukkend; zo zelf dat arme bestreden en twijfelende zielen niets onder hem konden genieten. Hij was te hoog voor hen. En te zeer vervuld met de genietingen van de hemelstad om tot zulke treurende gestalten af te dalen. U weet dat het uit de overvloed van de harten is, dat de mond spreekt. Daarom konden de arme kleinen onder de kudde, alleen getuigenis geven van het licht zijns aangezichts, en hem zijn geluk benijden. Hij stelde de heiligheid in zijn prediken voor en voerde die zeer hoog op; zo zelfs dat u soms zou gedacht hebben dat hij volmaakt was!

AHIMAAZ. Als dit het geval was dan konden arme, zielsverbroken zondaars, en zij die van de duivel bestreden werden, maar zeer weinig medelijden bij hem vinden. Want bestreden zielen, die zwoegen onder de plaag van hun eigen hart, denken henzelf even ver te zijn van de heiligheid verwijderd als de satan. Terwijl het te gelijktijd de levendmakende, en verlichtende kracht van de Heilige Geestes is, die hen de boosheden van hun harten doet zien en gevoelen. Ik heb mannen horen prediken alsof Goddelijke heiligheid voortgebracht en beoefend kon worden door vlees en bloed. Zij eisten heiligheid van hart, heiligheid in huis, heiligheid in leven, zo zelfs, dat ik kermend naar huis gegaan ben, uitroepende dat ik in het geheel geen heiligheid had.

Cuschi. Ja, en er zijn vele dubbel gezuiverde Farizeeën in de wereld, die van de (leest Gods) verstalen zijn; die nochtans in dat gehele gewaad van uitwendige heiligheid verschijnen, dat zulken eisen. Ik heb mannen de heiligheid op die wijze horen voorstellen. Maar tenzij iemand mij zegt, waar de heiligheid verkregen moet worden, en hoedanig de heiligheid in zijn eigen hart gewerkt is, maak ik er gewoonlijk uit op, dat hij slechts weinig van de zaak weet.

De Bijbel onderricht mij, dat "Jehovah de Heilige is". "Daar is niemand heilig gelijk de Heere; want daar is niemand dan Gij." 1 Sam. 2 vers 2. God is de enige grondslag der heiligheid en de uitverkorenen hebben hun heiligheid van Hem." Wij hebben de vaders onzes vleses wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer de Vader der geesten onderworpen zijn en leven? Want genen hebben ons wel voor een korten tijd, naardat het hun goed dacht gekastijd. Maar deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij van Zijn heiligheid zouden deelachtig worden." Hebr. 12 vers 9, 10.

- De heiligmaking van een gelovige bestaat, vooreerst, in Christus zijn Hoofd. "Hij is ons van God gemaakt tot heiligmaking en verlossing," 1 Kor. 1 vers 30. In Christus is de heiligmaking der gelovige volkomen. "Gij zijt volmaakt Hem." Col. 2 vers 10. Christus zegt: "Geheel zijt gij schoon, mijn vriendin! En er is geen gebrek aan u." Hoogl. 4 vers 6.
- Ten tweede; de heiligmaking van de gelovige is ook door de Geest Gods. "De uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en bespreking van de bloeds Jezus van Christus," 1 Petrus 1 vers 2.

Zo ziet u, dat de gelovige volmaakt is in Christus zijn Hoofd, en ten dele geheiligd door de Heilige Geest, hoewel hij hierdoor niet in dit leven volmaakt wordt. Want als wij zeggen "dat wij geen zonden hebben zo bedriegen wij ons zelf, en de waarheid is in ons niet". Dit is al de heiligheid van welke de Bijbel spreekt en dit is de heiligheid waarin elke was gelovige deelt. Zij wordt bij manier van onderscheiding, en om haar uitnemendheid, ware heiligmaking genoemd, in tegenstelling van die, welke vals en voorgewend is, en alleen een leven, en een uitwendige vertoning in de wereld maakt. Waar deze heiligheid gevonden wordt, daar is zij het werk van God, en de heerlijkheid van Christus' beeld. "En dat gij de nieuwe mens aandoet, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid". Efeze 4 vers 21. "Naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft". Col. 3 vers 10. De ziel die aan Christus verbonden is door de band der liefde, en geheiligd is door de Heiligen Geest, is de heilig mens Gods (2 Petrus 1 vers 21). Hij wandelt in het pad der heiligheid; zijn wandel zal heilig zijn (1 Petrus 1 vers 15). En hij heeft zijn vrucht tot heiligheid en zijn einde het eeuwige leven. Rom. 5 vers 22. Alle heiligheid in de afzondering, huiselijke heiligheid, en heiligheid des levens, die niet uit deze wortel ontspruit, en niet uit deze fontein

stroomt, is alleen het vernis van een huichelaar. En kan gevonden en aanschouwd worden bij hen, wier harten vervuld zijn met begeerlijkheid; waar wettische hoogmoed op de troon zetelt, en satanische opstand aangevuurd wordt.

AHIMAAZ. Die het nauwste bij de Zaligmaker aansluit, zal altijd de heiligste in hart en de vruchtbaarste in het leven zijn. “Die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht. Want zonder Mij kunt gij niets doen”. En die mens zal altijd de gelukkigste zijn, wiens hart het standvastigst bij de Heere is. “Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd.” Jes. 26 vers 3.

Maar deel mij eens mee hoe Prodigalis voortging, en hoe lang hij op de berg bleef.

X. HOOFDSTUK.

CUSCHI. Nadat hij enigen tijd in deze verheven gestalte geweest was, en vele redevoeringen als het ware, uit het voorportaal van de hemel had uitgesproken, behaagde het de Heere hem onder een vreemde tuchtiging te brengen. In zijn eenzame studie was hij altijd zeer gelukkig geweest en de schriften waren hem zo zeer open, dat hij gewoonlijk uit zijn studeerkamer kwam, voorzien van een tekst, waarvan de verschillende hoofdpunten der daarin vervatte leer, voor zijn beschouwing open lagen, die hem dikwijls veel troost verschafte. Maar op een zekere dag als hij begon te spreken, vond hij noch ruimte van geest noch opening. Langzamerhand kwam er een duisterheid over zijn gemoed; zijn gedachten ontsnapten hem, hij raakte zijn onderwerp uit het oog kwijt, en zijn verraderlijk geheugen weigerde terug te geven, wat eraan toevertrouwd was. Deze onaangename ziel engte deed hem de prediking tot een last zijn. Want hij had nooit tevoren veel ondervonden van dit “gebonden zijn in de geest”; wat hem des te meer kwelde.

Enige keren op deze wijze bestreden zijnde, begon hij aan zijn kudde te klagen over de velerlei wisselingen, die er in zijn gemoed plaats hadden, en de moeilijke ervaringen, waarmee hij werd bestreden. Deze dingen troffen de harten der beproefden, en zij zamelden er spijze uit op, hetwelk Prodigalis geheel en al een verborgenheid was dat een man in ellende, zulk een leraar der vertroosting kon zijn. Zij verschenen voor hem in geen beter licht, dan de Filistijnen, die voor Simson juichten, toen hij gebonden was, maar nog zoveel niet durfden doen om hem in het aangezicht te staren, als hij vrij was. De wankelenden en zwak gelovigen zo opgewekt zijnde, verwekten hem tot geestelijke jaloersheid. Zijn tegenpartijders, zijn klachten horende, en hem soms in zijn woorden horende haperen, juichten over hem. Terwijl de Antinomiaanse huichelaars, die zijn bevinding haatten, die over geloof en Godsvrucht spraken terwijl zij vreemdelingen van de kracht van beiden waren, in dagelijkse afwachting verkeerden, dat zijn mond gesloten zou worden, en zijn prediking en belijdenis in het niet zou wegzinken om hen niet meer te kwellen.

Bovendien ondervond hij spoedig dat de banden die hij in de predikstoel gevoelde, hem ook in zijn studeerkamer volgden, totdat hij de gehele dag lang treurende wegging. Hij was nog niet tot die verbazende diepte van bevinding gekomen die Paulus bezat toen hij zei: “Doch hetzij dat wij verdrukt worden het is tot uw vertroosting en zaligheid, die gewrocht wordt in de lijdzaamheid van hetzelfde lijden, hetwelk wij ook lijden; hetzij dat wij vertroost worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid. 2 Kor. 1 vers 6.

AHIMAAZ. Schoon ik dikwijls vroeger zo voortvarend geweest ben, in het brengen van tijdingen, zo heb ik echter sedert dat ik door genade geroepen ben, gebedd uit vreze dat het mij immer ten deel zou vallen. Ik beschouw het als het allergewichtigste werk onder de zon. Een leraar hoeft, als een openbaar persoon, velen die hem aanhangen, die tot hem opzien, en onder God op hem vertrouwen om onderrichting. En voor die mensen moet hij verantwoordelijk zijn, als een bestuurder van het huisgezin; wier bloed, als hij ze verkeerd leidt, op zijn hoofd zal zijn. Want zij berusten op hem, door hem te houden voor hetgene hij voorgeeft, te zijn, namelijk Gods heilige, Gods dienaar, Gods afgezant en Gods mond. Dit is wat elk waar leraar is, en dit wat elk vals leraar voorwendt te zijn, zowel als een ware. Als hij een valse profeet is, zal hij zijn venijn uitspuwen op hen, die de ware zijn. En zal tot het uiterste

van zijn vermogen trachtten zich te handhaver in die hoedanigheden, die zijn verwaandheid heeft aan genomen. En zal tevens allen die hij aan zich kan verbinden, verblinden. Als hij een waar gelovige in Jezus Christus is, en een van God gezonden leraar, heeft hij gelijk om zichzelf in de bovengenoemde hoedanigheden te verdedigen, en om Gods eenvoudige waarheid te verkondigen, gelijk hij die in zijn eigen hart heeft gevoeld. En als hij het in zijn eigen leven beoefent, is hij een waar heilig dienaar, en afgezant van Christus en een getrouw leidsman. Hij bevrijdt zijn eigen ziel, door de gehele raad Gods te verkondigen. En maakt zich vrij van het bloed dergenen die in hun zonden sterven. En zo is hij een bedienaar van de Geest voor hen, die waarlijk geestelijk zijn,

Terwijl aan de anderen kant, hij die een bedrieger is, komt in de Naam van God, Die hem nooit zond. Hij zegt dat hij van God gezonden is, of door de Heilige Geest inwendig gedrongen werd; daar hij zulks nooit ondervond. Hij vertegenwoordigt God, van Wie hij een vreemdeling is, verschijnt in een ambt, dat God hem nooit toevertrouwd heeft, en staat diegene tegen, die God gezonden heeft. Vandaar, dat arme bedrogen zielen, door zijn leugens te geloven, om onderwijs naar hem uitzien, als Gods afgezant, hoewel hij zulks niet is. En als hij hen overhaalt om vast te klemmen aan, te leven op, en te sterven in zijn begoochelingen, dan eindigen beiden, de leidsman en de geleidden samen in het verderf. Of gelijk Christus zegt: “De blinde leidt de blinde, en beiden vallen in de gracht.”

Cuschi. Wat u gezegd hebt is waar. Maar Prodigalis was geen bedrieger; hij ging voort en wrocht, “en de Heere werkte met hem, en bevestigde zijn woord door vele tekenen.”

Maar nu nog kortelijk over zijn volgende beproeving. Deze gebondenheid in de predikstoel volgde hem weldra in zijn studeervertrek, gelijk tevoren gezegd is, en aan de troon der genade tevens, totdat zijn leven, zowel als zijn predikambt hem beide lastige arbeid en verdriet werden. Onder dit aller-bedroevendste en aller-ellendigste kruis, begon Prodigalis vreselijk te murmureren en te klagen. Zijn oude en omringende zonden begonnen te roepen om enige genieting van vroegere gunsten en boden hem in deze zijn troosteloze toestand hun troostredenen aan indien zij op enigerlei wijze, een weinig verloren gunst mochten herkrijgen. Ja, dan zouden zij Hem tot een tijdelijke steun zijn, of een weinig tot ogenblikkelijke bijstand verstrekken, om hem zijn rust te hergeven. Het lokaas was niet geheel en al ontijdig. Donkerheid en gebondenheid in het gebed; zowel in de studeerkamer; hetzelfde in gezelschap; het zelfde in de predikstoel; deed hen troost aangrijpen van welke kant die ook kwam. Vleselijke gemakken worden aan een wedergeborene ziel nooit in zulk een verleidelijk gewaad voorgesteld, dan wanneer de Goddelijke vertroosting vervlogen is. Wanneer “de man niet in zijn huis is, maar een verre weg is getogen. En hij de bundel gelds in zijn hand heeft genomen, dan is het dat de wereld komt met de veelheid van haar onderricht en met het gevlei harer lippen, ten einde ons te bewegen.” Spr. 7 vers 19- 21.

Nu was het tijd voor satan om te werken, en daar hij uit de kermende beden van Prodigalis merkte, dat alle Goddelijke vertroosting weg waren, en dat velen van zijn vroeger hem omringende zonden op zijn genegenheden begonnen veld te winnen, en een weinig toelating begonnen te ondervinden, hoewel slechts in gedachten, zo voerde de duivel hem voordat hij het gewaar werd, voor het gerechtshof van het geweten, en beriep zich op het hart, de gedachten en zelfs tot op het geweten van Prodigalis.

- Vooreerst bewees de aanklager, dat zijn hart koud geworden was voor het werk, de dienst, het volk en de wegen Gods, hetwelk de beklagde niet kon

loochenen, want, daar hij in de laatste tijd niet anders dan misnoegen had ondervonden in de wegen Gods, en al zijn Goddelijke vertroosting hem verlaten hadden, kon hij niet ontkennen, dat aardse gemakken door hem waren toegelaten en omhelsd als een mededinger met de God aller vertroosting.

- Ten tweede, bewees de aanklager, dat het leven van een waar Christen zodanig was, dat het nooit God, het geweten, of mensen beledigde. Dat de ware heilige iemand was die zich altijd, dag en nacht oefende om een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen. Hand. 24 vers 16.
- Ten derde, dat Prodigalis zijn eerste liefde had verlaten, (Openb. 2 vers 7), dat zijn ongerechtigheid overvloedig geweest was en daardoor zijn liefde verkoeld was, en hij daarom in zijn hart van God was afvallig geworden. Ook kon hij niet geoordeeld worden een van degenen te zijn die volharden, *want die volhardt tot het einde in zijn eerste liefde, zal zalig worden*. De aanklager toonde voorts aan, dat de gedachten van Prodigalis dikwijls zeer vleselijk waren, en dat hij in plaats van elke gedachte gevangen te leiden onder de gehoorzaamheid van Christus, hij op zekere tijden geen enkele gedachte voor Christus had.
- Ten vierde. Dat Prodigalis niet alleen deze afdwalingen van zijn hart toeliet, maar ze soms werkelijk aanmoedigde, en er door gediend te worden; vooral, wanneer de nabijheid Gods gemist werd. En daarom kon hij niet zeggen: “Ik haat ijdele ranken, maar uw wet bemin ik.”
- Ten vijfde. Bewees de aanklager dat hij niet slechts die ijdele gedachten toeliet, die binnen in hem woonden. Maar dat hij in de ure van kennelijke verlatenheid, getracht had er troost uit te trekken.
- Ten zesde. Dat hij in enige van zijn gemelijke aanvallen, zelfs het geluk der goddelozen benijd had, die niet in moeite zijn gelijk andere mensen, noch gelijk andere mensen gekweld worden.
- Ten zevende. Dat hij zover in zijn gemelijkheid gegaan was, dat hij de hoogmoedigen gelukzalig noemde, die God wederstaat. En in zijn diepe armoede de begeerlijken gelukkig had genoemd, die God verfoeit.
- Ten achtste; de aanklager bewees verder, dat Prodigalis niet slechts aan dezelve had toegegeven in hart en woord, maar dat hij in dienstbaarheid onderworpen was geworpen aan de wet der zonde die in zijn leden was.
- Ten negende; beriep zich de aanklager op het hart, de gedachten en het geweten van Prodigalis, om toestemming, en vroeg hem of hij zeggen kon dat zijn blijdschap was in de getuigenis van een goedgeweten, zoals Paulus deed? Kon hij zeggen: “Zalig is hij die zichzelf niet oordeelt, in hetgeen hij voor goed houdt?” Rom. 14 vers 22.
‘Nee, zei de aanklager, je bent daar zo ver vanaf, dat zelfs je eigen gedachten je verdoemen. Daarom kunt je je hand niet op je hart leggen, en zeggen in heilige triomf: “Als mijn gedachten binnen in mij vermenigvuldigd werden, hebben Uw vertroosting mijn ziel verkwikt.” Psalm 94 vers 19. De aanklager voegde er bij, *die uit God geboren is zondigt niet*.

AHIMAAZ. Wel, de duivel blijft bij zijn oude tekst!

Cuschi. Ja. En hij zal daar bij blijven, totdat de arme gelovige er de ware mening van verstaat, of anders in dwaling of vertwijfeling vervalt, onder de verzoeken van de duivel. Satan wierp Adam met een schriftuur plaats neer en bezigde hetzelfde middel toen hij de Zone Gods verzocht!

AHIMAAZ. Ik geloof dat dit een van de meest kwellende aanvallen was, die Prodigalis ooit had. Het is een vreselijke zaak voor een ziel die levend gemaakt, vernederd en met een teer gevoel voor het kwaad der zonde is gezegend geworden, ja met een kinderlijke vreze voor God, en met een hart overgebogen om Hem te eren is bezielde; voor zo een ziel zeg ik, moet het vreselijk zijn om door God zover verlaten te zijn, dat zijn oude ellendige gewoonten zijn gemoed najagen, en zijn gedachten verstrikken, nadat hij zo droevig geleden heeft onder een gezicht en gevoel van dezelve. Maar, gelijk Job zegt; „de zulken dragen de ongerechtigheid hunner jeugd" zelfs in de zin, ofschoon niet de schuld ervan. Wat mij betreft, ik heb dikwijls gewenst dat God mij in mijn eerste liefde, tot Zich genomen had; of anders mij een verblijf vergund had waar ik nooit man, vrouw of kind kon zien; ja zelfs zon, maan noch sterren. Want de wereld is nergens zo vol van, dan van het kwaad. Zie naar welke kant u wilt, de zonde vertoont zich. En als die het hart insluit, dan versterven mijn vertroosting. Ik begeer óf naar de hemel, of naar de eenzame hut van een kluisenaar.

Cuschi. Als u in uw eerste liefde was gestorven, hoe had u dan uw geslacht kunnen dienen? En als u gelijk een kluisenaar opgesloten was, hoe had u dan uw licht voor de mensen kunnen laten schijnen, dat zij uw goede werken mochten zien? Uw eerste bede ruikt naar een wantrouwen aan Gods trouw om u te bewaren; en de laatste getuigt van lafhartigheit en van een bekrompen geest, even alsof de duivel als de enige verspieder in de wereld zou moeten overblijven omdat hij de grond met strikken bespannen heeft. Nee; het betaamd de heiligen als goede krijgsknechten van Jezus Christus, het welzijn van de kinderen Israëls te zoeken, en het koninkrijk van hun altijd geprezen Heere, ook onder de heerschappij van de duivel, tegen te staan en zijn werken te openbaren; en zo zijn rijk zoveel mogelijk te verzwakken. En hoewel wij het een gevaarlijk werk vinden, en er in onmiddellijk gevaar hij verkeren, is nochtans de strijd des Heeren. *Want de zaak der waarheid, is de zaak des Heeren.* En Zijn waarheid is onze wapenrusting. En de belofte van zegepraal is aan al het zaad verzekerd. De Heere gelast ons mannelijk te zijn, in plaats van in holen te kruipen. Wij kunnen er op rekenen dat Zijn kracht in onze zwakheid zal volbracht worden, omdat Hij het beloofd heeft. En wanneer Hij in de grote dag zal zeggen: *Welzo, gij goede en getrouwe dienstknecht, gaat in, in de vreugde uws Heeren,* zal dat alles belonen.

AHIMAAZ. Kom, hoelang zwoegde Prodigalis onder deze beproeving?

CUSCHI. Vele maanden lang; echter kon niemand de zonde meer haten; niemand treurde er meer over, worstelde er mee, en bad er meer tegen, dan hij deed. Maar niettegenstaande al zijn pogingen, gevoelde hij zich een mens te zijn, belast met een lichaam der zonde en des doods, waaronder hij, God weet het, bitter kermde. Bovendien was zijn standplaats geen van de aangenaamste; hij had een grote kudde te weiden, of zijn eigen ziel vruchtbaar of dor was; hij had vele vijanden in de wereld, zowel als vrienden; zijn vijanden loerden op zijn struikelen, en zijn vrienden zagen op hem als een voorbeeld; de eersten zagen naar het verderf, en de laatste naar volmaking, en beiden bedrogen zich. Want hoewel hij een even verachtelijk hart had als de ergste van hen, en meer verzoeken om tegen te worstelen dan zij allen, liet God hem toch niet toe geheel en al neer te worden gestoten, om zijn vijanden te believen, hoewel er genoeg bekend was om zijn vrienden te overtuigen dat hij niet

volmaakt was, maar dat de schat in een aarden vat was.

Het arme schepsel reisde op deze wijze voort, totdat het diepst van zijn ziel in hem neergebogen was, en de satan porde Hem aan om het verwurgen te kiezen boven het leven, (Job 7 vers 15); of zich liever te verdrinken dan zo te lijden. Ja, zelfs wilde hij van hem dat hij Jona zou navolgen, het werk zou verlaten en er van vluchten. Hij werd zodanig, met verzoeking bezet, en door zijn geweten benauwd, dat zijn hart en zijn ziel in hem bezweken. Echter, ging hij ten laatste tot de Heere met zulk een bezwaard hart als enig sterveling torsen kon. Hij zat eerst in zijn stoel neer en redeneerde met zijn Heere, totdat zijn droefheid begon te wijken. Hij zonk toen op zijn knieën; hij beleed; hij weende; hij pleite; hij smeekte; totdat hij eindelijk deze zalige woorden in antwoord op zijn gebed ontving: "Indien ons hart veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen". 1 Joh. 3 vers 20. Hij gevoelde ogenblikkelijk kracht aan zijn ziel meegedeeld en zijn beschuldigend geweten tot zwijgen gebracht. Hij rees van zijn knieën op en dreef de duivel op de vlucht met deze tekst: "Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotsteen mijns harten, en mijn deel in eeuwigheid." Psalm 73 vers 26.

Nu was de dierbare Verlosser zoeter voor Prodigalis dan ooit, zijn ziel was zalig tot rust gebracht, en gezegend met een verdubbel deel van leven en vrede; elke boze gedachte in zijn hart week, elke hem bezettende zonde werd verfoeid en verafschuwd, en de hemel scheen geheel in zijn hart gedaald te zijn. Hij dacht dwaas en zei zelfs dikwijls, dat hij "rijpte voor de eeuwigheid, dat zijn werk bijna afgelopen was; dat hij niet lang meer in deze wereld zou zijn, en dat hij te gelukkig was om te leven."

Maar de Heere gaf een tegenwicht aan zijn begeerte naar de hemel, door de zorg van zijn kudde in het midden der wolven, en zijn vrouw, zijn huisgezin en zijn vrienden op zijn gemoed te leggen, wat hem in strijd bracht tussen twee. "En hebbende een begeerte om ontbonden en met Christus te zijn, hetwelk zeer ver beter is dan hier te zijn; echter in het vlees te blijven is u meer nut, (Filip, 1 vers 23, 24.) zegt Paulus, en zo dacht Prodigalis. Daarom bad hij om onderwerping aan de wil Gods, opdat, hetzij hij leefde, hij voor de Heere mocht leven; of hetzij hij stierf, hij den Heere mocht sterven; opdat hetzij hij leefde of hetzij hij stierf, hij des Heeren mocht zijn!

AHIMAAZ. Dat is een aller-zaligste en veilige gemoedstoestand, om de wil van God onderworpen te zijn. Er bestaat geen kwellend kruis wanneer onze wil vlak ligt met de wil van God. Het is onze weerspannige weerstrevige wil, die lijnrecht tegenover Gods wil ligt, die het kruis veroorzaakt; de schade is geheel en al de onze. Want wanneer wij het veroorzaakt hebben, zijn wij genoodzaakt het op te nemen. In deze handelen wij gelijk Haman die zijn eigen galg op eigen kosten bouwden. De Zaligmaker heeft zelfverloochening en het dagelijks kruis samen gepaard. Als men zichzelf verloochent, zal het kruis gemakkelijk liggen; als de zelfzucht geraadpleegd wordt, dan kwelt ons het kruis. Maar eeuwig geprezen zij de dierbare Verlosser, Die weet wat maaxsel wij zijn! Die de zwakheid van de menselijke natuur kent, en die betuigd heeft: - hoewel Zijn lichaam en zijn ziel volkomen vrij en rein waren van die zonde en verdorvenheid die wij gevoelen - "dat de geest wel gewillig was, maar het vlees zwak."

De getrouwheid van de Verlosser blijkt wonderbaar in de herhaalde uitreddingen van Prodigalis. Wel mocht Elifaz tegen Job zeggen dat God hem in zes benauwdheden zou verlossen en in de zevende het kwaad hem niet zou aanranden." Job. 5 vers 19.

Prodigalis is een levende getuige van de uitreddende hand Gods, en moest zo goed bekend zijn met de gezegende Verlosser, vooral in Zijn heerlijk ambt als een Voorspraak.

Cuschi. Ja, het ambt van Christus als een Voorspraak, is dierbaar aan Prodigalis en aan andere bestreden zielen, die onder de beschuldigingen van de satan liggen. In der waarheid heeft elke arme zondaar er drie om hem te beschuldigen: soms schreeuwen zijn zonden met een beschuldigende stem, gelijk gezegd wordt dat de zonden van Sodom deden. Gen. 18 vers 20, 21. Het geweten zal hem ook vaak beschuldigen. En hij moge leven hoe hij ook wil, en de satan zal hem ten rechte of ten onrechte beschuldigen. Maar geloofd zij God, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige, en Hij is een verzoening voor onze zonden. Ik geloof, dat het geen gemakkelijke zaak voor de satan is, om het oor van God de Vader tegen ons gekeerd te krijgen, omdat Hij ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus. Dit bevond Prodigalis door zalige ondervinding. Daarom ziet hij voortdurend op en roept om zijn Voorspraak, zo dikwijls als hij een beschuldiging gevoelt. Hij ziet de noodzakelijkheid van Jezus Christus in, in elk ambt dat Hij uitoefent, en is zeer wijs om de Verlosser aan te lopen, overeenkomstig de verschillende beproevingen welke hij door moet staan.

Kom, hoe handelde Prodigalis met die tekst waarmee de satan hem zo dikwijls aanviel. Namelijk: “Die uit God geboren is zondigt niet.” Dat is een zeer geheimzinnige tekst; heeft hij haar ooit opgelost gekregen?

Johannis zegt: “Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, wij onszelf bedriegen, en de waarheid niet in ons is.” Jakobus zegt “Wij struikelen allen in velen.” Salomo verklaart: “dat er niemand rechtvaardig op aarde is, die goed doet en niet zondigt.” Maar Johannes zegt: “Die uit God geboren is zondigt niet.” Sommigen zeggen dat het bedoelt, dat een rechtvaardige de zonde niet dient, en dat hij niet zondigt met volle toestemming van zijn wil, gelijk een onwedergeboren wens doet.

Cuschi. Dat is een armoedige uitleg. Jona zondigde met de volkomen toestemming van zijn wil, toen hij liever een reis naar Joppe koos dan een wandeling naar Ninevé. Paulus zegt: “Ik zelf die wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde.” Rom. 7 vers 26. Het vreselijke kwaad dat Adam door zijn val op zich geladen heeft, en die op ons is overgeplant (toegerekend) door de natuurlijke voortteling, wordt zelfs in wedergeboren personen, *de oude mens* genoemd. “Hetgeen uit het vlees geboren is dat is vlees”, en zal zich nooit verbeteren. Het zal zijn eigen duivelse natuur, duivelse neigingen, en wanhopige worstelingen om de heerschappij, zelfs in de beste mensen behouden. Zoals te zien is uit Paulus’ klachten in het zevende hoofdstuk van de Zendbrief aan de Romeinen. Deze wordt *de oude mens* genoemd, en gelijk een verharde booswicht onder het oordeel, zal hij die genade, die hem overheerst, tegenstaan. Zozeer zelfs, dat wanneer de gelovige “het goede wil doen, het kwade hem bijligt, en het goede te doen dat vindt hij niet.” Ze is zo verbindend als een wet, en zo vreselijk als een held. “Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds.” Rom. 7 vers 23.

Dit zo zijnde, zegt Johannis: “Indien wij zeggen, dat wij geen zonden hebben, zo bedriegen wij ons zelf, en de waarheid is in ons niet.” Terwijl aan de andere zijde, al de vruchten van de Geest, dat is de ganse genade door de Geest in de ziel gewrocht, genoemd wordt: “uit God geboren te zijn.” Het Leven geeft ons uitkomsten tegen dood Psalm 68 vers 20. Het Licht maakt ons kinderen des Lichts. Het geloof wordt gezegd *uit God geboren te zijn, en de wereld te overwinnen*. Wij worden gezegd *wederomgeboren te zijn tot een levende hoop*. En daar al deze dingen in het Woord beloofd zijn, zo wordt het woord *het onverderfelijke zaad* genoemd, dat leeft en blijft tot in eeuwigheid. Terwijl de Heilige Geest het woord en al de genade uit Christus volheid toepast, die ons in het Woord beloofd is. *Deze nieuwe mens zondigt niet* en de

liefde, die het hoofdbestanddeel van deze nieuwe mens is, wordt de ware liefde genoemd, die geen kwaad denkt, en geen kwaad kan doen. Johannes was niet zonder zonde, noch zonder het bedrijven daarvan, want er is geen mens buitengesloten, gelijk hij erkent: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons onze zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid." Nu wordt een gelovige, een nieuw schepsel genoemd, uit oorzaak van de nieuwe mens die in hem woont. Hem wordt ook gezegd niet te zondigen, omdat de hoofdeigenschappen van zijn ziel er tegen zijn: *ik zou het goede willen doen, en met mijn gemoed dien ik de wet Gods*. Nu is mijn wil overgebogen tot het goede, en zo is het willen altijd bij mij. En mijn gemoed is insgelijks in deze dienst werkzaam, want met het gemoed dien ik de wet Gods, maar als ik het goede wil doen, is het kwade mij bij, en zodanig te doen als ik wil, dat vind ik niet. Want deze wet in mijn leden strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en houdt mij gevangen. Zodat ik tegen mijn vernieuwde wil, tegen mijn gereinigd gemoed, ja zelfs tegen de Goddelijke liefde die in mij woont, zondig. Wat ik haat, dat doe ik, en wat ik wil, dat doe ik niet. Zo is het dan niet meer *ik*, maar de *zonde* die in mij woont.

Hetgene uit de Geest geboren is, dat is Geest, en zal nooit anders zijn; en hetgene uit het vlees geboren is, dat is vlees en zal altijd hetzelfde blijven. Genade zal genade zijn, en zonde zal zonde zijn. Met het gemoed zullen wij altijd de wet Gods dienen, en met het vlees de wet der zonde.

AHIMAAZ. Ik geloof dat dit de ware mening van de tekst is, omdat het met andere plaatsen van Gods woord strookt. Mij aangaande, ben ik tevreden met uw uitleg daarvan, en ik houd het voor gewis dat het op die wijze aan de arme Prodigalis werd verklaard.

Cuschi. Dat werd het, en daarom heeft de duivel het nooit gewaagd om hem een andere uitleg te geven over dat onderwerp, toen hij zag dat hij deszelfs mening verstond. Satan werkt vooral in het donker met Gods volk, als zij in donkere gemoedsgestalten verkeren, dan komt hij vrijmoedig. Maar als de zonnestrallen Gods op hen schijnen, dan staat hij op een afstand, hij haat het licht met een volkomen haat.

AHIMAAZ. O, met welk een grote liefde zijn wij verlost! En met welke veelvermogene en listige vijanden hebben de arme gelovigen te kampen! En wat bestaat er een grootste noodzakelijkheid om vurig te zijn in het gebed, en ijverig te zijn in de middelen der genade, welke God bestemd heeft tot onze aanwas en bemoediging!

Zeg mij hoe gaat Prodigalis nu verder?

CUSHI. Hij vordert, geloof ik, gelijk de meesten van des Heeren volk. Soms is hij opgewekt en soms neergeworpen, soms verkeert hij in het licht en soms in het donker. Hij klaagt dikwijls over zijn boze hart en over de zwakheid van zijn geloof, zijn kortstondige genietingen en zijn langdurige verdorvenheden, maar hij gelooft nochtans op hoop tegen hoop; en zegt dat hij niet tevergeefs zal geloven noch hopen. De satan kan hem zijn zoonschap niet meer zo betwisten, noch hem met het Woord Gods bestrijden, gelijk hij tevoren gedaan heeft, uit oorzaak van de verdorvenheden van zijn eigen hart. Want hij zegt, dat er geen verdorvenheid is, waaronder hij kermt, of hij kan in het woord Gods een of andere heilige vinden die onder dezelfde zonde gekermd heeft. En zolang hij op de voetstappen der schapen is, gelooft hij veilig te zijn. Alles waar hij het meest bevreesd voor is, is dat God hem aan zichzelf zal

overlaten. Hij is waarschijnlijk zijn eigen zwakheden bewust, en vindt het soms geen gemakkelijke zaak om te geloven, dat God hem tot aan het einde toe oprecht zal houden. Hoewel hij gelooft, dat hij eeuwig zalig zal zijn. Hij schrikt terug voor de gedachte van te vallen, de gedachte aan gebroken benen en van hinkende naar het graf te moeten gaan, baart een schrik aan zijn ziel.

AHIMAAZ. De Heere behoede en beware hem verder door deze gevaarvolle woestijn. En wanneer u hem ziet, zeg hem dan, dat AHIMAAZ, vroeger een overbrenger van berichten, een Rubeniet en een *die zo ongestadig als water is*, hem groet, en hem genade, barmhartigheid en vrede toewenst.

En wat zal ik nu zeggen van wie ik zo dierbare raad heb gekregen en met wie ik de zaligste ogenblikken van mijn leven heb doorgebracht? De Heere vergelde het u, mijn broeder. *Hij zende u hulp uit het heiligdom, en sterkte u uit Sion; make uw offer tot as. Hij geve u de wens van uw eigen hart, en vervulle al uw raad.* Het zij ver van mij dat ik ooit zou ophouden voor u te bidden, die God voor mij tot zulk een zegen gemaakt heeft!

Cuschi. De Heere zij met u, mijn lieve broeder! Hij sterke u door de kracht van de Geest naar de inwendige mens; opdat u gesterkt moge zijn in de genade die in Christus Jezus is.

Maar nu moet ge u niet verwonderen, als u enige verzoeking overvallen zal na dit langdurig en gelukkig gesprek dat wij gehad hebben. Bedenk dat tegenspoed en voorspoed, de een na de andere gezonden worden. Verwacht een dagelijks kruis, en een heerlijk einde. En u zult door geen van beiden worden teleurgesteld.

Vaarwel; het Schild Abrahams, en de Vreze Izaks zij met u voor eeuwig!

AHIMAAZ. Amen. En ook met u!

EINDE.